

**Vargen
och
kättaren**

VARFÖR GRATIS?

Jag ger bort Vargen och kättaren till alla som vill ha den och jag kommer att ge bort fler böcker och fler texter, vars rättigheter jag äger och som fortfarande har ett kommersiellt värde. Det vill säga, saker som jag fortfarande tjänar pengar på. En del kommer vara gammalt och läst, en del kommer vara nytt och oläst.

Upphovsrätt för mig är att jag äger mina idéer, men det har väldigt lite att göra med hur och om jag ska betalt för dem. I längden betyder det knappt att jag kan kontrollera hur de förvaltas. Dagens arena för publicering är enkel och självreglerande - bra grejer sprids till många människor. Bra grejer gör att folk gillar dig. De vill att du ska fortsätta. De kommer att bidra till dina möjligheter. En bra idé är som en positivt laddad bumerang, som när den slungas iväg till slut kommer tillbaka med ny energi för en större rörelse.

Dåliga grejer sprids inte till många människor. Dåliga grejer gör att folk är likgiltiga inför dig. De kommer inte att bidra till din fortsatta publicering.

Om den bumerangen över huvud taget kommer tillbaka, får du den förmodligen i pannan. Den lämnar ett blåmärke och kanske lärde du dig något av det.

Talang för idéer är att erbjuda dem i en form som folk är beredda att ta del av. Om du ger dig in på en marknad där den slutgiltiga mottagaren inte är du, är det din förbannade skyldighet som förvaltare av talang att erbjuda det du har på ett attraktivt sätt. Den sanningen har alltid varit konstant men har fler tolkningar idag när sätten att ta betalt har blivit lika många som möjligheterna att publicera kvalitet. Jag anser att Vargen och kättaren i en form där alla som vill kan få läsa den utan att betala, har ett högre värde än på ett lager eller i en bokhandel. Det är inte alla som håller med om det. Men de ändrar sig nog så småningom.

FÖRORD

Jag hade precis lämnat in manuset till När änglar dör på tryckning, övertygad om att den boken skulle gå åt helvete. Inget förlag hade antagit skräpet. Jag hade refuserats med standardbrev. Jag hade skrapat i botten av min rövarkista för att finansiera boken själv. Jag kände att jag direkt behövde börja arbeta på något som skulle bli en säker träff, något som kunde reparera mitt rykte, för nu hade jag lagt pengar och tid på något som ingen ville ha. Jag hatade boken. Det enda jag gillade var omslaget, som även det möttes av misstro hos förläggarna. Jag hade ingen aning om vad jag skulle ge mig på härnäst, mer än att det måste vara något som byggde på det mina läsare redan gillade, och min blick föll på tatueringen på min högra arm. Jag tog fram ett anteckningsblock och skrev ner en mening: "Vad händer om en vargflock hemsöker din by varje natt?"

Min plan misslyckades, precis som all annan konst man försöker räkna ut. När änglar dör sålde slut, trycktes om, såldes slut, trycktes om, flyttades till ett stort förlag och så vidare. Vargen och kättaren finns fortfarande kvar i sin

första upplaga, och jag tror inte förlaget säljer femtio ex av den om året. Den låg etta på Science Fiction-bokhandelns topplista i någon månad och recenserades av Johan Theorin i Bohuslänningen. Hans Persson i Östgöta-corren sa att som vanligt i mina böcker så gör det ont när någon blir skadad. Men det var allt. Vargen och kättaren försvann snabbt från statistiken och blev något bortglömt. Boken är mitt största fiasko och en av dem som jag tycker mest om.

Inför denna gratisutgivningen övervägde jag att arbeta om texten. Språket är emellanåt pinsamt uselt. Fullt av utropstecken, stora bokstäver, kursiveringar, adjektiv, talspråk och pekpinnar, besynnerliga stavningar och idéer om normbrott som inte uppnådde någonting. Men boken är vad den är, skriven av en tio år yngre version av mig själv och ett minne från hur jag var då, vilka människor jag umgicks med och levde med. Ändrar jag något så är den varken vad den var eller vad den skulle kunna bli.

Det slår mig, vid omläsning av boken, hur mycket som fanns här av det jag skulle skriva senare. Huvudpersonen är en variant av Sofia, i sin ensamhet och tvärhet inför omgivningen men också ett sökande efter någon som bara orkar med henne. Vänskapen mellan två barn skildras genom ett romantiskt skimmer, en känsla av evig sommar, men med en närvarande grymhet som gör att barndomen inte tillåts vara en oskuldens tid. Längtan är stark, som Davids önskan efter sinnesfrid, och ett kompromisslöst patos styr huvudpersonens handlingar redan från början, som Marcus Gyllendahl. I en värld byggd av lögn tycks hon vara den enda som är ärlig, även om motiven och metoderna är tveksamma. Kanske är det för att känslan av avslut är så stark som boken finns kvar hos mig långt efter att jag slutat tänka på de som kom

före, och ibland även på några av de som kom efter. Karaktärerna vill inte släppa taget och jag känner att jag är skyldig dem något mer än en bortglömd utgivning.

- Andreas Roman, vintern 2011

ETT

Pojken snubblar fram genom snön, riven och blodig, rädd och andfådd. Han väser med varje andetag, han orkar knappt mer men tänker inte sluta springa.

Han vägrar att se sig om över axeln. Kylan bedövar alla andra intryck. Ett lätt snöfall faller stilla från himlen och lägger sig fridfullt över marken. En skimrande vit matta, orörd framför pojken men uppsliten och blodstänkt bakom. Hans kläder är trasiga, ena skon är borta och han trampar med sin nakna fot genom snön, men rädslan manar honom vidare. Något har rivit sönder hans kläder och han liknar en irrande fågelskrämma när han springer mellan träden.

En mörk silhuett skymtar bakom. Pojken vänder sig inte om men han vet att den finns där, jagar mellan träden, hoppar smidigt över hinder som pojken snubblar över, nästan flyger fram över snön. Den flåsar. Den morrar. Men mest av allt andas den, pustar och stönar - pojkens fantasi tvingar fram en bild där den unkna andedräkten kittlar honom i nacken. Så nära är silhuetten. Men när pojken faller framlänges och landar med ansiktet i snön,

reser han sig inte upp. En våg av uppgivenhet sköljer över honom och håller honom kvar, han skakar av rädsla och gråter. Men ingen kommer och han inser att jägaren fortfarande är en bit bort. Han kan springa lite till. Han är inte död än.

Det är skymning och gula ögon brinner i det disiga ljuset. Saliv rinner från käftar med vassa tänder. En målmedvetenhet som inte bottnar i hunger eller blodtörst driver henne vidare. Hon kan känna lukten av valpens rädsla och hade han varit längre bort hade hon ändå funnit honom. För henne lyser han som en eld i natten och hon känner hans rädsla bli mer intensiv ju närmare hon kommer. Snart är han hennes.

Pojken stannar vid en tjock stam och greppar de lägsta grenarna, och häver sig snabbt upp. Adrenalinet pumpar genom hans kropp, han klättrar snabbt. Efter ett tiotal meter stannar han vid en tjock gren och sätter sig gränsle över den. Han pustar ut och lutar ryggen mot stammen. Han sitter någorlunda tryggt, med benen dinglande utmed kanterna. Snön gör att det blir halt, men pojken håller sig fast. Han kikar in bland skuggorna i skogen och det slår honom att han varken ser eller hör jägaren längre.

Hon ligger stilla bakom en stam inte långt därifrån och spanar. Han har klättrat upp i ett träd och där kommer hon inte åt honom. Men hon har tid och kan vänta. Kanske till och med vila en stund. Varje rörelse valpen gör registrerar hon och hans doft är så stark att den sticker i hennes nos.

Pojken blundar hårt och gråter igen. Nu när han får tillfälle att samla tankarna, förbannar han sig själv. "Dumma dumma", viskar han. Han ska aldrig mer gå ensam ut i skogen, han ska aldrig mer visa att han vågar. Hans far har pratat om vargarna i flera dagar, varför lyssnade han inte? Han är inte dum. Och nu inser han att han kanske är tillfälligt säker, men han är fångad i ett träd och vet inte när han vågar klättra ner. Han ska dö; nu, när den tanken

får tid att sjunka in, grips han av raseri mot sina vänner, ett vansinnigt begär att lägga skulden på dem, att slå dem sönder och samman. Han slår näven i trädet, men den plötsliga rörelsen får honom att halka och han glider åt sidan, nerför grenen. Han spärrar upp ögonen, pupillerna blir som svarta hål, han famlar efter grenen, får tag i den men händerna glider längs med den hala ytan, drar med sig snö och han faller.

Hon spetsar öronen, reser sig snabbt upp, drar tillbaka läpparna, morrar. Ögonen glimmar. Valpen faller genom snöflingorna, tystnaden i skogen bryts av skarpa knak från grenar som går av. Han skriker inte, ger inte ett ljud ifrån sig, bara singlar till marken som ett höstlöv.

Pojken har trillat från träd förut men då har det alltid gått fort. Han har knappt hunnit fatta vad som har hänt innan han landat. Nu går det långsamt, som om han föll genom vatten; allt han hör är sin dunkande puls. Det vita vinterlandskapet är stumt. Han slår i marken med ryggen först. Snön är mjuk och det gör knappt ont. Och hur som helst spelar det ingen roll längre. Dumma dumma. Han ångrar sig, har aldrig ångrat sig så mycket för något som nu. Men det är försent.

Hon hoppar över en stock och rusar fram mot pojken, som inte rör sig. Hennes skugga kryper upp över honom och täcker honom. Han hör hur hon morrar innan han ser henne. Sedan glider två gula ögon upp framför honom, inbäddade i en svart gestalt, och stirrar stint på honom.

Hon sätter benen på varsin sida om valpen och kröker ryggen, sänker huvudet, så att hennes nos rör vid hans näsa. Hon morrar djupt, pojken kan knappt andas, hjärtat slår så hårt att det hotar att brista, han känner hur det blir varmt i byxorna och snön färgas gul. Han vill be för sitt liv, det är meningslöst, rösten bär inte och det blir bara ynkliga hulkanden av alltihop.

Hon luktar på honom. Han är hennes, nu går han ingenstans och jakten är över. Hon slappnar av och sniffar med nosen längs med hans ben och nafsar försiktigt. Det luktar blod. Han blöder och om hon lämnar honom här, kommer andra snart och tar honom. Men sedan minns hon och hon morrar igen, visar tänderna och sänker huvudet mot hans kropp.

Pojken känner hur käftarna sluter sig kring hans smalben. Han tjuiter, döden blir påtaglig, ångesten fyller honom med nya krafter, han rusar upp på fötter men hon kastar sig över honom och slår honom till marken men nu vägrar han att ge upp, ingenting kan vara värre än det här, hon ska inte få honom, aldrig -

Något blänker till i luften och virvlar genom snöfallet, vargen får det i bröstet och ylar högt. Hon kastar sig åt sidan men smärtan är redan på väg bort, hon blöder inte och är inte skadad. En stor sten ligger i snön nära pojken och en bit bort syns en människa, insvept i kläder som täcker det mesta av hennes ansikte, och hon rör sig snabbt mot dem. Vargen tappar intresset för pojken och rusar därifrån utan att se sig om, det värker i bröstet men hon dyker kvickt in bland skuggorna och försvinner.

Pojken rör sig inte. Han är paralyserad. Men han *är inte död. Han lever.*

En annan skugga faller över honom. En lång och smal kvinna, med mörka ögon och lätt mörkbrun hy, tittar ner på honom. Hon ser likgiltig ut, som om hon inte inser att hon just har räddat ett liv; eller också spelar det ingen roll för henne. Hon böjer sig ner och studerar pojken sakligt och känner med händerna längs med hans kropp. "Du är frusen", konstaterar hon. "Otäcka sår. Det här kan bli infekterat." Hon sträcker ut en hand. "Kan du gå?"

Han försöker. Det kan han inte. Hon suckar, greppar honom med starka armar och slänger honom upp på ryggen som en ryggsäck. Han klamrar sig fast runt hennes huvud och hon säger irriterat: "Ta bort händerna, jag ser in-

genting." Sedan snurrar hon ett varv för att konstatera att vargen är borta.

"Hittar du till byn?"

Nu inser han att hon är en främling. "Ja", säger han svagt. "Jag vill hem."

"Då går vi." Det finns en trygghet i hennes röst som gör pojken lugn. Han andas långsammare och sluter ögonen. Han dog inte. Men han vet att han inte är säker. För vargen lever fortfarande, och hon kommer att återvända tills hon får det hon vill ha.

TVÅ

När Catleen slog upp dörren till värdshuset och lämnade snöyran för att kliva in i värmen, riktades fem blickar mot henne. Fyra av dem kom från lätt berusade män, som plirade med ögonen och undrade om ölen spelade dem ett spratt. Hon hade en halsduk virad runt munnen och näsan, det korta mörka håret var tovtigt och rufsigt och i ljuset från de slocknande facklorna glimmade hennes ögon svagt. Det var inte så mycket hennes utseende som hennes nästan parodiska entré, som gjorde männens lugna kväll till något spännande.

Men kvinnan, som slutat torka borden när Catleen stigit in och nu log svagt, slängde bara ifrån sig trasan. Hon blinkade med sina runda, grå ögon och strök undan några blonda lockar från pannan. Hon var kort och nästan smalare än Catleen (en del skulle nog säga mager), men när hon talade var det ingen tvekan om att man lyssnade. I synnerhet inte när man var gäst i hennes hus. "Dags att gå hem, era fruar väntar på er."

"Jag är inte gift", kommenterade en av männen kvickt och de andra skrockade medan Catleen steg in och steg undan; hon höll upp dörren för

männen när de gick förbi. Den förste gjorde ett tafatt försök att låtsas att hon inte var där, den andre försökte le lite elegant men snubblade på sin fot och misslyckades totalt, den tredje verkade redan ha slutat slutat bry sig och den fjärde tackade med en artig nick för att hon höll upp dörren åt honom. Catleen nickade tillbaka, stängde dörren och tog av sig halsduken.

Hennes aningen solbrända kinder var rödflammiga av kylan och läpparna var torra. Hon slängde av sig packningen på golvet och la halsduken på bordet, drog snabbt fingrarna genom håret för att skaka av den värsta snön och sjönk matt ner på en stol. "Äntligen en stol och lite värme!"

"Ta för dig", sa Sara och gick sakta mot sin nya gäst. Catleen gav henne en slug blick från ögonvrån. När Sara närmade sig henne var hon uppe på benen och de möttes i en varm och vänskaplig kram. Den varade ett tag, de sa ingenting, sedan släppte Catleen och sköt bryskt undan sin vän. "Nu räcker det. Ge mig mat." Hon såg sig om, rynkade pannan i djupa veck och granskade värdshuset. Det var litet, rymde knappt tio bord med ett par stolar runt om. Facklor och ljus på borden gav ett hemtrevligt intryck med spridd och dämpad belysning. I bortre ändan stod en sliten trädisk där Catleen visste att Sara hällde upp öl och blandade andra hemskheter åt sina gäster när hon inte slängde ut dem, och bakom dörren bredvid mindes Catleen att köket låg. En liten spiraltrappa slingrade upp till andra våningen brevid en stor stenspis där elden fortfarande sprakade livligt. Vårdshuset var fullt av dofter, stekos blandat med bränt trä och alkohol. Catleen drog in luft och andades ut. "Du har fått det väldigt fint här", sa hon i lugnare ton. "Väldigt fint."

Sara torkade av händerna på förklädet och såg sig om. "Man försöker."

"Det liknar det ni hade hemma."

"Det har varit tanken hela tiden." Sara la en hand på Catleens axel, och Catleen kramade den. "Det är roligt att se dig igen", sa Sara. "Det var länge sedan."

"Inte så länge som du får det att låta."

"Jag har potatis kvar och lite sås jag kan värma. Om du har tur, kanske jag hittar en morot bakom hyllan i källaren."

"Jaha... Så du ger mig rester. Tack så mycket. Och ditt berömda vin bjuder du förstås inte på. Jag kanske skulle gå någon annanstans."

"Gör du det. Vi ses om en stund."

Catleen skrattade. "Nej, jag orkar inte. Jag stannar."

"Precis."

"Potatis och sås blir bra. Men moroten kan kvitta."

Catleen satte sig ner igen och drog av ena skon. Sara slog sig ner på en stol mitt emot, lutade armbågen mot ett bord hon inte hade torkat ännu och undvek fläckarna av spillt öl. "Hur har du haft det?"

Catleen svarade inte genast, hon lät den andra skon falla till golvet med en duns och kopplade loss armborstet från ryggen och la det försiktigt på golvet. Sedan tog hon av sig tröjan. Under den bar hon två bälten som gick i kors över bröstet, samt ytterligare ett som satt stramt runt midjan. Sara riktade blicken mot elden medan Catleen avväpnade sig själv, bit för bit. Metalliska klickanden från bältet runt midjan blandades med knastret från elden och vinden utanför, men annars var det tyst i värdshuset.

"Hur orkar du bära runt på all den där skroten?" sa Sara och vände sig till Catleen igen.

"Det väger inte så mycket", svarade hon kort.

"Men det låter. Folk hör dig."

"Inte när jag har det på mig. Det sträcker sig när jag spänner det och jag har skydd mellan varje fack." Hon lyfte upp bältet och höll fram det med båda händerna, men när Sara bara verkade måttligt intresserad la hon tillbaka det igen. Hennes linne var fläckigt av svett, och när hon började ruska i det med händerna sa hon: "Svettigt."

"Va?"

"Du frågade hur jag hade haft det. Svettigt, svarar jag då. Som du ser." Hon log försiktigt, trevande. Sara stönade och skrattade kort. Elden och vinden hördes inte längre och Catleen fortsatte: "Jag har varit en del i ökenländerna. Lärt mig nya knep, jobbat lite och så."

"Jobbat?"

"Ja... du vet..."

"Inga morötter, sa du?"

"Potatis räcker. Allt väl med dig?"

Sara reste sig sakta upp och strök undan en lock från pannan igen. Hennes hår är alldeles för långt, tänkte Catleen. "Ja. Jag är lite ensam. Jag är glad att du kom hit."

"Jag stannar inte länge. Högst två eller tre dagar."

"Som vanligt. Men det är alltid något." Sara sträckte på sig som om plikten kallade och försvann ut i köket. Catleen satt kvar, tog ett djupt andetag och slappnade av för första gången på länge. Hon blundade men öppnade ena ögat snabbt igen, konstaterade att armborstet låg vid stolen och att hon fortfarande hade knivarna på varsin sida om midjan, och blundade igen.

Sara var snart tillbaka med ett fat rykande het potatis som doftade av starka kryddor, en sejdell med mörkt öl och en skål med grönsaker. "Jag hittade lite torkade tomater också", sa hon och dukade snabbt upp allting på bordet framför Catleen, som lutade sig fram och luktade. "Det är lustigt att

något så enkelt kan lukta så gott." Hon tog en skiva av potatisen och slukade den kvickt. "Och det smakar inte helt fel heller."

"Du har väl levt på rötter och vatten från bäckar ett tag."

"Inte helt riktigt, men inte så långt från sanningen heller." Hon attackerade måltiden utan tanke på bordsskick, och Sara fick snart fylla på sejdeln igen. "Hur är läget här i Aios?" frågade Catleen mellan tuggorna.

"Tja..." Sara gick mot dörren och pratade över axeln. "Det är bra. Första snön föll i dag." Hon sköt åt reglarna och ryckte i dem för att försäkra sig om att de satt ordentligt. Hon fortsatte till fönstren, kände på dem, drog för gardinen och gick vidare till nästa. När hon var klar där, sköt Catleen tallriken ifrån sig, nickade uppskattande och lutade sig tillbaka i stolen. Sara satte sig vid henne igen. "Du åt upp allting på nästan en minut!"

"Jag var hungrig."

Sara rynkade på näsan. "Förresten så luktar du."

"Jaha. Du är ful."

"Bättre det än äcklig."

Sara log och andades ut. Hon sjönk ihop med axlarna och blundade. "Stängt för kvällen." Hon kunde slappna av. Catleen lät henne njuta av lugnet i ett par ögonblick, men sa efter en stund: "Har du kvar filtarna? Vi går upp och hämtar dom och sätter oss framför brasan."

"Det gör vi. Och så kan du passa på att se på ditt rum."

"Bra. Så gör vi."

Sara gick först uppför trapporna. Catleen tog all sin packning och följde efter. Övervåningen bestod av en liten avsats som sköt ut ovanför sällskapsrummet. Två små dörrar som tvingade Catleen att böja sig för att hon inte skulle slå huvudet i karmen ledde in till varsitt ombonat rum. Det ena var Saras, det andra var för eventuella gäster. Saras rum hade en stor säng vid

fönstret, ett litet nattduksbord med papper, bläckhorn, penna med ett tjockt vaxljus bredvid och ett högt skåp. "Där hänger jag in alla mina älskare", sa hon när Catleen kikade in. "Och så tar jag fram dom och dammar av dom när jag blir sugen."

"Ja. Jag har mina i ryggsäcken."

"Jaha. Där får du inte plats med så många, eller?"

"Ett par. Dom är rätt små."

"Jag förstår."

De behöll en allvarlig min. Catleen drog för gardinerna till Saras fönster och tände ljuset med elddonet som låg bredvid. En varm atmosfär spred sig i rummet, och ett klent drag från fönstret fick lågan att dansa runt och kasta skuggor fram och tillbaka över väggarna. "Jaha", sa Catleen. "Det ser ut som det brukar. Lite hemtrevligare än vad jag mindes det."

"Sängen stod längs med väggen förut."

"Aha."

Catleens rums såg likadant ut, som en spegelbild av Saras. Hon tände ljuset och medan Sara öppnade garderoben och lyfte ut några varma filtar, klädde hon av sig och spred ut sin packning över golvet. Sara konstaterade imponerat att det inte fanns någon ände på hur mycket Catleen verkade få plats med i sin ryggsäck, både när det gällde kläder och andra saker. "Teknik", svarade Catleen nonchalant. "Packar man rätt, får man plats med hur mycket som helst. Men jag ska villigt erkänna att kläderna känns rätt smutsiga efter ett tag. Även om man tvättar dom. Det ska bli skönt att få lufta packningen." Hon tog av sig linnet, det sista plagget, och lät det ligga på sängen. Sara gav henne en lång blick och synade henne från topp till tå. Catleens kropp hade ärr, en del små och en del stora, och tillsammans med hennes

seniga muskler fick det henne att likna en luttrad gladiator. "När fick du det?" frågade Sara och pekade på ett långt, smalt ärr över högra låret.

"Idioter som överföll mig vid en oas. Jag hade ont i flera dagar efter det."

"Jaha du. Du luktar. Du behöver bada."

"Det hade varit skönt. Det var länge sedan jag fick ett varmt bad."

"Då ska vi ändra på det omedelbart." Hon slängde filtarna mot Catleen som fångade dem och virade in sig i dem. Sedan gick de ner igen.

En stund senare stod ett litet kar framför den nytända elden. Vattnet var rykande hett, Catleen sjönk ner med plågad grimas och hårt ihopknipna ögon, och för att skynda på processen hällde Sara ångande varmt vatten över Catleens rygg från spannen som stod bredvid. Catleen ylade men satte sig ner, och log snart av välbehag. "Underbart", sa hon sömnigt. Hon fångade tvättborsten som seglade runt på den ångande sjön och började skrubba sig ren. Sara satte sig bredvid och pustade ut.

Efter att Catleen hade tvättat sig en stund, pekade hon med borsten på bordet bredvid Sara. "Titta där", sa hon. "Jag har en sak jag vill visa dig. Jag tog med mig den ner från min packning."

Sara vände blicken mot bordet och såg att det stod en liten läderpung där, ihopknuten med ett brunt snöre. Den hade hon inte lagt märke till förrän nu.

"Vad är det?"

"Ta innehållet och lägg det i kokande vatten." Hon nickade åt den lilla kitteln av svart järn som hängde ovanför elden.

Sara tog läderpungen och öppnade den försiktigt. Hon luktade och rynkade på näsan. "Vad är detta?"

"Det smakar gott och man tänker klarare. Prova det."

"Håller du fortfarande på med sånt här?"

Catleen lutade sig framåt i stolen och upprepade i barsk ton: "Prova det. Det är inte farligt." Sara fnös, men gick för att hämta två muggar och under tiden klev Catleen upp och virade in sig i filtarna igen. När Sara var tillbaka plockade hon bort kitteln från elden, hällde upp vatten i muggarna men tömde först lite av påsens innehåll i ena handen. "Det liknar krossade blad", konstaterade hon. Hon petade med fingret bland de små, svarta bladen. "Dom känns sträva."

"Spännande, eller hur?"

Sara hällde bladen i muggarna och gav den ena till Catleen, som tog emot den och sniffade sakta ovanför det ångande vattnet. Sedan drack hon. Sara tvekade men följde sedan Catleens exempel. Det kändes beskt och surt på tungan, hon spottade av ren reflex och fräste: "Jag visste det! Du har förgiftat mig. Nu dör jag."

"Kanske, men inte på grund av det. Du vänjer dig. Smaken växer."

"Säkert."

De drack en stund under tystnad och betraktade elden vars lågor sakta gick från vild dans till trött lunk. Utanför hade vinden ökat i styrka och sen kväll hade blivit tidig natt. Genom vindens ylande tyckte Catleen plötsligt att hon hörde ett svagt, men utdraget klagande, som en varg långt borta, och hon kom ihåg något som hon redan hade glömt i ruset av att få träffa Sara igen. Nu rös hon, om det verkligen var en varg hon just hade hört visste hon inte, men hon drog filtarna närmare intill sig. "Hörde jag just en varg yla?" frågade hon lågt.

Hon hade väntat sig ett avfärdande skratt eller bara en ryckning på axlarna. En varg? Dummer. Eller: En varg? Kanske det. Hur så? Men även om Sara knappt reagerade, var det tydligt att hon hade mer att säga om saken än bara ett kort avfärdande. "Det har varit en del varg här på sista tiden." Och

det lät inte som om det var bra. När Sara inte omedelbart fortsatte, bestämde sig Catleen för att berätta sin varghistoria.

"Det hände en underlig sak på vägen hit", började hon. Sara tog en försiktig klunk från koppen. "Jag var inte långt från byn när jag såg en pojke uppflygen i ett träd. Han såg sliten ut, som om han slagits, och jag gick dit för att se vad han höll på med. Och då föll han! Han var säkert sex meter upp i trädet."

Sara flyttade blicken från elden till Catleen, som fortsatte: "Plötsligt var en varg där! En stor svart best som bet tag i honom och försökte släpa honom därifrån. Jag kastade en sten på djuret och då flydde det. Sedan tog jag pojken hit, till sjukstugan." Hon blinkade. "Är det inte underligt? Varför gör en varg så? Jag trodde dom höll sig undan från folk. Men den här var så målmedveten... och så svart... jag minns inte att du någonsin har sagt att ni har varg häromkring?"

Sara drack långsamt och tömde koppen. "Har du mer?" Men Catleen tänkte inte låta henne komma undan och svarade inte, utan väntade på ett svar. Sara suckade. "Tidigare har det kunnat gå över ett år mellan strövargarna. Och någon flock har vi aldrig hört talas om... men nu..."

Catleen nickade. "Tömde du påsen?"

Sara tittade i läderpungen. Det fanns kvar, hon hade tydligen inte tagit allt, och hon fyllde på muggen med vatten och blad. "Men nu?" ekade Catleen. Sara drack och slickade sig om läpparna. "Ja, nu har det dykt upp en flock i skogarna nära byn."

"Jag såg bara en varg."

"Dom är flera stycken och dom har syns i skogarna i kanske en vecka nu. Det har orsakat en hel del oro och prat."

"Det kan jag tänka mig. Men dom är väl ofarliga?"

Sara ryckte på axlarna. "Vad vet jag? Men tanken att man kan stöta på en varg, eller till och med en flock, under en promenad genom skogen, är obehaglig."

"Dom undviker väl er?"

"Du menar som med pojken i dag?"

Catleen öppnade munnen för att svara på det, men sa ingenting. Som med pojken. Knappast en händelse som pekade på att vargarna var skygga. "Har det varit någon... incident tidigare?"

"Nej. Det här är den första. Jag kan tänka mig att hela byn kommer att surra om det i morgon. Och Julia och Thomos kommer att surra högst."

"Och dom är?"

Sara gnuggade sig i ögonen. "Det är en lång historia."

"Jaha."

Sara ryckte på axlarna i ett försök att se nonchalant ut. Detta var inget. Ingenting alls. "Vi väljer ny borgmästare snart", sa hon efter en stunds tystnad.

"Jaså."

"Ja. Vi har två kandidater. Dels den rådande, Julia Papas, dotter till en framgångsrik försvarare som har haft främst politiker som klienter."

"Dom behöver försvaras dom också, antar jag."

"I synnerhet dom, kanske."

Catleen rynkade pannan. "Jag har hört namnet förut... Papas..."

"Det borde du ha gjort. Familjen har gjort sig känd som rådgivare och försvarare åt kejserliga ämbetsmän i Daval. Inte utan viss framgång."

"Där ser man. Vad gör en Papas här i Aios? Har hon blivit förvisad?"

"Vet inte. Hon kanske tröttnade på eländet bland kejsarens klåpare, eller så gjorde hon något dumt så hon fick platsen här."

"Ni hade någon annan, en äldre man, när jag var här sist..."

"Det var tre år sedan du var här sist. Jag minns knappt vad han hette. Inkvisitörerna kom och tog honom en dag och ersatte honom med Julia. Ryktet sa att han inte hade skött sina affärer ordentligt."

"Mutat fel tjänstemän."

"Eller inte mutat alls." Sara reste sig upp och började gå fram och tillbaka i rastlös lunk. Hon höll i koppen men verkade ha glömt att den var där. Catleen följde henne med blicken. "Julia Papas har skött sig bra. Vi är nöjda med henne. Ingen har det direkt dåligt. Hon har byggt en kyrka, en präst har flyttat in och öppnat en församling... emellanåt kommer det inkvisitörer hit."

"Hit?"

"Ja. Det händer ett par gånger om året att någon blir anklagad för något... kätteri, någon ohelig skrift... Aldrig någon i Julias närhet, dock. En präst som hade lite lustiga idéer, två unga män som bara försvann... jag fick aldrig veta vad dom hade gjort för fel. En kvinna brändes för bara något år sedan."

"Men inkvisitionen når även hit, alltså."

"Ja." Sara knep ihop läpparna och sänkte huvudet. Catleen stirrade ner i sin mugg. "Även hit."

Sara strök armen över ögonen och skakade på huvudet. Håret hade fallit ner över pannan igen men hon lät det ligga. "Ja... som sagt... Julia har drivit den här frågan hårdare på sista tiden. Jag tror hon får påtryckningar från mäktiga politiker." Styrkan i Saras röst ökade, som om hon stod bakom ett podium och talade till folket. Hon vände sig till Catleen och skakade med näven. "Det är dags att civilisera även den här delen av Jargien. Bygg kyrkor. Skapa ämbeten. Predika Daaks läror. Utrota kätteriet, se till att handskas med häxor och trollkarlar. Ta tag i det!" Catleen skrattade åt föreställningen och applåderade förtjust. "Jag hade valt dig om du hade ställt upp."

Sara log fåfängt och blinkade med ögonen. Sedan blev hon allvarlig igen. "Om jag sysslade med magi i någon form - inklusive mindre konventionell läkekonst - skulle jag vara på min vakt."

"Vem är den andre kandidaten?"

Sara fick något mörkt i blicken och hon lutade sig med ryggen mot trädsken. "Han heter Thomos Tremero och är betydligt yngre än Julia. Hon är nog strax över femtio, och han är inte en dag över trettiofem."

"En spoling."

"Äldre än oss."

"Vi är inte politiker."

"Skönt nog. Jag vet inte varifrån hans familj kommer. Han har bott här i nästan ett år och arbetat som befälhavare i byns vaktstyrka. Någon ämbetsman i huvudstaden placerade honom här, enligt rykten. Han kom precis efter vår senaste häxbränning, men han hade inget med den att göra. Han ville hit själv, sa att han kunde uträtta något. Hos kejsaren har allting stelnat... där kämpar man mot tidvattnet när man försöker ådstakomma saker. Men här är det fortfarande på många sätt jungfrumark." Hon fnös. "Han är tydligen försvarare från början, så han har bakgrund både i det militära och det akademiska. Han syns alltid i kyrkan, talar alltid om Daaks lära, den enda sanna läran, om renheten i Den Endes ord... och han talar gärna om kättare. Hädare. Häxor. Trollkarlar." Hon stakade sig på de sista orden och fick göra en paus innan hon fortsatte. "Folket lyssnar på honom. Han är en född talare, han kan ställa sig på torget och börja prata och folk bara samlas runt honom. Han tycker som Julia, att vi inte ska vara så toleranta mot avvikare och otrogna, men han aktar sig för att döma dom. Men han är hänsynslös. Det finns olika sätt att hantera vilsna människor på, och att döma dom. Hans metoder är nog... rätt definitiva." Hon uttalade de sista orden med eftertryck.

Sara fortsatte: "Han säger det som folket vill höra. Han är på deras sida, han kritiserar makten utan att egentligen ha några farliga åsikter... han vill ju ha den själv! Han säger sig förstå hur det tröga maskineriet fungerar, men hävdar också att det är så det är i huvudstaden. Men så ska det inte behöva bli här. Och han dök upp *väldigt* lägligt."

"Hur så?"

"Som jag sa, så hade vi ett bål här för ett år sedan. En kvinna, som var jagad av inkvisitionen och försökte gömma sig här. Hon ansågs vara en häxa och uttalade till och med en förbannelse över byn när hon stod på bålet."

"Effektfullt. Tror folk på sådant?"

"Inte för tillfället. Men Thomos tog tillfället i akt och gjorde sig populär medan folket fortfarande var på uppviglande humör."

"En riktig räv", sa Catleen sakta. "En imponerande man." Hon drack det sista ur sin kopp, men hon satte det i halsen och spottade ut det igen när Sara lugnt och kyligt sa: "Jag hatar honom."

"Förklara", hostade Catleen medan hon slog sig hårt på bröstet en gång.

"Om han får makten i Aios, kommer vi att förvandlas. Inkvisitionen kommer att öppna ett kontor här. Deras ögon och öron kommer att finnas överallt. Ränkspelet, mutorna, de falska anklagelserna... allt det kommer att komma hit. Thomos kommer att börja här och arbeta sig utåt. Julia har inte handskats med oskyldiga människor, även om dom kanske inte alltid var skyldiga till just det dom anklagades för. Men om Thomos blir borgmästare... då spelar skuld ingen roll. Då är det bara mutor och tjänster som gäller."

"Men så är det ju", muttrade Catleen. "Du minns väl själv hur det var i Daval... det är bara en tidsfråga innan det systemet når hit också."

"Vad är det för djävla inställning?" fräste Sara. Hon reste sig upp så hastigt att stolen föll omkull och hon såg på Catleen med ögon som brann av ilska.

"Så är det ju!" Du kan väl åtminstone lämna din cynism utanför *min* dörr! Jag vet precis hur det är! Och jag hatar det! Det borde du också göra!"

"Jag har lärt mig att acceptera det", svarade Catleen. "Och även om allt går åt helvete så kommer du aldrig att hamna i tortyrkammaren."

Saras läppar darrade. "Hur kan du säga så?"

Catleen insåg direkt att hon hade sagt något dumt. Hon reste sig upp och gick mot Sara med filtarna klumpigt släpande i golvet. I ett försök att lindra sitt misstag sträckte hon sig efter sin vän, men Sara slog undan hennes arm med oväntad kraft. "Jag vill inte höra sådant när du är här! Fattar du inte det?"

"Det var inte så jag menade", sa Catleen lugnt. Hon höll sig samlad. "Jag har lärt mig att leva med det, det var så jag menade. Och det har du också. Och vi gillar det inte, men vi kan inte påverka det så i stället anpassar vi oss. Du har ditt och jag har mitt. Vi har anpassat oss."

Sara stod still men hon skakade i hela kroppen. Hon såg sig om med nästan hysterisk blick, greppade muggen hårt och slungade den in i elden så att den splittrades i tusen flisor. Hon stirrade in i elden ett tag, Catleen gjorde inga försök att närma sig henne eller lugna henne, och till slut sjönk hon ihop med axlarna och drog händerna över ansiktet. "Ja... det var väl mitt dagliga utbrott. Skönt att ha det bakom sig."

Catleen la händerna runt Saras ansikte och ledde henne sakta till stolen. Hon satte henne ner, gav henne det sista ur sin mugg och gick mot trappan. "Jag hämtar lite till."

"Jag vill inte ha mer. Det smakar illa."

"Du dricker det."

"Jag vet. Visst är det otäckt?"

Catleen gick in i sitt rum, letade lite bland sakerna på golvet och hittade vad hon sökte, ännu en läderpung. Hon öppnade den och luktade försiktigt, det var inte samma blad men det var vad hon ansåg att situationen behövde, så hon tog den med sig ner igen.

Sara betraktade henne stillsamt när hon blandade ut bladen i muggarna. "En varg, sa du."

Catleen nickade. "Mmm-hmm. Du sa att det skulle surras om det här nu."

"Är du förvånad? Det var du som sa att jag hade glömt hur det var i Daval. Ämnet på gatan var ämnet i valtalen."

"Jag förstår." Hon gav Sara muggen. "Det är lite starkare nu... drick försiktigt."

"Du har förstås gett mig något annat, något som definitivt dödar mig."

"Drick."

Sara drack. Hon blinkade, hostade ett par gånger men svalde sedan. Efter en klunk fortsatte hon att tala. "Första vargen siktades för kanske nio-tio dagar sedan... en eller två dagar efter det såg någon hela flocken. För sju dagar sedan hade jag en samling missionärer här på väg till Athor, som kunde svära på att vargarna följde efter dom och strök runt bland träden. 'Hade vi inte skyndat oss, hade det blivit ett skrovmål', sa den mest dramatiska. Jag svarade att det var väl trevligt av dom att bjuda in er, men han hade inte förstått det roliga i det." Catleen skrattade högt, hon kunde se framför sig den sårade minen hos en allvarlig missionär som inte togs på allvar när han berättade om demonerna som förföljde honom. Sara grinade lite men skrattade inte. Hon fortsatte: "Nu är folket rädda. Men Julia försäkrar dom om att det inte finns någon anledning till oro. Hon har allt under kontroll, hon ska handskas med vargarna, vargar är inte farliga, gå bara inte ut i skogen och så vidare..."

"Och Thomos?"

"Han säger det som folket egentligen vill höra. Han blir agitatorn. Folket är rädda men dom vill höra att en av dom tänker agera. Inte bara säga åt andra att stanna hemma. Han talar om häxkonst, och säger att om vargarna kommer så mycket som en meter närmare - och jag undrar var hans gräns för den metern går - så ska han personligen dra ut i skogen med sina styrkor och utrota dom. Varenda en!"

"Oj då. Ett krig mot vargar."

"Vad flinar du åt?" fräste Sara. "Tycker du det här är roligt?"

Catleen höjde händerna i försvar. "Självklart *inte*. Men i Daval talas det om gränskrig, korruption bland kejsarens närmaste, folk arresteras dagligen och hälften av dom är oskyldiga, mutorna är så höga att dom skulle kunna mätta er by i ett år... och här har ni en flock vargar som strövar runt och inte gör så mycket mer än bara syns."

"Tills nu. Hur mådde pojken när du hittade honom?"

Catleen blev betänksam. Hon bytte ställning och filtarna gled ner. "Tja... hmmm... jag förstår vad du menar. Folk kommer att surra, säger du." Hon gäspade. "Jag tror han hade förlorat rätt mycket blod. Han hade redan många sår när jag hittade honom."

"Hade han slagits med en varg? Och överlevt?"

"Det sa jag inte. Men det har jag svårt att tro."

"Jag också."

Catleen gäspade igen och blundade. "Jag tror det börjar bli dags att sova."

"Byter vi ämne nu?"

"Finns det något mer att säga? Ni har varg. Dom verkar aggressiva. Obehagligt, otäckt - och ett politiskt argument."

"Vad sa jag om cynism förut?" muttrade Sara.

"Jag säger bara som det är", svarade Catleen. "Pojken kanske hade kastat sten på vargen, eller den kanske var extremt hungrig - eller sjuk. Den kan ha blivit provocerad eller tvingad. Men det är bara varg vi pratar om... ni ordnar det. Gör som er borgmästare säger. Håll er hemma. Gå inte ut i skogen ensamma. Och så vidare."

Sara mumlade något i sin kopp; det var lättare att ta till sig sådana enkla budskap när dagen var klar och solen stod högt på en molnfri himmel. Under en blåsig och kall vinternatt blev vissa saker värre än vad de egentligen var. Sara märkte själv hur trött hon var och började längta efter sängen. Vilken kväll det hade blivit! Catleen hade klivit in och tagit musten ur henne. En behaglig känsla av utmattning fyllde Sara och hon blev tung i benen.

"Jag orkar inte upp för trapporna", sa Catleen kort. "Du får bära mig."

"Knappast."

"Du är hjärtlös."

"Och du väger för mycket."

De lät saker och ting stå till morgondagen och gick upp till andra våningen. Sara försvann in i sitt rum. "God natt". Catleen nickade och gäspade igen.

Hon kröp direkt ner i sängen och stirrade upp i taket, trött men ändå sömnlös. Efter en kort stund ropade hon: "Om du snarkar, kommer jag in och väcker dig."

Saras röst var dämpad när hon talade genom väggen. "Gör du det, så blir det ingen frukost i morgon."

"Ha! Så det är så det går till här."

De var tysta en stund. "Catleen?"

"Ja?"

"Kan du inte sova inne hos mig? Det känns så dumt att ha dig i rummet intill."

Catleen klev upp med ett litet leende. Minnet av deras barndomsnätter fulla av spökhistorier, flickfnitter och önskningar om vad livet skulle ge dem var lika tydligt som om allt hade hänt i går; när hon gled in i Saras rum var de sju år gamla igen och Saras pappa hade skurit skivor åt dem från nybakat bröd, täckta med ost och smör från hans värdshus. Catleen kunde nästan känna doften.

"Jaha", sa hon när hon kröp ner i Saras varma säng, "du är mörkrädd, förstås."

"Du har skrämt upp mig med allt prat om vargar." Hon skrattade ansträngt och blåste ut ljuset. Det blev svart i rummet. "Sov gott", sa hon. "Du med", svarade Catleen. Och mörkret kompletterades med tystnad.

Men Catleen somnade inte omedelbart, och efter att ha legat vaken en stund och lyssnat till vinden utanför hörde hon vargen yla på avstånd igen. Det lät ödsligt och kusligt, som en varning till alla som hörde att den fanns där ute; det var en varslande signal om vad som skulle hända sedan. Catleen blev kall och kröp närmare Sara, som redan hade somnat. Hon var glad att hon inte sov ensam i natt, och det dröjde innan hon somnade. Hon önskade att ingen ensam vandrare irrade runt i den mörka skogen och hon försökte undvika bilden av hur hon själv jagades av ett hungrigt rovdjur i natten. Men hon hörde inte vargen igen och till slut somnade hon, trygg och varm tillsammans med sin vän.

TRE

Catleens och Saras första möte inträffade tjugofem år tidigare i Daval, när Catleen snubblade in i en fruktträdgård som hon egentligen inte var välkommen till. Den var full av färgsprakande fruktträd och bärbuskar, och hon såg sig nyfiket om. Ivern lyste i hennes ögon, var skulle hon börja? Vinbär, äpplen, päron, plommon, till och med krusbär... en buffé av förbjuden frukt var uppdukad i den lummiga trädgården. En sval sommarbris vaggade kronorna sävligt fram och tillbaka och viskade bland buskarna, och blad från fruktblommorna föll som ett stilla regn till det gröna gräset. Catleen rättade till remmarna på ryggväskan som hon fått till sin sjunde födelsedag (som var i dag, hurra för mig! tänkte Catleen och kände hur hjärtat tog ett glädjeskutt) och bestämde sig för att börja med päron, eftersom hon visste att det var pappas favorit. Hon skred till verket, blicken var fixerad på ett träd några meter längre bort, och hon kunde redan känna saften från färsk frukt fukta läpparna och rinna från mungiporna.

Men den här trädgården var inte obevakad. När Catleen nådde päronträdet, greppade de lägsta grenarna och började klättra mot de närmsta fruk-

terna såg hon inte att en gammal man stod och glodde på henne längre in i trädgården, och hon såg inte heller att han hade en hund med sig i koppel. Det var en svart best med brunfläckig päls, och både den och dess husse stod tysta och stilla och bevakade den lilla flickan som snabbt och säkert avancerade upp mot päronen. Gubben drog lite i kopplet. Hunden gläfsste till men Catleen hörde ingenting.

Hon sträckte sig efter de första päronen och började med rutinmässig skicklighet plocka och släppa dem bakom ryggen ner i väskan utan att ens se sig om över axeln. En lätt duns bekräftade att frukten hade trillat i, men när Catleen plötsligt inte kände den väntade dunsen och istället hörde hur päronet landade i gräset en halv sekund senare, stannade hon upp och vände sig om. Då såg hon gubben och hunden.

Gubben flinade mot henne. Hon blev alldeles kall och darrig. Hjärtat knöt sig och strupen blev torr. Hjälp! Vad gör jag nu? tänkte hon. Pappa kommer att bli vansinnig och mamma kommer att kasta tallrikar i väggen.

"Stjäl du min frukt?" sa gubben hest. "Det åker man i fängelse för."

Fängelse! Hjälp! Vad skulle pappa säga *då*? "Inte jag", pep Catleen och försökte låta barsk, men det gick förstås inte. "Min pappa är domare."

"Då borde väl han veta bättre än att släppa ut ungjävlar som du", morrade gubben. Sedan släppte han kopplet och ropade ett kommando som Catleen inte hörde till hunden, och besten satte iväg i full fart mot trädet. Den stannade vid rötterna och reste sig på två ben och krefsade på stammen; Catleen trodde att hon skulle börja gråta, så rädd var hon när hunden morrade, visade tänder och skällde. Om hon trillade ner nu skulle hon dö, hunden skulle döda henne. "Snälla..." sa hon till gubben. "Jag lämnar tillbaka alla päronen om du släpper mig."

"Lämnar tillbaka? Det är *mina* päron!"

"Ja, men jag tog ju dom, så om jag lämnar tillbaka dom så kan du väl bara släppa mig? Snälla?"

"Driver du med mig?" Han började halta mot trädet. Hunden fortsatte att skälla och Catleen såg ingen annan utväg än att klättra högre upp. Hon råkade få tag i en svag gren, och när hon ryckte i den knäcktes den och ett päron lossnade; det landade rakt i pannan på gubben och han skrek högt. "Helvete, satans ungjäv! Kom ner nu, annars sågar jag ner trädet och matar dig till hunden!"

"Aldrig i livet!" ropade Catleen tillbaka och fortsatte högre upp, men nervositeten gjorde hennes grepp osäkert och hon satte foten på fel ställe. Hon snubblade och föll, hon flaxade vilt med armarna och försökte få tag i något, gubben ropade till och backade undan men hunden blev bara ännu vildare. Catleen fick grepp om en tjock gren och hängde och dinglade med benen ett par meter ovanför marken. Det här greppet skulle inte hålla länge. Max en minut. Hon blundade, det här skulle aldrig gå, gubben skrattade åt henne. "Jag fångar dig när du faller!" hånade han. "Då ska du få stryk!"

Åh vad dumt, tänkte hon, det här ska jag aldrig göra om, kommer jag inte bli äldre än sju? Vi som inte ens har ätit bakelser än, och mamma som gjorde så mycket grädde i morse... åh nej, fasen också!

"Aaaaaj!"

Catleen såg ner. Gubben gnuggade sig på låret och hade uppmärksamheten riktad åt ett annat håll nu, mot den lilla vägen utanför trädgården. Catleen såg någon som stod där, någon som var väldigt kort, men träden skymde det mesta av sikten. "Vad gör du, unge?" röt gubben. "Stick härifrån!"

"Stick själv, gubbstrutt!" svarade en tunn röst som kom från en flicka som inte kunde vara mycket äldre än Catleen. "Ta henne, Nero!" röt gubben till hunden och pekade på flickan; Nero satte iväg men något susade genom

luften och hunden ylade högt när den blev träffad. Ytterligare ett sus och en träff jagade bort besten med svansen mellan benen, och gubben hade inget annat val än att fly när han blev träffad igen i andra benet. "Helvete!" röt han. "Får jag tag på dig..."

"Spring!" ropade rösten, "annars får du nästa i baken!"

Han spottade och svor när han så snabbt han kunde haltade därifrån, men Catleen visste att det var en fråga om sekunder nu. Snart skulle han ta mod till sig, hämta något att svara med och vara tillbaka, eller helt enkelt bara vända om med Nero i släptåg. Hon hörde springande steg genom trädgården och en ljushårig flicka dök upp. Hon var knappt hälften så lång som Catleen och var så smal att hon såg ut som om hon kunde gå av på mitten. Hennes blå ögon tindrade av förtjusning och hon höll en liten läderslunga i ena handen och ett par stenar i den andra. "Kom!" sa hon och gjorde en manande gest åt Catleen. "Hoppa!"

"Det är för högt!" kved Catleen, men hon kände att hennes fingrar höll på att glida av grenen.

"Hoppa!" upprepade flickan otåligt. "Han är snart tillbaka!"

Catleen suckade. Hoppas päronen var *väldigt* goda. Hon släppte och föll rakt framför flickans fötter och slog sig på ställen som hon inte ens visste att man kunde slå sig på, men hennes räddare hjälpte henne snabbt upp på fötter. "Hur gick det?"

"Bra", grinade Catleen. "Jag har päron i väskan!"

"Perfekt! Vi sticker!"

Gubben dök upp bland träden igen. Han höll i ett gammalt armborst och hade det riktat mot flickorna, som skrek högt och sprang för allt de var värda genom trädgården. En pil susade förbi och satte sig i ett äppelträd intill, men sedan var flickorna ute på gatan och på väg bort från galningen. De sprang

skrattande genom små gränder som gick mellan höga hus i sten och tegel, de rusade ut på ett stort torg där en väldig fontän sköt upp vatten mot den klarblå himlen och där män och kvinnor trängdes kring stånd och klämde på varor från hela världen; de passerade en kyrka som var stor nog att hålla gudstjänst för en mindre armé och sprang förbi de väldiga pelarna som visade vägen in till rådhuset och senaten. Till slut stannade de på en liten bakgård och föll ihop på marken, trötta och svettiga. Catleen började skratta, hon skrattade så hon fick hicka när hon föreställde sig gubben dansa efter skotten från slungan. Den ljushåriga flickan skrattade också så att tårarna rann, och när de lugnat ner sig frågade hon: "Vad heter du?"

"Catleen", stönade Catleen. "Och du?"

"Sara."

"Hej, Sara. Tack för hjälpen."

"Visst. Kan jag få ett päron?"

"Självklart. Du kan få alla, om du vill!" Men sedan kom hon ihåg sin pappa, och så sa hon: "Alla utom ett. Nej förresten, två." Hon ville ha ett själv också. "Tre!" Mamma skulle ha, annars blev det orättvist.

Sara skrattade. "Tack", sa hon och tog upp ett ur väskan. Catleen såg på henne och rynkade pannan. "Vem har lärt dig att skjuta slunga så bra?"

"Min pappa. Han säger att man alltid ska vara på sin vakt. Så då är jag det."

"Jaha."

"Vilken fin väska du har", sa Sara mellan tuggorna. "Vem har du fått den av?"

"Mamma och pappa. Jag fyller år i dag!"

"Nej! Hur gammal är du?"

"Sju."

"Nej! Det är jag också!"

"Nej! När fyller du?"

"I februari. Så egentligen är jag sju och ett halvt. Nästan."

Catleen begrundade detta. Sju och ett halvt. Det lät gammalt. Sedan slog det henne att hon var sen, hon måste hem till sitt kalas, och hon reste sig upp och borstade bort smutsen från sina byxor. "Jag måste hem nu. Mamma och pappa väntar."

Sara reste sig också upp. Hon höll päronet i ena handen och slungan i den andra; kinderna svällde av frukt i munnen, och när hon talade sköt hon ut små bitar mellan läpparna. "Trevligt att träffasch. Vi sches."

"Det gör vi. Tack ska du ha för att du sköt på gubben."

Sara stod kvar och tuggade vidare på päronet när Catleen gick därifrån. Catleen sparkade undan en liten sten och studsade fram över marken med väskan full av päron, otroligt sugen på grädde och bakelser nu. Hon, mamma och pappa och –

Hon snodde runt och ropade: "Hallå där!"

Sara slutade att tugga. Hon svalde. "Ja?"

"Vill du komma på mitt födelsedagskalas?"

Det ville Sara.

FYRA

Pojken dog under natten och nyheten spred sig i takt med gryningens ankomst genom Aios. Den läkekunnige i byn, som gick under titeln Medicus och sålunda också kallades så, hade tydligen sagt att det var ett under att ynglingen ens överlevde så länge, och att han inte dog i skogen var i sig ett mirakel. Det tröstade dock knappast pojkens mor och far, som isolerade sig i sin sorg och inte ville träffa någon. Medicus hade också sagt att en kvinna som han inte kände igen hade kommit med den sargade pojken. Hon vände i dörren efter att hon mycket kortfattat berättat vad som hade hänt. Vem hon var, intresserade sig ingen för. Att pojkens död berodde på vargar blev dock samtalsämnet som med skräckblandad fascination diskuterades redan över frukostborden i byn. Och Aios började surra.

Sara hade knappt hunnit dra undan regeln från dörren innan den första gästen dök upp. Det var en stadsvakt med ovårdat morgonskäg, iklädd enkel rustning i slitet läder och med svärdet dinglande från bältet. Han hade en båge hängande över ryggen och ett koger med pilar i, och han såg bister ut

när han satte sig ner och beställde in en varm frukost. "En öl också", la han till när Sara var på väg ut mot köket. Hon stannade och gav honom en kritisk blick. "Så här dags?" Vakten nickade och tog av sig hjälmen. Han var svettig under pannan och torkade bort det värsta med armen.

Catleen studerade honom från övervåningen. Han hade ryggen vänd mot henne och under en bråkdels sekund räknade hon på hur stor chansen var att hon kunde slå omkull honom om hon hoppade härifrån, om kniven trängde igenom hans rustning eller om skallen höll för ett välriktat kast med något hårt. Catleen hejdade sig. Avslappnad? Kanske inte.

Sara kom tillbaka från köket. Hon såg Catleen i ögonvrån men sa ingenting, utan serverade istället vakten hans ägg, bröd och öl. "Vart ska du?"

"Ut i skogen", mumlade han när han tog en tugga från brödet. "Du har förstås inte hört?"

"Förstås inte."

Catleen drog sig undan, tillbaka in i rummet. Hon hörde lika bra därifrån och ville inte avbryta något som kunde bli ett intressant samtal.

"Vi ska ut och jaga varg", sa vakten. Han drack av sitt öl och suckade tungt. "En liten pojk dog i natt. Bara några timmmar efter att han kommit till Medicus. Han påstod att grabben knappt hade något blod kvar i sig... han var likblek och skör som glas. Andnöd, chock, allting... hur han över huvud taget kunde vara vid liv när den där kvinnan dök upp med honom, är ett mysterium. Ren vilja, förmodligen."

Catleen bet sig i läppen. "Han ville hem", viskade hon.

Vakten lutade sig över bordet mot Sara. "Hans mor och far var där när han dog. Alltid något." Han pekade på henne med ett smutsigt finger. "Och nu är hela byn orolig. Det här är första gången vargarna tar någon."

"Hur kan ni veta att det är en varg som har varit framme?"

"Men för helvete!" mullrade vakten. "Rivsår, bett, trasiga kläder... strax efter att den djävla flocken har visat sig."

Catleen tog sig för pannan. "Och jag råkade visst säga det också, när jag kom med honom." Hon sträckte på sig och såg vaktens huvud och Sara som nu satt på en stol mitt emot honom. Hon lyssnade spänt men kastade en kort blick upp mot övervåningen och såg genast Catleen, som ryckte på axlarna.

Vakten angrep äggen. "Julia har organiserat en styrka som ska ge sig ut i skogen... 'För att undersöka', som hon säger det. Hon försöker dämpa folket, förklara för dom att vargar inte gör så här och att det mycket väl kan vara något annat. Och hon vill prata med den som hittade pojken och har skickat ut en efterlysning."

"Vad tror du?"

Han svalde och drack. "Varg eller inte, det finns ute i skogen nu och det rör på sig. Och..." Han tystnade och Catleen kunde nästan höra honom andas.

"Och?"

"Ja... jag vill inte dit. Ut i skogen. Jag tror det är vargarna, och... vad vet vi om vargar? Det är deras mark. Deras hem. Jag har en fru och två döttrar..." Han avslutade inte meningen. Sara tog hans sejdell och skakade lätt på den. "Mer öl?"

Han nickade. "Daak hjälpe oss."

"Det tror jag inte", sa Sara och gick iväg för att fylla sejdeln.

Efter att han gått, kom Catleen ner med morgonrufsigt hår och bara en lång tröja på kroppen. "Klä på dig", muttrade Sara medan hon rörde av efter vakten. "Du kan inte se ut så där när det kommer gäster."

"Jag bryr mig väl inte om dom", svarade Catleen och hoppade över de sista stegen och landade smidigt på golvet.

"Sluta tjafsa. Gå upp och klä på dig. Det är mitt värdshus, jag bestämmer."

Catleen satte sig på nedersta trappsteget med hakan lutad i händerna. "Så jag är efterlyst."

"Hur känns det?"

"Som vanligt."

Sara skrattade kort. "Det kan jag tänka mig."

Catleen lutade sig tillbaka och stödde armbågarna mot trappan. "Pojken är alltså död. Det förvånar mig inte."

Sara torkade av bordet utan att titta upp, men en för Catleen välbekant kyla infann sig i rösten när hon talade. "Du verkar ta det med ro."

"Hur skulle jag annars ta det?"

"Tycker du inte att det är hemskt att han dog bara några timmar efter att du hittade honom?"

Catleen rätade på sig. "Så är det ibland."

Sara slängde trasan i bordet och satte händerna mot höfterna. "Inte här!"

"Jag kan inte låtsas att bli ledsen... jag tycker det är tråkigt, men jag kan inte bära ett världssamvete på mina axlar."

"Du kunde åtminstone försöka visa lite respekt!"

Catleen reste sig långsamt upp. "Nu går jag upp och klär på mig, för att visa att jag respekterar dig och ditt värdshus. Jag önskar jag kunde bli upprörd över det här... men efter ett tag blir man avtrubbad. Av nödvändighet."

"Vad menar du?"

Catleen gick uppför trappan, hon talade med ryggen vänd mot Sara. "Jag önskar att jag också kunde gråta för en pojke som jag inte känner." Hon nådde övervåningen och gick mot dörren. "Men det kan jag inte." Hon förs-

vann in i sitt rum och stängde dörren tyst bakom sig. Sara svor och greppade trasan, men hon slängde den ifrån sig igen. När det stack i ögonen, försvann hon snabbt ut i köket för att förbereda sig för dagen. Fler gäster var på väg. Det fanns ingen tid för trams.

Catleen kom ner en stund senare, och då hade värdshuset fyllts av morgongäster. Det krävdes inte många för att fylla rummet, och när Sara hade tänd elden och doften av nylagad frukost smög sig ut från köket, kurrade det i Catleens mage. Sara gav henne en snabb blick när hon for mellan borden; vid det närmaste satt en man med en liten flicka, och hon vände sig om mot Catleen när hon klev ner från trappan.

"Hej. Vad heter du?"

"Catleen."

"Är du på väg till Athor?"

"Nej."

"Tur för dig. Annars hade du gått vilse."

Catleen log besvärat och försökte fånga Saras blick, men utan framgång. Flickan fortsatte: "Det är många som tar fel och hamnar här istället, nämligen."

"Jaha du."

"Ska du till Asharien?"

Catleen vände sig till flickan och gav henne sin uppmärksamhet för ett kort ögonblick. "Öh... ja, faktiskt. Hur så?"

"Det kan nog bli jobbigt. Det har ju börjat snöa och så, liksom."

"Det ordnar sig nog."

Mannen mumlade något till sin lilla flicka och hon vände sig tjurigt om till sin mat. Men Catleen kände gästernas blickar på sig när hon rörde sig mellan

borden och följde efter Sara in i köket. Där inne var det litet och trångt, mycket varmt och fullt av saker. En eld brann intensivt i stenugnen, bredvid fanns en bred bänk för matberedning och ovanför den en hylla som var full av kökssaker som Catleen undrade hur ofta Sara egentligen använde. I taket hängde till höger torkade grönsaker såsom vitlökar och mer exotiska frukter, kryddväxter på en liten hylla frodades under fönstret och där fanns också en stor tunna med vatten. Catleen undrade hur ofta Sara fyllde på den. Nära tunnan, under en trasig ursäkt till matta, syntes kanten av en lucka som ledde ner till källaren. Sara öppnade ett skåp under bänken, tog fram bröd som såg nybakat ut och skar snabbt upp det i skivor.

"Sara..."

Hon slutade skära och snodde runt. Hon var röd och svettades, håret var rufsigt, och hon verkade andfådd. Catleen andades ut. Det var varmt här inne! "Det var inte meningen att göra dig upprörd, Sara. Det fattar du väl att jag tycker det är lika tråkigt som du att en liten pojke dör, bara så där."

"Jag vet. Jag vet att sådant här händer dig titt som tätt. Men här, i Aios, har jag alltid förstått allting. Jag har hatat inkvisitörerna när dom gjort sitt jobb och hämtat män och kvinnor som aldrig har kommit tillbaka... men jag har förstått det. Jag förstod det aldrig i Daval."

Catleen såg sig om, hon trevade efter orden. "Kejsarens arm växer. Vi ogillar det lika mycket, båda två."

Sara sjönk ihop med axlarna och slappnade av. Hon andades lugnare. Catleen gick fram till bänken och bröt en bit bröd. Hon tuggade långsamt, det var alldeles färskt, och stirrade rakt fram. Sara såg ner i golvet; efter en stund lutade hon huvudet svagt mot Catleens axel. Catleen suckade. "Det är som det är", sa hon. "Ingen av oss är bedövad. Vi bara tacklar det på olika sätt."

"Jag antar det."

Catleen svalde det sista. "Dina gäster väntar. Jag ska gå en liten promenad runt Aios och se vad som händer."

"Ska du gå till Julia och tala om att det var du som hittade pojken?"

"Jag är inte riktigt säker på vilken nytta det skulle göra. Och jag har ingen lust att gå i närkamp med vargar. Jag sa att jag inte skulle stanna länge, och det gäller."

Sara nickade. "Jag förstår. Vi ses sedan."

Catleen bröt loss en bit bröd till och lämnade Sara i köket. Svalkan från det stora rummet kom som en kort välsignelse, men det hettade snart till av uppmärksamheten hon fick. Lätt solbränd. Svart, rufsigt hår. Lång, smal. Pratade som de från norr. Flickan flinade mot henne med munnen full av mat; pappan såg på henne och skrattade lågt. En äldre kvinna nickade och log, två unga män viskade något och utbytte uppskattande blickar. Aios hade regelbunden trafik från folk som inte var från sydvästra kejsardömet, och främlingar var inte ovanliga här. Därför kände sig inte Catleen det minsta hotad eller utsatt när hon gick genom rummet och mot utgången, och lät till och med dörren slå igen extra hårt, bara för att markera att hon var där, hon slog i dörren om hon ville, och klagomål kunde lämnas i uterummet där all annan dynga fanns.

Aios var inte en stor by, men ändå var den mer känd över hela kejsardömet än många andra, betydligt större städer. Den låg nästan så långt sydöst man kunde komma och hade ursprungligen fungerat som en gränspost, när kejsaren erövrat den delen och slutit den fortfarande sprattlande och skrikande provinsen till sin kejserliga famn. Bara soldater och officerare hade bott där, tillsammans med missionärer, präster och inkvisitörer. Soldaterna och deras befäl såg till att inga oönskade styrkor strömmade in från Asharien

och Soldarn, grannarna i söder som var själva kätteriets och hedendomens ansikte. Missionärerna stannade aldrig länge, men Aios hade ett sådant läge att det var en perfekt rastplats för folk som kom från söder efter misslyckade försök att frälsa rikets hedniska grannar, eller just förberedde sig för att lyckas där andra hade gått bet. Prästerna fanns där för att ge andlig spis och vägledning inför ett stundande uppdrag, men också för att lappa ihop hål i tron som kunde ha uppstått när missionärerna hade återvänt från samma uppdrag. Det var inte klokt vilken korrumpierande inverkan lärorna i söder kunde ha, och den svaga kunde emellanåt vara så fördärvad av de nya intryck han hade fått, att inkvisitörerna fick ta hand om honom. Deras roll var mer handgriplig. Eventuella influenser som kom från fienden inifrån, hanterades oftast av inkvisitörer. Det handlade inte om tvivlare eller strövarer, utan om häxor, kättare och andra uppenbara hädare av Daaks tro. Dessa visade aldrig något intresse i omvändelse och togs om hand av inkvisitörerna, som förhörde dem och sedan utmätte ett lämpligt straff. Det tändes en hel del bål på den tiden, när de starkaste influenserna från söder utrotades.

Efter ett tag valde vissa missionärer att stanna i Aios. De flesta öppnade verksamheter av mycket jordnära natur; smedjor, stall, affärer och så vidare... även dessa behövdes för att imperiet skulle kunna blomstra, "Man kunde inte leva på tron allena", som även högt uppsatta präster kunde nicka instämmande till (medan mynt klirrade i händerna som de höll utsträckta bakom ryggen), och därför blev Aios till slut ett litet samhälle. När det hetade till, strömmade soldaterna till byn för att försvara gränsen; när det var lugnt, fanns bara den vanliga stadsvakten. Kejsaren hade mycket att stå i och hans politiska influenser hade aldrig riktigt nått fram till Aios. Byn var i allra högsta grad närvarande i diskussioner, eftersom den var en sluss för folk som gick mellan kejsardömet och Asharien eller Soldarn, men på vissa kartor

fanns den inte (den var ju trots allt inte så stor), i böcker om rikets styre glömde man den emellanåt, men ändå visste alla vilken by det var. Men allt eftersom inkvisitörernas roll minskade i sydöstra landet och den nyerövrade delen av kejsardömet blev stabil, blev den militära och religiösa makten mindre viktig och man riktade sitt fokus mot andra, mer centrala delar där oroligheterna kunde få värre konsekvenser. Så Aios blev, tillsammans med andra städer i sydöstra kejsardömet, en del där man kunde leva mer eller mindre i fred, där snedsteg inte behövde vara förenade med skräck och ångest, där pengar oftast bytte ägare för att man betalade för en tjänst eller en vara och där häxbränning var sällsynt. Alla kände inte alla, men man behövde inte gå många steg i bekantskapen för att märka att så gott som samtliga invånare i byn var inom räckhåll.

Saras värdshus låg vid Aios torg, det enda stora som byn hade, och vanligtvis under tidiga morgnar hade köpmän redan slagit upp sina stånd där och börjat göra affärer. Det var svårt att passera byn och undgå torget, så folk som bodde där likaväl som folk på genomresa stannade för att handla. Där kunde man köpa färska grönsaker och nybakat bröd, varma kläder för vintern och luftigare plagg för sommaren, skor, smiden, smycken och mycket annat. Det var aldrig trångt, torget var stort och tillät köpmännen att bygga upp sina provisoriska affärer utan att behöva bråka om utrymme med sina grannar. Tack vare detta var det sällan trängsel framför stånden, även om de mer populära alltid hade en fylld linje av människor vid borden.

Så var det dock inte i dag. När Catleen steg ut i kylan, hade ett hundratal personer samlats runt ett podium som alltid stod där. I närheten av podiet fanns också en skampåle, men ingen hade blivit satt i den på länge. Folkmassan trängdes och sorlade runt podiet. Catleen kände att hon nästan kunde

skära med en kniv genom den spända atmosfären, och såg många oroliga blickar och grubblande ansikten bland folket. Här fanns män och kvinnor, gamla och unga och också några barn. På podiet avvaktade en kort kvinna med stålgrått, tjockt hår; det var elegant bundet i en hård fläta, och när Catleen plöjde genom folkmassan för att kunna se bättre, la hon märke till de tydliga rynkorna i kvinnans ansikte. De var som huggna ur sten, och tillsammans med den mantel hon bar liknade hon nidsbilden av en gammal staty; nött men uthållig. Hon verkade trött, trots att ögonen sprakade av energi. Axlarna var lätt ihopsjunkna och några hårstrån hade slitit sig från sina band och for över hennes panna i den svaga vinden. När hon greppade en liten trähammare och bankade hårt i podiet, lägrade sig tystnaden direkt. Catleen stannade någonstans i mitten.

"Jag har tråkiga nyheter till er i dag", började Julia. Hon talade med stark stämma, Catleen gissade att hon var en lika god och förtroendeingivande talare när hon levererade goda såväl som dåliga nyheter. "Magus son är död. Han dog under natten, efter svåra sår från vad vår Medicus tror är en varg."

Folkmassan muttrade och surrade upprört. Julia fortsatte oberört: "Jag har skickat ut tolv av Aios soldater för att *undersöka* saken."

"Och vad tror du dom kommer hitta?" ropade en man. Det mumlades igen. Just det, vad hjälper det att undersöka saken?

"Dom borde utrotas!"

"Jaga bort dom!"

"Skicka ut Thomos inkvisitörer!" Den repliken höjde surrandet flera nivåer och Julia visade en reaktion, ett visst missnöje; hon slog med klubban i podiet igen. "Här ska inte skickas ut några inkvisitörer!" ropade hon högt. Folket tystnade. "Vi ska inte ut och slakta för den här sakens skull. Jag hyser det största medlidande och respekt för dom som sörjer just nu, och jag förstår att

ni är oroliga... men även vargar kan bli provocerade. Dom är inte vanligtvis ett hot mot oss."

"Det ger jag faan i!" vrålade en kvinna långt fram. "Ska du stå där och bara prata strunt, när en liten pojk har blivit dödad av odjuren?"

Catleen backade. Folkmassan började röra oroligt på sig och hon ville inte vara i mitten om det skulle explodera. Julia drämde klubban i podiet en enda gång, betydligt hårdare än tidigare, och det blev tyst igen. "Jag bryr mig lika mycket om det här som ni gör. Men vi måste gå grundligt till väga. Om det finns ett hot mot byn, lovar jag er att jag hittar det och utrotar det. Men om jag skickar ut hela byns styrka för att slakta varenda varg inom flera mils omkrets, kan dom vara borta i dagar... veckor. Och även om dom skulle lyckas, kanske det visar sig att källan till hotet var något helt annat. Då har vi lagt tid på något meningslöst."

"Vad pratar du om?" ropade en äldre man. "Pratar du om häxkonst så säg det!"

"Kätteri! Trolldom!" Nu surrades det oroligt, några drog kapporna omkring sig och andra ställde sig närmare sina vänner. En ung man la armen runt sin fästmö, ett äldre par suckade och skakade på huvudet. Catleen gled undan och ställde sig längst bak.

"Det sa jag ingenting om", svarade Julia. "Men om det är så och vi lägger all vår energi på att jaga varg... då kan mycket hända som vi inte är beredda på."

En sann politiker, tänkte Catleen. Villrådigheten dolde Julia väl bakom en mask av stabilitet, men hennes handling att skicka ut några soldater i skogen kändes tafatt. Det hade folket tyckt för bara några minuter sedan, men under ett kort tag skulle de tänka på vad Julia hade sagt och resonera sig fram med varandra om att hon kanske hade rätt.

Catleen undrade var Thomos fanns i allt det här. Detta borde vara ett utmärkt tillfälle för honom att få folket på sin sida. Hon var nyfiken på honom och undrade vad en sådan som han skulle göra för motdrag nu. För om han bara var hälften av den man som Sara hade beskrivit, var Catleen säker på att han lurade någonstans i närheten i väntan på rätt tillfälle att göra sitt utspel.

Under dagen strövade Catleen runt i Aios och tog pulsen på atmosfären. Man gick från byns nordligaste punkt till den sydligaste på mindre än en halvtimme, och den var full av små slingriga gränder och gator som gick upp och ner som små dalbackar mellan husen. Doften av eldar som brann i öppna spisar fyllde luften och framåt förmiddagen kom ytterligare ett lugnt snöfall. Marken täcktes av en tunn, vit hinna som snart blev brun och slaskig där vägarna bestod av lera, men där stenar hade lagts ut på de bredare gatorna stannade det kvar som ett vackert vintertäcke. Catleen drack en kopp med något varmt i en liten ölstuga och lyssnade på några män som satt runt ett bord och spelade ett spel som verkade pågå i all oändlighet. "Julia klarar inte av det här", muttrade en av dom och slog en tärning.

"Om Thomos fick ta sina män och plöja genom skogen, skulle det vara över i ett nafs", instämde en annan och flyttade en av sina pjäser över brädet.

"Han kommer göra något snart", sa den äldre av dem och strök sitt skägg. Så vis han verkar, tänkte Catleen och skrattade åt nidsbilden hon fick av den gamle i byn som siade och alltid fick rätt. Han kunde lika gärna sagt att solen förmodligen skulle gå upp i morgon också.

"Minns ni häxan?" sa den förste, och Catleen rullade med ögonen. Nu kommer det. Det blev bättre och bättre. "Hon som brann för ett år sedan?"

"Prata inte dumheter", muttade den gamle. "Hon var ingen speciell... bara en kvinna som hade oturen att bli osams med inkquisitionen."

"Men hon sa ju –"

"Hon hade kunnat säga vad som helst och du hade fått det till att passa till vad som helst, om du hade velat! Förbannelser... prat." Han slängde irriterat tärningen över bordet och de två andra männen fnös, men Catleen tyckte det var det vettigaste hon hört på länge.

"Ny i byn?" frågade värden när hon betalade.

"På genomresa", svarade Catleen kort.

"Jaha, en av dom. Har du gått vilse på väg till Athor?"

Catleen log. "Nej, jag ska vidare till Asharien. Men det verkar som om snön hann före."

"Verkar så. Du får nog skynda dig. Var bor du?"

"Hos Sara."

"Trevligt ställe. God mat. Och väldigt fint vin. Hon är omtyckt."

"Det förstår jag."

Hon lämnade stället, tacksam för att främlingar i Aios var lika vanligt som regn på hösten. Hon kunde röra sig fritt, ingen antog direkt att hon var den som hade mött vargen och ingen frågade heller. Men Julia letade efter henne, för innan tolvslaget hade slagit, hade plakat satts upp där borgmästaren efterlyste kvinnan som hade kommit med pojken. "För att motta en rättvis belöning och för att hjälpa byn i undersökningarna."

Catleen frös för första gången under dagen när hon läste den texten. Hade den varit formulerad så i Daval, hade hon inte för alla dinarer i kejsardömet gått dit och anmält sig som den de sökte. Här var säkert avsikterna ärliga, men hon tog inga risker.

Norra Aios var upphöjt och låg på en liten kulle som överblickade resten av byn, och gav en imponerande utsikt över landskapet. Vidsträckta marker av skog som klättrade upp mot den omgivande bergskedjan avslöjade att

Aios var en dalby, och nu liknade landskapet en cirkel av eld som slingrade sig runt byn som en jättelik orm, satt i brand av den nyss bortgångna höstens färger. Vägarna kring kullen var helt av sten, husen var större och hade ofta två våningar, en del var till och med omgivna av murar eller höga, svarta järnstaket, och området stack ut som en juvel i den brokiga samlingen gråsten nedanför. Catleen kände hur det kliade i fingrarna, hon mätte det närmaste huset med blicken, studerade grinden och letade efter spår i snön som kunde antyda att det fanns hundar eller patrullerande vakter.

När hon hörde steg bakom sig, vände hon sig långsamt om och mötte en man i välpolerad, lätt rustning och med ansiktet dolt under en hjälm med ett tunt visir. Han bar en vit kappa över rustningen med ett tydligt kors målat i rött och han stod orörlig framför Catleen. Hon svalde. Han var stilla som en staty, verkade knappt andas, men bakom hjälmen bevakade ett par ögon henne med kuslig noggrannhet, studerade och memorerade henne, drog slutsatser redan innan de började tala med varandra. Catleen mindes Daval, mannen framkallade mörka bilder och hon drog armarna tätare intill sig.

"Kan jag hjälpa er med något?" sa rustningen med artig och stel röst.

"Nej... nej, jag bara såg mig om lite."

"Du är inte härifrån?"

"Nej... på genomresa, till Asharien."

"Missionär?"

"Nej. Jag ska vidare till Soldarn. Affärer."

"Jag förstår. Du har inget speciellt ärende just här?"

Catleen skakade på huvudet. Rustningen la armarna i kors. "Här finns bara bostäder. Allt annat hittar du nere i byn."

"Tack. Då går jag dit igen."

"För all del."

Catleen vände sig om och släntrade nerför backen utan att se sig om. Hon hade glömt hur mycket hon hatade inkvisitörer, oavsett vem som dolde sig bakom deras hjälmar, och för ett ögonblick hade hon varit både rädd och arg. Det släppte först flera minuter efteråt, när hon var säker på att hon inte var bevakad och hade lämnat kullen långt bakom sig.

Vakterna återvände när solen började sjunka bakom bergen. De var en sorglig samling, trötta och nedstämda, och det var tydligt att de inte hade några glada nyheter att komma med. Folket i byn viskade när de gick förbi, inte direkt i någon stolt marsch, och en allmän oro spred sig i takt med att soldaterna rörde sig längre in i byn. Till slut försvann de upp mot kullen, men en av de sista blev haffad av en man som tog mod till sig. "Vad hände? Vad såg ni?"

Men vakten blängde bara hotfullt på honom, och mannen släppte. Han började gå igen, men vände sig sedan om mot mannen som fortfarande såg efter honom. "Jag ska säga dig vad jag såg", sa han. "Jag såg en kolsvart best där ute i skogen, som bevakade oss på avstånd. Det var det enda någon av oss såg... och ingen gjorde något. Besten bara stod där och glodde på oss." Han gjorde ett korstecken och skyndade efter sina kamrater.

Mannen lutade sig mot väggen och tog sig för pannan. "Daak hjälpe oss", mumlade han. "Daak hjälpe oss."

När Catleen återvände till Saras värdshus hade hon bestämt sig, och även om det förmodligen bara var inbillning kändes det som om hon hade svårt att andas när hon öppnade dörren och steg in i värdshuset. Där inne var det varmt, Sara hade precis tänt ljus och facklor runt om i rummet. Hon hade tre

gäster, var och en satt vid sitt bord och verkade fördjupad i sin öl eller måltid.

Sara svepte förbi henne och viskade: "Alla pratar om dig." Catleen svarade inte men gav Sara en blick - *jag vet* - och nickade mot sitt rum. "Senare", gjorde Sara och försvann ut i köket.

Catleen skyndade upp på sitt rum och började plocka ihop sina saker. Hon packade ner dem i väskan och la sig sedan i sängen och stirrade upp i taket. När hon rörde på sig, kändes lederna stela, som om någon hade slängt ett nät över henne och sakta drog åt. En svag men välbekant stress ilade från tårna upp till huvudet och Catleen andades ut. Hon hade inget att vara orolig för. Om hon mot förmodan skulle bli knuten till händelsen med pojken och vargen, spelade det ingen roll. Hon skulle bara berätta vad som hade hänt, och sedan var det bra med det.

Sara kom efter en stund men stängde inte dörren bakom sig. "Det är ingen kvar där nere nu", sa hon. "Den sista gick för någon minut sedan. Var har du varit hela dagen?"

Catleen satte sig upp och lutade sig mot väggen. "Ute och sett mig om. Alla pratar om vad som har hänt, och om Thomos. Men han känns som en vålnad."

"Hur så?"

"Ingen verkar ha sett honom!"

Sara log. "Inte i dag, nej. Han sitter nog i sitt hus och planerar vad han ska göra nu. Han ville förmodligen vänta tills det stod klart att Julias drag blev ett fiasko. Nu har han kött på benen när han börjar tala till folket."

"Vi kan vänta oss ett brandtal i morgon, då."

"Ja." Sara satte sig ner bredvid Catleen. "Men då är inte du kvar, eller hur?"

Catleen suckade och undvek sin väns blick. "Sara... jag kvävs."

"Jag förstår. Folk har frågat mig om dig, vem du är och varifrån du kommer... några av Julias män var här tidigare."

"Vad sa du?"

"Att du var en barndomsvän från Daval som var på genomresa och hälsade på i några dagar."

"Frågade dom om vargen?"

Sara böjde på huvudet och rättade till vecken på sin kjol. "Tja... dom sa att jag skulle hälsa dig, att om det fanns något du visste som kunde göra saker lättare för Aios borgmästare, skulle ditt samarbete vara uppskattat."

"Jaså, det heter så i den här delen av världen också?"

"Tydligen." Sara reste sig upp och gick mot dörren. "Jag ska göra lite mat åt dig, och se till att du får något med dig på din resa. Catleen..."

"Ja?"

"Om det är så att du verkligen kan hjälpa till, så vill jag att du åtminstone funderar på det tills i morgon. Aios är inte som Daval... Du kommer inte att hamna i fängelse bara för att du vet något som inte andra vet."

"Men jag vet ju ingenting! Jag såg en svart varg tillsammans med en pojke! Det är allt!" Hon stönade frustrerat. "Jag kan visa på en karta var jag hittade honom och lämna den till Julia innan jag går. Det är allt. Sedan vet hon allt som jag vet. Räcker det?"

Sara svarade inte, varken med ord eller gester. Hon bara såg på Catleen en kort stund och lämnade henne sedan ensam.

Det kom inga fler gäster den kvällen, och efter att Sara hade gjort mat åt dem båda satt de framför elden och talade om minnen från den tiden då de inte hade vetat så mycket om världen och de flesta dumheter man gjorde kunde förklaras med att man var ett barn och därför inte visste bättre. "Jag kommer

att sakna dig", sa Sara när hon drack ur en kopp som hade ytterligare något odrickbart som Catleen hade tagit med sig från ökenländerna. Catleen log och svepte det sista ur sin mugg utan att grimasera. "Jag kommer tillbaka till våren, det lovar jag."

"Då litar jag på det."

"Se till att ha ordentlig mat då. Potatis och grönsaker håller inte i längden."

"Skyll dig själv när du kommer på vintern." Ett kallt drag svepte in genom dörren som fortfarande stod på glänt, och Sara reste sig upp. "Lika bra att stänga", sa hon. "Det kommer inga fler i kväll."

"Ingen vågar väl gå ut. Om vargen skulle komma, menar jag." Hon drack och dolde ett illmarigt leende bakom koppen, men Sara såg mungiporna avslöja henne och hon krökte på läpparna. "Hördu du..."

"Förlåt", mumlade Catleen i muggen. "Kunde inte låta bli."

"Gör inte om det." Sedan gick hon fram till dörren och höjde ena armen för att trycka till och stänga den. Men precis när hon gav den en rejäl knuff, sköt en stövel in i springan och hindrade dörren från att stängas. I ren reflex försökte Sara sparka undan foten och trycka till, men en arm med en svart handske slingrade sig runt och pressade bestämt upp en öppning. Ett ansikte visade sig, det var en blek man, kusligt smal med ögon som svarta hål, korpiskt hår som var rufsigt på ett slags välordnat sätt; han log, tänderna var vita och perfekta, de nästan glänste i det svaga skenet från elden och facklorna, och när han gled in genom springan med obestridbar värdighet fyllde han hela rummet med sin närvaro. Han var lång och senig, leendet verkade sitta klistrat i ansiktet och han svepte med blicken över rummet som en sökare.

Catleen undrade vad det var för en pajas som just hade stigit in och uppförde sig som om han ägde värdshuset, och hon undrade varför Sara ryggade tillbaka aldrig så lite och nästan gjorde en rörelse som om hon

tänkte slänga ut honom. När ytterligare två män, med lätta rustningar, vita kappor och hjälmar också visade sig och stängde dörren bakom sig, förstod hon. Det var en pajas som hade tagit sina clowner med sig.

Thomos fixerade Sara med blicken och hon nickade artigt. Hon hade samlat sig, nu var hon lugn. "Jag tänkte stänga", sa hon kort.

"Men Sara", sa Thomos och gick längre in i rummet. Hans vänner stod kvar vid dörren, tysta. "Du slänger väl inte ut mig?"

"Jag har stängt."

"Jaha... vad synd." Han hade tills nu uppfört sig som om han inte hade märkt att Catleen var i rummet. Nu vände han sig direkt till henne men hon rörde inte en min och mötte honom lugnt. "Jag är här för att prata lite med dig, Catleen", sa Thomos sakta.

Han vet vad jag heter, tänkte hon och gav Sara en hastig blick men hon bara skakade på huvudet. Hon förstod lika lite som Catleen.

"Du kan väl följa med mig?" fortsatte han. Catleen märkte att han hade smilgropar och att pannan rynkades när han skrattade. "Var inte orolig. Du är inte anklagad för något. Jag vill bara prata med dig."

Catleen reste sig långsamt upp. "Har jag något val?"

Thomos gjorde en sak av att se förolämpad ut. "Självklart har du ett val. Jag tvingar ingen."

"Jag förstår. Jag är snart tillbaka."

Thomos nickade och log. Hans vänner hade frusit fast i marken. Sara undrade om hon skulle behöva ett stämjärn för att bända loss dem från golvet, innan de skulle gå. Det gjorde hon mer än gärna, i så fall. "Nu när ni ändå väntar", sa hon medan Catleen gick uppför trappan, "kan jag bjuda på ett glas vin?"

"Åh... Saras berömda vin. Nej tack. Det är bra. Men tack för att du frågar."

Catleen gick in i sitt rum, tog på sig varma kläder och rotade snabbt igenom väskan. Hon surrade en kniv under vardera handled, satte ytterligare en i varje stövel och greppade ett litet, svart klot. Efter en kort stunds tvekan la hon tillbaka det igen och drog istället upp en liten flaska ur väskan, korkade upp den och luktade på innehållet. Det flimrade framför ögonen på henne, hon tog en snabb klunk och svalde. Det brände i halsen, men värmen spred sig snabbt genom kroppen och hon blev avslappnad. Efter att hon korkat igen flaskan och stängt väskan, lämnade hon rummet och gick ner igen. "Då är jag redo för det mesta", sa hon.

"Otvivelaktigen", svarade Thomos och granskade henne med penetrerande blick. "Var inte orolig", sa han vänd till Sara. "Hon är tillbaka innan midnatt." Han vände dem båda ryggen och gick mot dörren. Sara såg uppgiven ut, men Catleen ryckte bara på axlarna och gav henne en uppmuntrande nick. Det här var säkert ingenting. En formalitet. Hon var tillbaka innan midnatt.

Thomos lämnade värdshuset först, men när Catleen väntade på att hans två muntra män skulle följa efter, gjorde de inte det. Till slut gick hon ut, och då gled de upp bakom henne som två skuggor. Sara hann precis fånga en sista blick från Catleen innan dörren stängdes och hon försvann in i natten med Thomos. Hon konstaterade, med en stigande känsla av vanmakt, att även den mest kallhamrade kunde se hjälplös ut i en trängd situation och för ett kort ögonblick funderade hon på att följa efter. Men sedan reglade hon dörren, drog för gardinerna och satte sig vid elden igen och önskade att Daak inte vakade över sina undersåtar i kväll.

Långt ute i skogen ylade en svart varg mot himlen. Efter en stund stämde flera andra vargar in, och de sjöng tillsammans i flera minuter. Det lät som en

klagosång, men för människorna i Aios blev natten mörkare och vintern kallare, och de kröp djupare ner i sina sängar med ett enfaldigt hopp om att det onda skulle försvinna av sig själv.

FEM

Tjugo år tidigare viskade Catleen "Försiktigt" i Saras öra, när de satt hukade framför en tjock ekdörr med en rostig dyrk inpetad i låset. Det var natt, ett lätt duggregn silade ner från himlen och gjorde allting lite svårare. Flickornas hår låg klistrat över deras huvuden, deras byxor började kännas sträva mot benen och tröjorna var kalla av fukten.

Det hade varit en varm sensommarkväll när Sara mötte Catleen i en gränd nära torget där hon bodde, men efter bara några minuter hade vädrets makter (eller Daak, beroende på vem man frågade) bestämt sig för att göra saker svårare för dem. Catleen hade skrattat, Sara hade fnyst. "Vi vänder om", hade hon sagt. "Inte en chans att vi kan klara det här nu."

"Vi ska ju vara inomhus!" hade Catleen svarat sorglöst. "Och dessutom..." Hon öppnade handflatan och visade ett set med dyrkar, de flesta av dem i dåligt skick. "Jaha", sa Sara. "Dom där lär ju gå av bara du tittar på dom."

"Nehej, för det är precis vad du gör nu och dom håller fortfarande."

"Har du använt sådana förut?"

"Nej, har du?"

Hon skakade på huvudet.

"Då är vi i knipa." Catleen skrattade igen och slog armen om Saras axel. "Kom igen nu, det här blir kul, och dessutom visar vi dom där dumma killarna att vi visst kan göra det här!"

Sara hade muttrat lite men till slut lett tillbaka, och de hade fortsatt under tystnad mot huset.

Och nu var de där. Med rostiga dyrkar, våta kläder och dunkande hjärtan. De visste att en rik gammal tant som hade alldeles för mycket pengar för sitt eget bästa bodde där, men de skulle bara ta en liten sak, en näsduk eller en handduk eller vad som helst som hade hennes initialer inbroderade i tyget... som ett bevis till de dumma killarna att de kunde, och hade kunnat ett bra tag. "Ett dumt vad", hade Sara sagt men egentligen inte tyckt, för hon ville gärna visa Dumskallarna (som hon och Catleen tyckte om att kalla dem) att de inte skulle komma och tro att de var bättre än några andra, i synnerhet inte bättre än vad hon och Catleen var.

Klick.

Sara log. "Är det öppet?" viskade Catleen, och Sara nickade. "Jag tror det funkade!" Hon kände hur hjärtat slog ett par extra slag av ren glädje och plötsligt var det inte blött och tråkigt längre, det blev spännande och äventyrligt, de kunde minsann dyrka upp en dörr med riktiga verktyg som bara riktiga tjuvar använde!

"Passa dig nu, tanten", sa Catleen dovt. "Nu kommer vi." Hon kände på handtaget och dörren gled upp, utan att knarra. Flickorna smög in och stängde den försiktigt bakom sig.

Tanten bodde stort, hon hade ett hus med två våningar och en väldig trädgård som de hade tagit frukt ifrån tidigare. Det var ett av de största husen i den här delen av Daval, men tanten hade varken vakter eller tjänare

så det verkade vara det självklara målet för en enkel kupp. Faktum var att ingen hade sett henne på väldigt länge, så med lite tur var hon kanske rentav bortrest. Trädgården hade kunnat behöva mer eftersyn, som Sara hade påpekat när de smög genom den mot huset, men Catleen hade bara ryckt på axlarna och sagt: "Hon bryr väl sig inte om sådant."

De stod i hallen, ett rum som gick upp till andra våningen via en spiraltrappa. Ett tunt men jämnt lager med damm låg på golvet, och när månens ljus föll in i brokiga strimmor genom fönstret såg flickorna att gardinerna hade små hål. En tunn spindelväv glittrade som silver mellan stolparna i trappräcket. Catleen och Sara såg sig vaksamt om men ingen av dem sa något. Catleen gjorde en gest åt vänster, Sara nickade och smög in i rummet där gardinerna hängde, ett litet läsrum med stora fönster och en fin soffa. Catleen gick åt höger och kom till köket. Hon rynkade på näsan när en unken stank slog emot henne, inte särskilt stark men ändå påtaglig, och hon undrade vad det kunde vara som luktade. Knivar och andra redskap låg framme, en tallrik med ett vinglas stod uppdukat på ett litet bord som tronade som en ö i mitten av köket, men besticken saknades. "Äter hon med fingrarna?" mumlade Catleen. Hon fick syn på ett träskåp ovanför köksbänken och gick fram för att öppna det; där inne låg grönsaker och bröd, täckta av lager med mögel som vuxit så länge att det blivit nästan svart. Catleen rös, det såg otäckt ut, som om svamparna hade slutit sig kring sina offer och sakta kvävt dem till döds.

Hon hörde steg bakom sig och såg Sara i ögonvrån. Hon vände sig om mot sin vän. Sara såg fundersam ut. Hon tassade fram till Catleen och de började viska till varandra. "Hon kan inte ha varit här på flera månader", konstaterade Sara. Catleen nickade och pekade på möglet i skåpen. "Hon måste ha haft bråttom härifrån", sa hon och riktade blicken mot tallriken och glaset.

De såg sig nyfiket om. Ett tomt hus, fullt av möjligheter. "Vad hittade du?" frågade Catleen.

"Det här", sa Sara och tog fram en bok ur sin väska. Hon slog upp första sidan, och där fanns en dedikation.

Till Helena på födelsedagen, från far

"Helena". Catleen smakade på namnet. Tanten var inte tanten längre, hon var Helena. "Men den kanske inte var till henne", påpekade hon. "Hon kanske har fått den av någon... en vän, eller en syster. Eller så kanske hon köpte den använd."

"Kanske", sa Sara. Men kvinnan som bodde i huset hette Helena nu, och det kändes svårare för flickorna att tränga vidare in i hennes hem. "Vi kanske skulle gå", föreslog Sara. "Det här måste ju räcka."

"Hmmm..." Catleen kikade ut ur köket och upp mot andra våningen. Hon sneglade åt Saras håll, sedan skrattade hon dämpat och småsprang mot trappan. "Catleen!" väste Sara, men det var redan försent. Hon var på väg upp; dammet virvlade runt hennes fötter och en mantel av spindelväv som fastnade i hennes ben dansade ivrigt i hennes spår. Sara suckade och följde efter.

Övervåningen bestod av en lång korridor med tre dörrar, två på sidorna och en längst bort. "Vi tar dom en i taget, tillsammans", bestämde Catleen och gick taktfast mot den första. Hon öppnade den och kikade in. Det var ett litet rum med ett fönster som satt så högt upp att flickorna inte kunde nå det, och det hade en träbalja i mitten. Två hinkar, en skrubborste och en samling handdukar låg bredvid, på golvet. "Perfekt!" sa Sara. "Handdukar!" Hon gick

in och plockade upp den översta; efter ett par sekunder hittade hon vad hon sökte och visade hörnet för Catleen.

H. N.

"Helena Någonting", sa Catleen. Sara fnissade. "Helena Någonting", ekade hon. "Vilket bra namn."

"Sara Allting", fortsatte Catleen. "Och Catleen Ingenting. Nej, vänta..." Hon sänkte ögonbrynen och blev fundersam. "Catleen Överting... mycket bättre."

"Överting är väl inget ord, heller!"

"Och vad vet du om det?"

"Jag bara vet att det är så."

"Du är bara avundsjuk för att du bara är Allting, och jag är Överting. Alltså din drottning."

"Va?"

"Ja!"

Sara slängde en handduk i ansiktet på henne och Catleen tappade balansen i rena förskräckelsen och trillade baklänges ner i karet. "Nu du!" hojtade hon, all försiktighet borta med vinden, och försökte kravla sig upp ur karet medan Sara skrattade förtjust och slog sig på knäna. Men när Catleen kom upp rusade hon ut i korridoren, såg åt höger och vänster, bestämde sig för att fly in i nästa rum och tjöt av skräckblandad förtjusning när Catleen fick tag i hennes axel; dörren flög upp, de snubblade in i rummet och blev liggande i en hög. Det tog en stund innan de hade trasslat ur sig från varandra, men när de såg sig om blev de stumma av förvånan och hänförelse.

Det var ett stort rum, format och inrett som ett lusthus. Tjocka pelare av vitmålat trä bar upp taket, som var krökt som en sfär och fyllt med murgrönor som slingrade sig runt bjälkarna. Det liknade en skog, och i mitten fanns ett hål som släppte in en tunn strimma månljus. Runt om längs lusthusets väggar stod modeller av kvinnokroppar klädda i fantastiska klänningar från hela världen; där fanns en vid skapelse med krås och pärlor från Asharien och Soldarn och en svart, åtsittande dräkt som man bar på mottagningar vid Thalamurs hov; en nästan genomskinlig kjol, bar överkropp och en förtrollande slöja utgjorde ökenländernas bidrag, och en brun, rak klänning som verkade fladdra svagt vid fötterna, trots att inga fönster var öppna, kom från kiriyaalvernarnas rike bland skogarna.

Sara reste sig sakta upp och ställde sig i mitten av rummet. Ljuset föll på henne när hon långsamt snurrade runt för att försöka se allt på en gång. Catleen betraktade henne en stund under tystnad och undersökte samtidigt rummet med blicken. Hon fick syn på en stor kista som stod i ett mörkt hörn, och hon gick fram och öppnade den. Den var full av kläder som någon slarvigt hade slängt ner på botten, och Catleen stack ner händerna och drog upp det första hon fick tag i. Det var en enkel vit klänning, något som hon kunde tänka sig att Helena hade haft när hon var på utflykt. Hon backade ett steg och höll upp den framför sig.

"Prova den", sa Sara intill hennes öra.

Catleen vände sig om. "Tycker du?"

"Ja, det tycker jag." Hon stack själv ner handen och fick upp ett par alldeles för stora byxor.

"Ska jag, så ska du", sa Catleen och började dra på sig klänningen över sina våta kläder.

"Ja men det är ju fusk! Dom här..."

"Sätt igång."

Och maskeraden började. Catleen gled runt som en riktig dam i lusthuset, fladdrade med ögonfransarna och bad Maximilius (som Sara fick heta när hon fick byxorna på sig) att skynda på med matkorgen, hon ville äta innan solen gick ner. Sedan förvandlades Sara till en tjänsteflicka som sprang runt och kuttrade med en högburen domare, som Catleen spelade mycket övertygande. "Nu skulle pappa se mig!" skrattade hon och låtsades banka med en klubba i ett inbillat podium. "Jag dömer dig till det och det och det och det! Och det också!"

Sara spann runt i hypnotiserande dans som ett alvbarn i en enkel, vit dräkt, medan Catleen låg på lur bakom en av dockorna med ett väldigt lösskägg som täckte nästan hela ansiktet. Sedan blev det dags för kungen och drottningen att hålla hov, när två små kronor hittades i botten av kistan; dockorna blev de uppvaktande damerna och Catleen var kungen medan Sara var drottningen. När flickorna la tillbaka kronorna, skrattade de så att de fick ont i magen och såg på klädkaoset omkring sig. Golvet var täckt av dräkter från hela världen. "Tänk om någon kommer", sa Sara när de hade lugnat ner sig.

"Huset är ju tomt", svarade Catleen kort. "Ingen har varit här på hur länge som helst."

"Undrar varför?"

De såg på varandra och tänkte samma tanke. "Ska vi titta in i den sista dörren också?" föreslog Catleen avvaktande. Sara tvekade. "Jag vet inte..."

Huset var ingen romantisk eller spännande dröm längre. Det var en plats i förfall, det vittrade sönder och ingen hade gjort något för att hindra det.

Catleen gick ut ur lusthuset och Sara följde efter. De gick långsamt bredvid varandra, mot den sista dörren som fanns i slutet av korridoren. Den var

stängd och verkade plötsligt oforcerbar, som om ingen var välkommen in. Och mycket riktigt, när Catleen kände på handtaget var det låst. Hon synade låset, tog upp dyrkarna och började leta efter den som hon trodde skulle passa bäst.

"Kom", sa Sara och drog henne i armen. "Vi går."

"Nej". Catleen hade bestämt sig och Sara visste bättre. Catleen sjönk ner på knä och började lirka med låset. Det tog tid, hon svor ett par gånger men till slut sa det klick, ett ljud som hon skulle lära sig att älska när hon blev äldre. "Så där", sa hon och reste sig upp, men hon tog inte i handtaget. Sara tittade på henne, tog ett djupt andetag och öppnade själv. Dörren åkte sakta upp men de väntade en kort stund innan de vågade sig in.

Sovrummet var nästan lika stort som lusthuset. Det hade stora fönster ut mot trädgården och i mitten, intill väggen, stod en bred himmelsäng. Långa, tunna slöjor hängde som draperier från himlen, och de fladdrade svagt; ett av fönstren var öppet, rummet badade i ett blekt skimmer från månens ljus. Damm jagade runt i luften som sömniga eldflugor och lekte mellan spindelväven.

Det låg någon i sängen. En fruktansvärd stank fyllde luften. Något verkade här och hade gjort det till sitt privata rike, styrt med järnhand och med tiden som bundsförvant.

Catleen och Sara gick aldrig längre in i rummet än så. De stod i dörröppningen och stirrade på sängen, på den gamla kvinnan som låg där, på Helena. Härifrån såg de endast konturerna av henne och i sina medvetanden målade de upp en bild av en kvinna som sov med håret utsläppt över kuddarna och med ett fridfullt leende på läpparna. Stanken påminde dem om verkligheten, men i tyst samförstånd kom de överens om att inte gå närmare. Det var deras första möte med döden, han hälsade dem välkomna och försäkrade dem om

att de skulle ses igen, kanske ännu en gång som åskådare men så småningom som permanenta gäster.

Sara tänkte på handdukarna hon hade i väskan. Hon funderade på om de skulle lägga tillbaka dem, tillsammans med boken.

"Nej", sa Catleen, som om hon kunde läsa sin väns tankar. "Helena behöver dem inte längre."

"Inte vi heller, egentligen." Men Catleen svarade inte på det, utan vände sig bara om och gick därifrån. Sara släppte inte Helena med blicken lika snabbt, men följde till slut sin vän och stängde dörren bakom sig. Hon såg till att den gick i lås igen och skyndade efter Catleen, som redan var på väg nerför trappan.

Dumskallarna satt och gäspade över ett spelbräde när Sara och Catleen sökte upp dem i deras hemliga lya. Dörren till deras skjul, som låg på den störste Dumskallens pappas bakgård, pryddes av en stor, grinande skalle klumpigt målad med svart färg. Det var meningen att man skulle knacka och sedan vänta på lov att få komma in, men Catleen och Sara slog bara upp dörren och steg in i lyan. De fyra pojkarna tittade trötta och förvånade upp från sitt parti, men fick genast surmulna uppsyner när de såg att de hade inkräktare bland sig. "Hallå där!" sa den störste, "ni ska knacka först och vänta tills vi säger att ni får komma in!"

Sara tog upp handdukarna från väskan och slängde dem på golvet. Hon och Catleen hade kommit överens om att Dumskallarna inte skulle få Helenas bok, och att de eventuellt skulle lämna tillbaka den en annan natt. Den var för personlig för att ge bort.

En av pojkarna tog upp handdukarna och tittade på dem. "Inga dåliga grejer", sa han som om han vid tio års ålder visste något om handdukar. "Få se", sa den störste. "Ta hit dom."

Sara ville gå men Catleen la handen på hennes arm och kramade löst. Snart, sa hennes blick. Om en minut. Men inte än.

"Hur vet vi att det här är kärringens?" grymtade han. "Det här kan ju tillhöra vem som helst."

"Vet du vad hon heter?" frågade Catleen dämpat.

"Öh.."

"Håll käft då, Dumskalle."

De gick. "Dödskalle!" ropade pojkarna efter dem, de hette inte Dumskallarna, de hette Döds kallarna! Men det hade Catleen och Sara aldrig brytt sig om.

Gryningen närmade sig när de kom till torget och skulle skiljas åt. Det regnade fortfarande och de var genomblöta, men nu spelade det ingen roll. Jobbet var gjort, nu väntade en varm säng i ett tryggt hem. "Jaha", sa Catleen lågt, "det var väl det."

"Det var väl det."

"Konstigt... jag har aldrig sett en död person förut. Har du?"

"Nej... jag trodde det skulle vara annorlunda."

"Jag med."

Sara sänkte huvudet och krafsade lite med foten i dammet. "Jag är glad att du var med. Jag tyckte det var otäckt."

Catleen såg på henne och sköt fram sin fot, så att hon rörde runt tillsammans med Sara. "Jag med. Vet du vad jag tänkte på?"

"Nej."

"Hur ensam hon måste ha varit. Helena, alltså."

"Ja..."

Så ensam. Säkert död en lång tid, och ingen som hade märkt det. Kanske hade hon själv känt att det var dags och bara gått upp och lagt sig i sängen för att dö. Hon hade gjort sig fin, tagit på sig sitt bästa nattlinne, låst dörren så att inga ovälkomna gäster skulle hitta henne (hon väntade ju inte besök från någon längre) och lagt sig i sängen. Stilla. Fridfull. Ensam.

"Catleen... så ensamma kommer vi aldrig att bli, eller hur?"

"Nej. Vi har ju varandra."

"Ja. Eller hur?"

"Självklart."

De möttes i en varm kram och delade något av den rädsla de för första gången kände inför hur små de var. För, precis som döden hade sagt till dem, så skulle de också bli gäster hos honom en gång, och med all kraft önskade de att de inte skulle möta honom ensamma, som Helena hade gjort.

SEX

De promenerade genom byn under tystnad, vilket gav Catleen tid till att samla tankarna och försöka förstå vad det var som höll på att hända. Hon blev mer eller mindre bortförd av en man som hon aldrig hade träffat, men som visste vad hon hette och förmodligen vem hon var. Men vad gällde det? Oavsett vilket så bestämde sig Catleen för att spela med, säga det han ville höra, ge honom hela paketet och sedan lämna Aios fortare än man torterade fram en bekännelse ur en oskyldig.

Precis som Catleen hade gissat tidigare under dagen, bodde Thomos uppe på kullen. De kom fram till hans hus, en byggnad med två våningar som låg i en liten trädgård med en grusgång och smakfullt placerade träd runt om. En hög mur med en gallergrind verkade vara enda vägen in, och Catleen konstaterade efter att ha svept med blicken över stället att muren dessutom hade järntaggar på toppen. "Var har du hundarna?" frågade hon Thomos när de gick över grusgången. Han vände sig om och log mot henne. "Jag gillar inte hundar."

"Inte jag heller", svarade hon. Thomos skrattade med ryggen vänd mot henne.

De kom fram till dörren, en vackert snidad sak i ek, och Thomos erbjöd henne att kliva in med frasen "Damerna först", varpå Catleen svarade "Ålder före skönhet" och stod kvar. Thomos skakade på huvudet och gick in, och även om Catleen försökte göra en markering av att vänta tills även de två vakterna hade passerat henne, så blev hon nästan indragen av Thomos som verkade otålig. "Vi går till mitt arbetsrum. Där får vi vara ifred."

Hans arbetsrum såg ut som man kunde tänka sig. Bakom skrivbordet som dominerade en stor del av rummets bortre ände, hängde Daaks kors, stort nog att spika upp otrogna på om det skulle behövas. Vita mantlar med kyrkans röda symboler gjorde bilden komplett. Det enda fönstret (tillräckligt nära marken för att duga som flyktväg, tänkte Catleen) satt i rummets västra vägg och var stort och pampigt, med en krökt list i toppen. En liten stolgrupp med ett bord stod prydligt uppställt nära fönstret för att ge dagsljus åt den som ville läsa en god bok, medan elden brann friskt i den öppna spisen nära skrivbordet. Framför elden stod en sliten men gedigen fåtölj, som Catleen gissade var Thomos favoritmöbel. Den såg välanvänd ut. Den kunde hon klösa sönder om han blev otrevlig.

"Slå dig ner", sa han och gjorde en gest åt gruppen vid fönstret. Catleen satte sig och la benen i kors, och väntade sedan på att Thomos skulle bli klar med att tända alla ljusen i rummet. Han gick plågsamt långsamt runt med sin brassticka och verkade så noggrann med att låta elden ta sig i varje veke, att Catleen undrade om han var en sådan person som behövde en hel förmiddag på sig för att kliva upp på morgnarna. Efter att han tänt alla ljus, inklusive de som fanns på ställen där Catleen ansåg att den goda smaken

förböjd att man hade dem, bröt hon till sist tystnaden. "Du vet alltså vem jag är."

Han vände sig mot henne med den brinnande brasstickan. "Ja och nej. Kära Catleen, du är från Daval, jag är från Daval, du vet hur det fungerar."

"Ja då. Men vi är långt från huvudstaden nu. Du har varit snabb. Vilket är svårt att tro när man ser dig."

"Noggrann", svarade Thomos och blåste ut lågan från stickan. "Ska jag tråka ut dig med detaljer om mutor, kontakter och politiskt kapital redan innan vi har inlett en vettig dialog? Jag tror inte det." Thomos gick bort till skrivbordet och rörde vid några papper. "En av mina män såg dig slinka in i Saras värdshus i går kväll. En kort stund efteråt lämnade gästerna henne, men du var kvar. Och hon låste." Han hostade. "Sara kommer kanske inte att lämna några avtryck i historien, men hon är inte helt okänd för någon som vet vad som händer - och har hänt - i Daval på sista tiden. Henne har jag känt till länge. Och du ingår i den bilden."

"Med sista tiden menar du förstås ett par år tillbaka?"

"Förstås. Det var inte särskilt svårt att räkna ut vem du var. Dina föräldrar, och din far i synnerhet, minns man fortfarande. Även om det han gjorde officiellt är preskriberat." Catleens händer ryckte till men hon hejdade sin reflex. Thomos ställde sig bakom skrivbordet och lutade sig framåt med händerna som stöd. Catleens blick flackade snabbt åt höger och vänster, det fanns utgångar tillgängliga men fönstret var bäst, dörren var förmodligen vaktad och hon ville inte ta sig genom huset, ett snabbt hopp så -

"Han är förstås oskyldig", fortsatte Thomos. "Precis som Saras far var. Eller något åt det hållet. Jag är inte intresserad. Jag tog inte hit dig för att prata om din familj, för de är helt ointressanta för mig."

"Tur för dig, det."

Thomos skrattade högt och kastade huvudet bakåt i en fåfäng gest. "Ja, jag tror det! Jag tror bestämt det... var finns dom någonstans?" Han plirade med ögonen mot henne och grinade retligt när hon reste sig upp, genast på helspänn. "Bara ett skämt. Lugna ner dig. Låt oss prata!"

Men Catleen stod kvar. "Rappa på, jag har ingen lust att tjafsa. Vad vill du? Varför tog du hit mig?"

Thomos nästan föll ner i favoritfåtöljen och vände sig mot elden. Han log bistert och stirrade in i lågorna, och linjerna i ansiktet verkade hårdna. "Jag vill att du olämpliggör Papas som kandidat för valet."

Catleen gick fram till skrivbordet och fäste sin blick på Thomos, som dock fortsatte att titta in i elden. "Julia Papas? Aios borgmästare?"

"Och min enda rival i valet om en ny sådan. Som Sara säkert berättade för dig, men som man annars knappt märker, så är det val här snart. Vilken dag som helst, faktiskt. Det är ingen märkvärdig sak, vi sätter inte upp affischer och vi delar inte ut pamfletter... men vi talar till folket och vi rör oss bland dom. Det är allt som krävs i en by av Aios storlek."

Catleen la armarna i kors men hon slappnade av lite. Det började likna affärer, kanske inte av den sorten som hon ville ha med att göra, men situationen kändes mer välbekant nu. Den här typen av diskussioner hade hon haft oräkneliga gånger och härifrån kunde hon reglerna utantill. "Efter vad jag har förstått", svarade hon, "är Julia bra för Aios. Folket gillar henne."

Thomos fnös. "Vad vet dom? Du ser ju själv, hela den här varghistorien har glidit henne ur händerna innan den ens har börjat! Hon är svag. Men det finns en risk att inte tillräckligt många ser det, och därför vill jag... hjälpa dom på traven."

"Jag dödar inte människor som inte förtjänar det."

Thomos vände sig sakta mot henne; hans svarta ögon vilade på henne. "Men snälla du... vem har sagt något om att döda någon? Tror du att jag är ett monster?" Han drog ena handen genom håret. "Jag pratar om något helt annat. Du tassar in, lägger lite papper i hennes rum som påpassligt nog hittas av någon annan dagen efter, när du redan är långt härifrån, och Julia Papas blir anklagad för kätteri, kanske rentav för att vara en häxa, och blir omedelbart avsatt och dessutom olämplig för omval."

"Du blir vald. Folket kräver hämnd. Julia bränns på bål."

"Inte då!" Thomos gjorde en avvisande gest. "Julia vet att hon blivit lurad, hon kommer förmodligen att misstänka mig, men hon kommer också att inse att den tid det tar för henne att slå ner anklagelserna och dessutom hitta bevis mot mig, är alldeles för lång. Vid det laget har jag blivit omvald två gånger!"

"Jaha. Och vad gör hon istället? Om du inte bränner henne, menar jag?"

Thomos blev grubblande, som om nästa tanke uppriktigt bekymrade honom. "Jag skulle inte kunna bränna henne, ens om jag ville. Hon har en stark familj. Om jag öppet anklagar henne för kätteri, är mina dagar räknade. Jag kommer naturligtvis inte att göra någonting. När bevisen som du planterar in i Julias hus hittas, kommer jag enbart att framstå som martyren som axlar manteln oväntat men villigt - för folket. Julia kommer att köpa sig fri med mutor och eventuella löften om tjänster, och sedan lämnar hon Aios och återvänder till Daval, där alla kommer att veta att hon blivit falskt anklagad. Hon kan förmodligen få ett bra ämbete där." Han drog på munnen och tillade med ett skratt: "Det kan till och med bli så att jag blir mutad för att inte driva saken vidare när jag blir vald till borgmästare i Aios! Jag kanske till och med får vittna till hennes fördel!" Han lutade sig tillbaka och fick något drömskt i blicken. "Det vore något, det."

Catleen trummade med fingrarna mot skrivbordet och såg sig om. Det lät enkelt. Hon skulle ändå lämna Aios och pengarna var nästan slut. Thomos hade rätt, en kvinna med Julias bakgrund skulle inte drabbas av sådant enkelt ränksmideri; hon skulle bli tvungen att lämna Aios, men garanterat kunna hitta något som var bättre någon annanstans. Men det var något som inte stämde... Catleen la huvudet på sned och granskade Thomos. Han blev medveten om att han var under studie och skruvade på sig. "Du har frågor, ser jag. Du är inte helt övertygad."

"Ge mig ett motiv, Thomos. Förklara för mig varför man vill styra över Aios. Varför tar du en risk för den här hålans skull?"

Thomos reste sig upp och knäppte händerna bakom ryggen. "Fördelen med en sådan som du", sa han sakta, "är att du är fullständigt likgiltig inför mina planer. Jag kan ge dig en grundlig genomgång för hur jag ska erövra världen, och du skulle bara rycka på axlarna och inte göra en rörelse för att hindra mig eller försöka själv. Du har slutat bry dig."

Catleen kände ett hugg i hjärtat. Var det så? Men hon sköt snabbt de tankarna åt sidan. Om det var så, skulle knappast en pajas som Thomos tala om det för henne. Vad visste han? Ingenting!

"Du säger ingenting", kommenterade Thomos torrt.

"Jag väntar på ett vettigt svar."

"Sydöstra delen av kejsardömet är oroligt. Områdena är inte enade, kejsaren når inte hit. Han behöver starka ledare i periferin, av det virke som dom första erövrarna hade. Han har inte tid med småpolitik, men kan samtidigt inte tolerera slappheten som råder här. Den här delen har tillhört kejsardömet i åttahundra år, men fortfarande kan man hitta folk som öppet sympatiserar med våra grannar, Asharien och Soldarn. Så får det inte gå till."

"Vart vill du komma?"

"Aios i dag, resten i morgon. Får jag ordning på sydöstra Jargien, kan jag räkna med en plats bredvid kejsaren."

"Ja, vem vet? Och sedan?"

"Bryr du dig?"

"Nej. Jag tror jag förstår." Hon sa inget mer. Thomos gick närmare. Hon stod kvar, nu med armarna i kors, och funderade över vad det var som inte stämde. Hon hade en svag känsla över att någon detalj saknades i diskussionen, någon bit som stod utanför och som hon ville få att passa in i sammanhanget. "Var kommer vargarna in i bilden?"

Thomos gav henne en oförstående blick. "Öh... va?" Han lät förvånad. "Dom har inget med saken att göra. Vargar har inte rösträtt, så vitt jag vet."

Catleen stönade och sköt fram armarna. "Aios har aldrig haft varg, och plötsligt - nu! - är en hel flock här. De dödar en pojke och sätter skräck i en hel by!"

"Mycket olyckligt", sa Thomos med eftertanke. "Det kommer att bli min första uppgift som borgmästare att ta tag i det."

"Och det är allt du har att säga om det?"

"Vad mer finns det att säga? Folket börjar bli oroliga, och det med all rätt. En del tror att det är den allsmäktige Daak som straffar dom, andra tror att det är häxkonst i görningen. Olyckligt nog var det en häxbränning här för ett år sedan, där kvinnan i fråga rabblade ur sig en slags hemmagjord förbannelse innan hon dog. Blir det värre, kan folk börja tro att den var äkta." Han tystnade. "Och vad tror du?" frågade hon.

"Ja du. Häxor och förbannelser i all ära... men i det här fallet var det bara effektsökeri från hennes sida. Har du någon aning om vilken slags färdighet man måste ha för att mobilisera något som slår in ett år efteråt, och organiserar en vargflock så systematiskt, och varar så länge?"

"Nej. Men det har säkert du."

"Jag har en uppfattning. Det går inte att göra. Den brutala logiken är att vi inte hittar svaret där. Om du använder ditt sunda förnuft, tror jag du förstår det också."

Catleen mindes de värsta fallen i Daval, där de grävsta brottslingarna hade dömts för saker som framstod som fruktstöld i jämförelse med vad detta skulle innebära. Hon förstod vad Thomos menade och släppte alla funderingar hon hade kring ämnet, vilket bara gjorde saken än mer osäker. Thomos avbröt hennes tankar: "Men detta har ju inte med vår affär att göra. Vi pratar om något helt annat nu. Varför frågar du ens?"

"Tja..." började Catleen och letade efter orden som skulle förklara att det ändå var just den biten som gnagde i henne och som hon ville få en förklaring till. Men när hon insåg vem som stod framför henne, en man som hon verkligen inte ville dela de tankar med som hennes intuition manade fram, och hon dessutom var tvungen att medge att det de pratade om inte hade något med vargar att göra, stängde hon bara munnen igen. Thomos log svagt och såg på henne; han såg spöklik ut i eldens sken, blek som en vålnad. "Var vi klara med den biten?" frågade han trevande.

"Antar det", muttrade Catleen.

"Ja... då så... jag har sagt mitt. Nu är det din tur."

Catleen nickade och gick bort till fönstret. Utanför hade snön börjat falla igen, det blåste lite och det var inte så stilla och fridfullt som det hade varit i går kväll, när hon räddat pojken från vargen. Hon undrade var den vargen var nu, om den cirklade runt byn med flocken och väntade på nästa vilsna vandrare som skulle ha otur att snubbla in på deras revir. Men vargar gjorde inte sådant... det visste hon.

En vakt passerade under fönstret. Han gick långsamt, efter ett mönster. Om en stund skulle han passera igen. Catleen stönade och lutade pannan mot fönstret. "Gud... vad gör jag här?" Vargar - inkvisitörer - politik - planer i planer - Daval om igen. Bort från det, bort från allt! Tillbaka till västerländerna och till öknen.

Hon vände sig om och ryckte till när hon såg att Thomos stod påfallande nära, bara något steg ifrån henne. Hon hade inte hört honom, men fann sig snabbt och sa: "Så här ligger det till: ert val här i Aios intresserar mig inte, men jag tänker inte delta i någonting som får en kvinna fälld och bränd på bål. Någon slags politisk skada, däremot, stör mig inte."

"Du predikar dubbelmoral."

"Om du vill att jag ska göra det här", sa Catleen irriterat, "borde du hålla sådana kommentarer för dig själv."

"Du la upp det så bra. Jag kunde inte låta bli."

Catleen gav Thomos en blick som tystade honom. Hon fortsatte: "Betalning i förskott. När jag är klar, lämnar jag Aios. Men som du tydligen redan vet, så bor min bästa vän här och jag kommer att återvända så småningom, så om du sprider ut att det var jag som låg bakom det här..." Hon gjorde ett susande läte mellan läpparna och drog ett finger över halsen. Thomos nickade och sa: "Villkor mot villkor. Om du försvinner med mina pengar utan att ha gjort ditt jobb, dröjer det max en vecka innan du sitter i en tortyrstol. Och då är jag inte ute efter en bekräftelse. Om du blir fångad eller ertappad, kommer jag att förneka allt."

"Det utgår jag från. Men om något sådant skulle hända, och du inte hjälper mig efter bästa förmåga, kommer jag att göra allt för att se till att det går åt helvete för dig också."

Thomos rullade med ögonen. "Enklast är att du inte blir fångad, så har vi inga problem."

"Förmodligen", svarade Catleen torrt. "Då återstår bara en sak." Hon gnuggade händerna. "Betalning."

"Där kom det, ja", sa Thomos med road uppsyn. "Hur mycket ska en tjuv som du ha?"

"Hur mycket betalar du?"

Thomos vaggade lite med huvudet och verkade räkna. "Tja... låt se... så mycket du vill ha? Blir det bra?"

"Trams. Jag vill ha alla dinarer i hela kejsardömet och det har inte du."

"Nåja... det har du förstås rätt i. Låt mig se..." Han gick fram till skrivbordet, fattade pennan och skrev några kladdiga siffror på ett papper men Catleen hejdade honom. "Det spelar ingen roll vad du skriver, jag gör det inte. Sådant här kräver förberedelser, tid... jag behöver planera, veta vad som väntar mig, välja utrustning, rita på kartor..."

"Det är inte det kejsarliga skattevalvet du ska ta dig in i", kommenterade Thomos torrt, fortfarande med pennan i handen. "Det är ett vanligt hus med några vakter runt omkring. Hon har inte ens några hundar."

"Bra. Jag hatar hundar. Men det kvittar, jag gör det inte ändå." Thomos bara skakade på huvudet och fortsatte att skriva, men Catleen gick fram till honom och la handen på hans. "Som jag sa... det här kräver tid och förberedelser."

"Vad behöver du? Kartor? Det har jag. Vakternas schema? Det har jag också."

Catleen släppte sakta hans hand. "Jaså... du var ovanligt välinformerad."

"Det skadar inte att vara förberedd."

"Hur vet jag att dina uppgifter är riktiga? Du kanske har blivit lurad, eller så försöker du lura mig."

"Du får hela summan i förskott. Min goda vilja känner inga gränser och min information är vattentät. Dagsfärs, som en grönsakshandlare skulle säga."

"Hur har du fått tag på den?"

"Jag hittade den. Den låg i en snödriva nära Julia Papas hus."

"Jag förstår."

Thomos la ifrån sig pennan och räckte papperet till Catleen. "Mer lättförtjänta pengar kommer du aldrig att få", sa han. Catleen tog emot lappen och granskade summan med låtsad tveksamhet, men i själva verket hade hon redan bestämt sig. Han hade rätt. Det här var lättförtjänta pengar. "Spela inte teater", sa Thomos. "Jag vet att det är mer än vad du hade vågat hoppas på." Catleen skrynklade ihop papperet, slängde det i elden och ryckte på axlarna. "Ge mig pengarna innan jag går, så är vi överens. Och allt annat jag behöver, förstås." Hon sträckte fram handen och Thomos tog den. De skakade hand för andra gången den här kvällen. "Det här gillar jag", sa han. "Inga krångliga avtal, inte massa signaturer. Öppna inte dokumenten som Julia ska ha. Försvinn inte med pengarna innan du har gjort ditt jobb. Du vet att jag kommer att göra ditt liv till ett helvete om du lurar mig."

"Och jag kommer att skära upp magen på dig och strypa dig med dina tarmar om du lurar mig."

"Det kallar jag uppgörelse, det!" skrattade Thomos och kramade Catleens hand ännu hårdare.

På vägen ut hade Catleen en växel i fickan och en bunt papper i en väska över axeln. Hon hade försäkrat Thomos om att hon skulle rista in sin signa-

tur i hans panna om växeln visade sig vara falsk, och han hade svarat att något annat hade han inte förväntat sig. Växeln brände i fickan på henne och vid ett tillfälle var hon nära att dra upp den och riva den mitt itu och säga att hon hade ändrat sig. Men det skulle i så fall vara första gången hon drog sig ur en uppgörelse så här sent, så det var inget realistiskt alternativ.

De kom fram till dörren och Thomos öppnade den artigt. Catleen nickade, steg ut men vände sig om i öppningen och stod tvekande på tröskeln. "Jag vet att du är skurken i det här dramat, och att du är en person man inte borde ha något med att göra. Varför går jag med på det här?"

Thomos föste henne ut genom dörren och sa i likgiltig ton: "Därför att du inte bryr dig." Precis när han skulle stänga, kom en rustningsklädd man springande längs med gången och han hejdade sig. "Besök", sa Catleen. Han saktade ner och vände sig direkt till Thomos, som om Catleen inte ens var där, men när han öppnade munnen för att tala avbröt Thomos honom. "Jag kommer. Följ med in." Utan att säga något lydde mannen och steg in, svettig och andfådd. Catleen studerade situationen. "Vad händer här?"

"Politik", avfärdade Thomos. "Det har inget med dig att göra." Han lutade sig närmare, bakom honom stod mannen och väntade otåligt men lydigt, och Thomos viskade till Catleen: "Du har fått dina pengar. Gör det du ska i morgon natt och försvinn från Aios." Sedan slängde han igen dörren innan Catleen hann svara. Hon stod kvar en stund utanför och hörde hur de båda männen samtalade med låga röster medan de försvann in i huset. Sedan blev det tyst, och hon gick därifrån. Men när hon gick ut genom grinden och stängde den bakom sig, hörde hon hur dörren öppnades igen och hon gled snabbt upp bakom muren. Varför hon plötsligt bestämde sig för att leka spion visste hon inte ens själv, men hon hörde Thomos tala med mannen, och hon hörde andra läten som avslöjade att de var fler nu. Tre, kanske fyra.

"Det här måste skötas smidigt", sa Thomos. "Vi vill inte locka hit folk från Daval just nu." Han fick inget svar. "Lugnt och städat..."

"Vad gör vi med Medicus?" frågade en röst som Catleen inte kände igen.

"Jag tar hand om honom. Han är lättskrämd. Så - nu går vi. Kom!"

Fotsteg närmade sig och Catleen insåg att hon stod på öppen gata, gömd bakom muren till Thomos Tremeros hus och tjuvlyssnade. Hon sprang snabbt uppför vägen och hoppade in i en gränd precis innan Thomos och två av hans inkvisitörer kom ut genom grinden. Inkvisitörerna bar inga hjälmar men hon såg att de hade huvor fästa runt nacken, huvor som de skulle trä över ansiktet när det blev dags att börja "arbeta". Thomos gick snabbt ner mot byn med sina två kumpaner i släptåg. Snart försvann de in bland gatorna och syntes inte längre.

Catleen tittade ner i marken. Snön hade redan börjat täcka hennes spår. Hon suckade tungt och lutade pannan mot husväggen. "Det här är dumt. Mycket dumt."

Men hon gjorde det ändå. Hon smög ut från gränden efter de tre männen, väl medveten om att hon som vanligt, mot bättre vetande, gjorde något som hon bittert kunde få ångra.

Catleen hade varit hos Medicus en gång tidigare, när hon lämnat den vargklöste pojken i hans vård, och hon valde en väg som hon ansåg snabbare för att genskjuta Thomos och hans män. Medicus hus låg vid utkanten av byn, där det var glesare mellan hemmen men å andra sidan mer påkostat. Hans hus var större än de flestas och hade en knappt meterhög mur som gick runt hela huset. En mindre stuga fanns också inne på området, som i övrigt var kallt och bara hade sand och jord på gården. Inne i stugan brann ett svagt ljus,

men i huset var det fortfarande upplyst. Den gode Medicus hade tydligen inte gått och lagt sig än.

Catleen hade rört sig längs med östra delen av Aios och kommit fram till husets baksida, medan Thomos hade gått genom centrum och därmed skulle komma från väster. Hon funderade precis på vart hon skulle ta vägen härnäst, när hon såg tre gestalter närma sig genom snöfallet. Hon hoppade över muren på baksidan, smög upp bakom den lilla stugan och väntade, redo att improvisera om något hände. När hon kikade fram bakom stugans hörn, såg hon Thomos och inkvisitörerna gå fram och knacka hårt på dörren till huset. Svaret lät dröja på sig, men Thomos knackade inte igen. Han väntade.

Men innan dörren öppnades, hände något helt annat. Från någonstans mycket nära kom ett besynnerligt läte, en dov ton som mest påminde om en djup andning; ett hest rosslande följde och sedan ett dämpat, men gällt klagande. Catleens blod frös till is. Det var alldeles intill henne. Vad var *det*?

Hon snodde runt och drog knivarna från stövlarna i en enda rörelse. Hjärtat dunkade hårt i bröstet, hon darrade och svor åt sin egen reaktion. "Helvete!" väste hon. "Skärp dig!" Hon spanade ut i mörkret men såg ingenting, och i nästa ögonblick öppnades dörren till huset. Hon pressade ryggen mot stugan och fortsatte bevaka sina flanker medan hon väntade på vad som skulle hända.

"God kväll", sa Thomos. "Du är vaken fortfarande."

"God kväll", sa rösten som Catleen kände igen som Medicus. "Vad kan jag göra för er?"

"Jag tror du vet varför vi är här", sa Thomos lugnt.

Catleen kastade en snabb blick över axeln; hon såg hur han gjorde en gest åt stugan, och de två männen började röra sig åt hennes håll. Hon tryckte snabbt ner knivarna igen och rörde sig kvickt mot stugans andra sida, men

när hon passerade fönstret såg hon en skugga röra sig där inne och samtidigt hörde hon det djupa rosslandet igen. Det kom inifrån.

Catleen väntade tills inkvisitörerna var på andra sidan stugan, sedan sprang hon mot muren, hoppade över och dök ner bakom. Om de gick runt och såg hennes spår, skulle hon springa. De skulle aldrig hinna i fatt henne.

Från sitt nya gömställe såg hon rätt in i stugan, men ljuset var så svagt att hon bara anade konturer.

"Medicus", sa Thomos. Hans män verkade ha stannat utanför stugan. "Du förstår väl att detta är nödvändigt?"

Catleen kunde inte se Medicus, men hon gissade att han vred sina händer och förmodligen krökte på sig. "Jag tror inte jag förstår riktigt..."

"Nej, du förstår inte riktigt. Jag ska förklara för dig, kom så går vi in i ditt hus."

"Men dina män... vad ska dom -"

"Det är det jag ska förklara."

"Jag kan inte tillåta -"

"Kliv in, Medicus". Medgörligheten var borta från Thomos röst. Medicus backade och Thomos steg in i hans hus; precis innan han stängde dörren bakom sig, gjorde han ett tecken åt de två männen, som omedelbart öppnade dörren till stugan utan oväsen och klev in. Catleen kunde bara se skuggspel av vad som hände där inne, men plötsligt skar ett skrik genom natten, ett skrik som lät som en människas men som klingade falskt och övergick till ett djuriskt vrål. Det varade inte länge, en kraftig duns avbröt tjetet och silhuetterna höjde och sänkte armarna snabbt, våldsamt, ett par gånger. Det lät som om ben krossades, Catleen blundade hårt och stoppade handen i munnen och bet, det vände sig i magen på henne, hon såg hur de två böjde sig ner och

utförde några snabba rörelser. Sedan reste de sig upp igen, en av dem lämnade stugan och ställde sig utanför, den andre stannade kvar.

Efter en kort stund kom Thomos ut. Han var ensam. "Klara?"

"Klara", svarade mannen. "Och Medicus?"

"Han har läget klart för sig. Jag går nu. Ta hand om resten." Han lämnade gården med raska steg. Catleen övervägde om hon skulle följa efter honom, men stannade kvar när mannen i stugan lyfte något stort som han slängde över axeln och klev ut. Dörren stängdes, och Catleen såg dem gå längs med gården och bort från Medicus hus. En av dem bar på något som Catleen var övertygad om var en kropp, och inkvisitören gjorde inga större ansträngningar för att dölja sin börda. Catleen sjönk ner på marken och lutade ryggen mot muren. Hon suckade tungt och tog sig för pannan. Allting snurrade. Vad skulle hon göra nu?

Hon satt där tills benen var täckta av ett tunt lager med snö. Då reste hon sig upp och borstade av det värsta, och gick lugnt tillbaka mot Saras vårdshus. Hon skulle naturligtvis inte göra någonting. Hon skulle ta pengarna, utföra jobbet och lämna Aios nästa natt. Precis som det var sagt.

SJU

Sexton år tidigare var Catleen livrädd på ett sätt som hon aldrig hade varit förut. Hon satt i ett litet rum utan fönster i en stol med ett alldeles för stort ryggstöd. Hon hade armarna på armstöden, och även om händerna var fria kändes det som om hårda rep var bundna runt dem. En gammal man satt framför henne, han liknade en nidsbild av ålderdom med krokig näsa och tunt, grått hår. Han hade just ställt en fråga och Catleen var alldeles torr i munnen. Hon kunde inte ljuga för han visste sanningen, men hon kunde inte säga som det var för då blev hon dömd.

"Varför frågar du?" mumlade hon svagt. Hon kände sig liten, som en femåring som hade blivit ertappad med handen i kakburken. Men det här var mycket värre.

"Det här ska gå rätt till", sa den gamle och lutade sig fram. Mellan honom och Catleen stod det ett bord, och på det låg det en tunn hög med papper. Det översta bladet hade några plottriga rader skrivna, där bland annat Catleens namn och ett klockslag stod med. "Svara nu: var du i försvararens hus

för att göra ett inbrott? I så fall, för vem... och framför allt..." Han strök sig om hakan. "Varför, Catleen?"

"Jag... jag var inte där f-för att -"

"Jag måste påminna dig än en gång om att lögn..." Han slickade sig om läpparna. "...bestraffas mycket hårt. Tillsammans med det du redan står anklagad för. Oavsett vem du råkar vara dotter till. Alla är lika inför lagen." Han lutade sig tillbaka med knäppta händer och bestämd uppsyn. Inför Daak var alla lika, och Daak var lagen.

"Men jag..." Catleen kom inte längre, rösten bar inte och hon fick svälja några gånger för att rensa strupen. Plötsligt var hon så hes! Varför då? Hon blev irriterad, men viljan verkade inte räcka till för att mana fram den styrka hon behövde för att tala ordentligt.

Mannen höjde ena ögonbrynet. "Hmmm." Han tittade ner på sina papper. "Du hade en vän med dig... en liten blond flicka. Jämnårig?"

Catleen nickade, hon undvek hans blick.

"Var hon i försvararens hus i samma ärende som du?"

"Det får du fråga henne", svarade Catleen.

"Det har jag gjort", sa han lugnt. "Hon sa att det hela var din idé. Faktum är att hon verkade mer än villig att bikta sig."

Catleens läppar darrade. Hon visste att Sara aldrig skulle göra något sådant mot henne, men det gjorde inte situationen mindre hopplös. Hon var fast. Hon skulle aldrig komma härifrån. De skulle sätta henne i stolen, dra åt skruvarna och rycka i spakar tills hon skrek ut sin bekännelse, och då skulle de klä av henne naken och tvinga henne upp på ett bål där hon skulle brinna för sina synders skull.

Men då slogs dörren upp, solljus sköljde in och jagade bort mörkret. En stor man som såg arg och hotfull ut klev in och talade med djup röst: "Är det

här förhör..." Han kikade på ett papper som han hade med sig. "...14:52, Inbrott, misstanke om stöld och medverkan i organiserad brottslighet?"

Den gamle glodde på honom. "Var inte en idiot, Dethemakos."

Mannen anlade spelad förvånan. "Kallar du mig för idiot?"

Men Catleen hörde inte mer. Hon började skaka och tårarna trängde fram, hon stod upp och stapplade mot sin far. Det var tydligt att han, inför sin kollega, inte ytterligare ville understryka sitt utspel av svågerpolitik, men vad kunde han göra när hans dotter slängde sig intill honom och kramade honom som om han just hade förlöst henne från döden? "Pappa", sa hon svagt. "Pappa..."

Dethemakos strök sin dotter över håret. "Så ja, Catleen. Nu går vi."

Han såg på den gamle och talade över Catleens huvud. "Jag vet vad ni håller på med. Ni kommer ingen vart så här."

"Flickan är skyldig, Dethemakos. Något annat har det inte varit tal om i dag."

"Just därför vet du mycket väl att jag inte kan gå vidare med det här", svarade Dethemakos. "Men jag tänker inte finna mig i det." Han lutade sig närmare och väste i den gamles öra: "Ett barn! Det här var ett bottenrekord som får en slamkrypare att rodna."

"Knappast ett barn längre, Dethemakos. Hon är sexton. Och..." Han ryckte på axlarna. "...inför Daak är vi alla lika."

"Inte när domen kommer", svarade Dethemakos kyligt och lämnade förhörsrummet med Catleen, men han kände mannens blick följa dem ända tills han var utom synhåll.

Man kan undra varför Catleen någonsin blev så fascinerad av tjuvens färdigheter. Hon behövde inte sakna något i livet, eftersom hennes far hade ett

välbetalt ämbete i den kejserliga domstolen och hennes mor tjänade bra med pengar på exotiska plagg som hon sydde av tyg från sitt hemland. Det var två driftiga föräldrar som hade fostrat Catleen enligt uppfattningen att allt kommer till den som arbetar hårt, och att i slutändan endast Den Ende hade makten att avgöra vad som var rätt och fel och döma därefter. "Men pappa", hade Catleen frågat när hon var mindre, "varför dömer du folk varje dag, om det ändå är Daak som bestämmer till slut?"

Dethemakos hade sakta knäppt händerna över magen medan hans hustru, som inte hade vuxit upp med Den Ende gudens ord, betraktade honom med ett hemlighetsfullt leende och de mörka ögonen låsta på honom tills han svarade sin dotter. "Ja du, flickan... Daaks lagar är högre än våra. Men så länge vi är i denna världen, måste vi följa även de mer enkla lagarna, som kejsaren har skrivit."

"Men pappa", kunde Catleen fortsätta då, "du har ju sagt att Daak har skrivit lagen och att kejsaren bara ser till att alla lyder den?"

"Just det", svarade hennes far. "Men problemet är att alla inte gör det. Och då behövs sådana som jag."

"Jaha..." Catleen hade inte riktigt förstått, och nu, flera år senare, hade hon precis börjat ifrågasätta, i synnerhet som hon hade börjat lyssna på vad *Saras* far hade att säga under sena kvällar, när han hade stängt värdshuset och bjöd sin dotter och Catleen på vad som fanns kvar efter dagen och som var för fint för att slängas.

Catleen bodde med sina två föräldrar i en del av Daval som hade byggts av kejsarens personliga arkitekter för cirka två hundra år sedan, (Catleen hade frågat sin far hur kejsaren kunde vara flera tusen år gammal när alla andra, till exempel farfar, inte blev mycket äldre än sjuttio, men hennes far hade bara svarat att hon skulle förstå just den biten mycket bättre när hon

blev äldre) och målet hade då varit att skapa en stadsdel som kändes som en väldig trädgård, med välkrattade grusgångar, dammar med guldfiskar i, lummiga bersåer och kluster av träd som erbjöd skydd åt den som ville vara ifred. I detta gröna paradiset skulle det byggas hus för dem som ville betala för det, vilket det visade sig att många präster och ämbetsmän gärna ville. Ett politiskt ränkspel utan dess like hade utspelat sig när dessa bostäder blev kända, och tjänster av den kaliber som vanligtvis utnyttjades för att fria vänner och släktingar (eller sig själv) från bålet användes nu för att få en plats i den väldiga trädgården. Vad som började som lite oskyldig muteriverksamhet med goda middagar och extra förmåner, urartade till manövrar som till slut ledde till mord. Det blev dock aldrig bekräftat att motivet för det hade något att göra med trädgårdarna, men kort därefter delades boplatserna ut och efter det var saken klar.

Catleens farfar hade ärvt huset av sin far, och när sedan farfar mötte sin gud så ärvde Catleens far huset. Det var innan hon föddes, men bara något år efter det kom hon till världen och hade sedan bott i trädgårdarna i hela sitt liv. Deras briljanta konstruktion skapade en harmoni och fridfullhet som gjorde att hon alltid kände sig trygg där, även under de mest pressade situationer. Men samma kväll som Dethemakos hade friat henne från vad hon trodde var en säker väg till tortyrstolen, rämnade hennes fasad; familjen fick besök av ett slag som de aldrig hade haft förut.

Catleen låg i sitt rum på övervåningen och stirrade upp i taket. Hennes mor hade lämnat rummet för en stund sedan, men den kryddiga doften från hennes parfym dröjde fortfarande kvar. Hon hade aldrig tänkt på sin mamma som annorlunda, men i kväll hade Nadija suttit på hennes sängkant och berättat om sitt hemland och om hur ovälkomna vita människor var där.

"Lite som mörka är här", hade hon sagt, men Catleen hade inte riktigt förstått. "Hur menar du, som här? Du är väl inte ovälkommen här?"

"Nej... inte nu", svarade Nadija lugnt. Hon uttalade fortfarande sina vokaler på ett lustigt sätt, men hon pratade åtminstone inte så förvirrande som de flesta av hennes landsmän gjorde, på ett sätt som fick den som lyssnade att tro att de alltid talade om saker som skulle hända men som ännu inte hade hänt. "Men det är för att din far gör det han gör. Ensam hade jag fått det svårt i Daval. Förstår du?"

Men ett skyddat liv med fasta värderingar bryts inte ner så lätt, så Catleen skakade på huvudet. Nadija log. "Du är god", sa hon till sin dotter och strök henne över håret. "Men du börjar bli stor... du kommer att förstå. Du kan inte alltid bo i en vacker trädgård, Catleen."

"Varför heter jag Catleen? Alla andra heter saker som... som..." Ja, vad hette folk? Hon hade egentligen bara en riktig vän och det var Sara. "Som Sara och Helena och Mara och Selina och... och jag heter Catleen."

"Catleen är ett fint namn. Det betyder att du inte är som alla andra."

Hon hade sin mors hår; Nadija hade visserligen tjockt, rakt hår till skillnad från Catleens korta och lockiga, men färgen var svart som natten, precis som Catleens. De mörka ögonen, blicken som ibland kunde blixtra av ilska, de var från hennes mor. Hon såg alltid ut som om hon var lätt solbränd, medan hennes far var vit och hennes mor var mörk.

"Men du är så duktig!" utbrast Catleen och satte sig upp i sängen. "Du kan göra klänningar och dräkter och... och allt det där... och folk som är rika köper dina kläder. Du hade klarat dig jättebra utan pappa - inte för att jag menar att han är dum eller dålig eller så, utan... eh... äsch."

Nadija skrattade och la huvudet på sned. Hon strök undan håret från ansiktet. "Hade du köpt kläder av mig då?"

"Ja. Självklart. Och Sara också, förstås. Hon använder alltid kjolen du gjort åt henne."

"Vad roligt. Catleen..."

"Ja?"

"Din far och jag är oroliga för dig."

Catleen blev vaksam. "Hur så?"

"Du är ute sent på nätterna... du säger inte vart du går... och nu, i dag..."

"Jag vill inte prata om det just nu."

"Catleen..."

"Jag vill inte prata om det just nu!"

Nadija reste sig upp. Hon rättade till vecken på sin kjol och gav sin dotter en bestämd blick. "Vi måste prata om det snart. Pappa och jag vet att du inte hamnade där utan anledning... din far är en utsatt man, i synnerhet nu. Dom tar alla chanser."

"Vilka *dom*?" fnös Catleen irriterat. "Vad pratar du om? Inte utan orsak?!"

Nadija sänkte blicken. "Ljug inte för oss, Catleen."

Hon gick och stängde dörren bakom sig, och där låg Catleen på rygg i sin säng och funderade över vad de hade pratat om. De började ana något, de började förstå, de var inte dumma och de kunde lägga ihop två och två. Sara hade varit tveksam på sista tiden, när det hade vuxit från ingenting till någonting, och vid ett tillfälle hade hon varit nära att vända hem bara för att hon inte ville. Hmmm... det kanske var dags att bli stor. Sluta tramsa. Sluta tjafsa.

Det var då fasaden rämnade, när det knackade på dörren till deras hem och Dethemakos släppte in en man. Catleen hörde att de fick gäster och hon tassade fram till dörren och sköt upp den på glänt. Hon såg direkt ner till rummet där hennes far brukade ta emot formella gäster, och hon kände igen

denna direkt: det var hennes tilltänkta domare. Han såg sig misstänksamt om när han kom in i rummet men satte sig sedan ner i soffan nära den öppna spisen. Dethemakos gick fram till ett skåp som låg under trappan och som inte syntes därifrån Catleen satt, men hon hörde hur han öppnade en karaff och hällde upp två glas vin.

"Du ligger illa till, Dethemakos ", sa den gamle utan vidare, men med en olycksbådande ton. "Ryktet om ditt utspel i dag har redan spritt sig "

"Utspel?" muttrade Dethemakos när han gav sin gäst glaset. "Jag räddade min dotter ur en svår knipa."

"Jag förstår inte hur du kan ta så lätt på det här." Den gamle smakade på vinet.

"Därför att det var så uppenbart att det var en fälla. Jag tänker inte ens försöka spela med, när ni använder så billiga knep."

"Om du antyder att vi lurade din dotter, så har du fel. Hon togs på bar gärning... hon och hennes ljushåriga vän, Sara."

Dethemakos satte sig i en stol mitt emot den gamle. Han höll i vinglasen men drack inte. "Kanhända, men under andra omständigheter hade ni bara tagit henne, kallat på mig och låtit det vara. Nu... nu sätter ni igång en hel process, med förhör, planerad rättegång och dom."

"Alla är lika inför lagen", svarade den gamle och drack av vinet. Dethemakos lutade sig fram i stolen. "Jag skulle uppskatta om vi spelade med öppna kort", sa han. "Inga klyschor. Inget paragrafrytteri. Utan precis som det är, helt enkelt."

"Nåväl. Då ska jag säga som det är: sluta bråka med inkquisitionen. Ingen oskyldig har dömts, ingen oskyldig har brunnit. Dom tio vars fall du så desperat försöker uppmärksamma, och inte utan viss framgång måste jag motvilligt medge, är döda. Så glöm det. Du äventyrar inte bara *din* karriär."

"Vad menar du med det?"

"Precis vad jag sa", svarade den gamle och tömde sitt glas. Han lutade sig tillbaka i soffan, men la plötsligt handen på magen och släppte ut en ofrivillig rap. "Vid Den Ende!" ropade han. "Jag ber så mycket om... om... Åååh guud!" Han vek sig dubbel av kramper från skarpa kväljningar, och rapade igen. Det kom andra generande ljud från baken också, men de åtföljdes av mycket mer än bara obehaglig lukt. Den gamle föll ner på golvet, han andades tungt och stirrade upp i taket. Dethemakos ställde sig bredvid honom med armarna i kors. Den gamle stönade mellan attackerna: "Din... ditt djävla..."

Dethemakos böjde sig lugnt ner över sin gäst. "Jag vet inte vad du pratar om. Du verkar inte må så bra, Julius. Jag föreslår att du går hem. Du kan få låna rena kläder av mig, om du inte vill skämma ut dig."

"V... va?"

Kramperna släppte. Julius slutade att rapa och kvar var endast stanken från avföring. Han låg kvar en stund, men reste sig sedan sakta upp med Dethemakos hjälp. "Jaha", sa Julius med ett grymt leende. "Jag förstår. Hota inte min familj, och allt det där. Ja..." Han försökte bibehålla någon slags värdighet när han stod upp, men bruna fläckar på mattan samt en klumpig massa i byxorna gjorde alla sådana försök meningslösa. "Det är förstås här jag ska säga att du kommer att ångra det här. Jag måste göra en markering att du har gått för långt."

"Ja. Ungefär nu är det dags för dig att göra det."

"Som du sa, öppna kort. Men en sak vill jag säga, innan jag går..."

"Lunkar, menar du."

Julius blev röd i ansiktet. "Tänk på din fru och din dotter. Är det värt det? Även om du bara blir avsatt och fortfarande har ditt liv och din stolthet kvar,

kommer dom att få lida. I synnerhet Nadija. Offrar du din familj för principens skull?"

Dethemakos fick ett sammanbitet uttryck i ansiktet. "Man måste börja någon gång. Gå nu."

Julius gick.

Catleen stängde försiktigt dörren och kröp tillbaka in i sitt rum. Hon la sig i sängen och rullade ihop sig till en boll, med armarna runt huvudet. Var hade *han* kommit ifrån? I morse hade han inte funnits, nu hade han fäst sig på deras liv som en parasit. Hennes far hade varit en annan man, när han stått i samma ljus som Julius; en reva hade slitits upp och en bit av en annan värld, som hennes far verkade känna till, hade slunkit igenom. Nu fanns den där, som en brygga mellan två verkligheter, och Catleen önskade att hon var sju igen och stal äpplen från en vresig gubbes trädgård.

Den kvällen grälade de, efter att Nadija hade sett till att Catleen hade gått och lagt sig, släckt ljusen och stängt dörren. Alla föräldrar grälade, Catleen hade hört sina göra det förut, men de brukade inte ta hänsyn till att hon var i närheten då. I deras familj hade man inga hemligheter, man sa inte saker man inte menade och om något var fel så pratade man om det. Man var naturlig, och det var naturligt att bråka. Därför var det annorlunda den här gången, för det här var första gången som Catleen hörde sina föräldrar gräla, när de trodde att hon låg och sov. Nadija var vansinnig och uppgiven, hon skrek inte men talade med hög röst; Dethemakos försökte lugna henne med provat tålamod. "Fattar du inte vad du ska hålla på med?" ropade Nadija. När hon var riktigt upprörd, blev hennes brytning tydligare. "Du driver den här saken så hårt att vi ska hamna i helvetet, allihop!"

"Men fattar *du* inte?" sa Dethemakos bistert. "Tio oskyldiga, några av dom inte äldre än Catleen, blev torterade och brända. Tror du att jag kan släppa det?"

"Det ska du ha gjort förr!"

Catleen hörde hur något slog mot golvet. Hon gissade att hennes far hade rest sig så hastigt upp att han hade slagit omkull stolen. "Vad menar du med det?"

"Men ska du inte fatta det? Hur många gånger har du inte dömt i fall som har varit tvivelaktiga?"

"Jag har alltid varit övertygad om att dom jag dömt, har varit skyldiga till något. Det har varit dåliga människor."

"Vem ska avgöra det? Du? Ska du alltid ha vetat bakgrunden, det riktiga motivet, konsekvenserna av tidigare händelser? Hur kan du vara så högfärdig och uppblåst med allvetande arrogans!"

Efter det stannade världen. Catleen hörde sina hjärtslag, hon hörde hur en mus kröp under golvet och hur en orm ringlade genom gräset i trädgården.

"Det... det har du aldrig sagt förut", sa Dethemakos. Han darrade på rösten. "Har du alltid tyckt så?"

"Nej", svarade Nadija lugnare. "Du ska aldrig med etik ha utnämnt dig till allsmäktig bödel förut. Och du ska inte göra det nu heller."

"Men förstår du vad jag menar? Jag kanske drog gränsen lite hårt alldeles nyss, men det är just det som är poängen! Det här är så uppenbart! Dom här tio dog oskyldiga! Det värsta någon av dom hade gjort, var att ha stulit ett äpple!"

Catleen rös. Hon hade gjort betydligt värre saker efter *sitt* första äpple.

"Och nu sover några av mina så kallade vänner gott, utan samvetsqual, och kommer undan med något som... som... och det var deras fel... deras

djävla satans helvetes ränker och komplotter och..." Han slutade att prata och Catleen undrade om han grät. När Nadija svarade, lät det sannerligen som om hon försökte trösta honom. "Det kan hända", sa hon lugnt, "men du har ingenting att vinna. Om du fortsätter, ska du ändå inte ha någon framtid kvar i Daval. Förmodligen inte någonstans i kejsardömet."

"Svara mig på det här, då, och svara ärligt: Om du ser tio unga män som ska dö, och du vet att det finns saker du kan göra, men som du inte gör... hur skulle du se på dig själv under resten av ditt liv? Hur ska jag kunna försvara vad jag gör för Catleen, om hon får reda på det här? Hon har börjat ställa frågor... hon vet att jag dömer folk, ibland till döden. Men jag försöker tala om för henne att dom i någon ände förtjänar det. Våldtäktsmän, mördare, grova kättare... det är inte oskyldiga människor jag dömer."

Catleen kunde räkna på handens fem fingrar antalet gånger som hennes mamma hade stått svarslös. Det här var gång nummer tre. Hon sa ingenting. Dethemakos fortsatte: "Jag kunde ha gjort någonting. Men istället var det jag som satt i domstolen och dömde dom. Som en ynkrygg. Och nu har samvetet vuxit ut som en böld. Daak är hård men rättvis. Han är inte ond. Han dömer inte oskyldiga."

"Varför säger du Daak? Du tror inte på Daak. Du borde inte säga hans namn så."

"Jag tror på hans lag!" röt Dethemakos. "Och passa dig för vad du säger..."

Catleen visste vad han menade med det. Det var inte ett hot mot hans hustru utan ett kallt konstaterande: om någon hörde det, om det gavs konkreta bevis på att en av Davals främsta domare faktiskt bara trodde på Den Ende guden som ett namn för ett regelverk, var deras liv slut.

"Du sa Catleen. Tänk då på henne. Och på mig. Vad tror du händer med oss, om du fortsätter?"

"Jag hade hoppats att du stod bakom mig i det här. Att du förstod hur viktigt det var."

"Catleen vet inte ens vad du håller på med! Du ska ju börja med att fråga henne i så fall! Och du kan passa på och fråga henne vad hon ska göra på nätterna!"

"Vad menar du?"

"Dom ska ha tagit henne på bar gärning, Dethemakos! För stöld! Tror du att det var första gången? Nej, det var bara första gången dom *fångade* henne." Det blev tyst en stund. När Nadija talade nästa gång, var hon lugnare. "Dom kommer inte åt dig, min kära... men dom kommer åt oss. Jag är från ökenländerna och Catleen håller på med saker som vi inte kan göra något åt över en kväll och ett samtal... dom kommer att ta alla chanser. Du är sårbar genom oss... och dom skadar oss på alla sätt dom kan. Lär dig av vad som hänt, se dig i spegeln och säg att det inte ska hända igen, och fortsatt sedan."

"Som om ingenting har hänt?"

"Nej. Det har hänt. Och du har lärt dig något."

Catleen hade gett mycket för att få vara en fluga i taket under de sista sekunderna, när inget mer sas men när blickar och uttryck utväxlades mellan hennes mor och far. Som det var nu, visste hon inte om han nickade eller skakade på huvudet, eller om hennes mor la ansiktet i händerna eller uppgivet höjde armarna i luften. Beslutet fattades säkert under de ljudlösa sekunderna, men Catleen fick inte veta vad som bestämdes. Inte förrän senare.

Hon mindes sina tidiga år väl, förmodligen för att det inte fanns något hon ville förtränga. Trädgården skimrade som grönt guld i hennes drömmar och

hennes mor var alltid närvarande. Hon sydde kläder åt sin dotter och de kunde prova dräkter i flera timmar; Catleen tyckte aldrig särskilt mycket om de utsmyckade klänningarna, utan föredrog alltid det enfärgade och enkla. Nadija berättade sagor från hennes hemland, om ökenprinsar och sanddemoner, om små djävular som lurade ensamma vandrare vilse tills de törstade ihjäl, eller om förtrollande hägringar som lockade med skatter som sedan blev till sand. Hon berättade om prinsen som slagits mot den väldiga demonen, som på den tiden hotade att breda ut sig över hela världen, och hon berättade om drakar som flög över himlen med uråldriga väktare när det var natt. Catleen fick alltid en kyss på pannan innan det var dags att blåsa ut stearinljuset, och hennes mor sa alltid att morgondagen skulle föra med sig skugga och vatten. Skugga och vatten, något som fanns i överflöd i Davalmen som var frälsningen för ökenfolk i väster.

Catleen upplevde aldrig sin far som frånvarande. Han var kanske inte alltid i huset men han fanns alltid där när hon behövde honom. Det kunde vara för enkla saker, som att ha en rygg att rida på när det var dags för gatulopp genom huset eller en stackars sate som var tvungen att provsmaka hennes bakverk (Nadija vägrade blankt, "Jag vill dö gammal", kunde hon säga och stod effektivt emot Catleens rådjursblick), men det var också för de tillfällen när åskan gick så hårt att huset skakade eller när hennes lärare hade slagit henne för att hon var odisciplinerad. "Du måste göra som din lärare säger", kunde Dethemakos säga till Catleen som snyftade och sög på fingrarna, röda efter slagen från käppen. "Säg inte emot honom hela tiden. Försök göra som han säger... ibland, åtminstone."

"Men han är ju så dum!" tjöt Catleen.

"Ja.. men ändå..."

"Kan du inte följa med mig i morgon, pappa? Till skolan? Snälla?"

"Jag har ju lite att göra på annat håll..."

"Snää-hää-hää-laaa!"

Tårarna rann och mot detta knivskarpa vapen hade dödens domare inget försvar. Nästa dag gick han till skolan; de höll varandra i handen och alla barn som övervägde tanken på att reta Catleen för att hon hade sin pappa med sig, övergav den snabbt när de insåg vem de hade att göra med. Underligt nog sa pappa aldrig någonting till läraren, han bara var där, satt längst bak i klassrummet med armarna i kors och såg trevlig ut. Catleen vände sig om ibland och då log han och nickade diskret, blinkade med ena ögat och strök sitt skägg. Eductus rörde inte Catleen efter det, och hon skärpte sig (en aning).

Ibland följde Catleen med sin mor till marknaden, och där såg hon hur Nadija virade sina köpare runt fingrarna. De gav henne hutlösa erbjudanden, hon fnös och skakade på huvudet, hötte åt dem med nävarna, ropade ord på sitt hemspråk, roffade åt sig tygerna och skyndade därifrån, men blev ofta ikappsprungen av köparen vars bluff just hade synats. En gång, när Catleen var fem år, hade hon krypit under sin mors stånd och suttit där en lång stund. Till slut hade det kommit en mycket otrevlig köpare som skrek och röt åt Nadija, och då hade Catleen bitit honom i benet. Nadija hade skrattat så länge att köparen tog det som en personlig förolämpning och svor att aldrig handla av en sådan som hon igen. Catleen hade frågat efteråt vad det betydde som han hade kallat henne. "Att man gör som man vill med sig själv och sin kropp", hade Nadija svarat då, men hastigt lagt till: "Men det är ett fult ord. Du ska inte säga så, Catleen, inte till någon."

Hennes far förvandlades ibland. Om hon gick upp tidigt på morgonen och han inte hade gått till sitt arbete än, kunde hon fånga honom när han var tyst och allvarlig. Då ville han inte bli dragen i skägget eller ha sin dotter i knäet,

men hon förstod att så var det ibland och störde honom inte. Hon satt ändå på andra sidan bordet och drack, överläppen vit av mjölkmustach, och studerade honom. När han reste sig upp och tog på sig sin vita kappa med det röda korset på var han en annan, ända tills han, precis innan han gick, rufsade henne i håret och gav henne ett svagt leende.

När Catleen blev äldre, förstod hon att hon hade sina föräldrar att tacka för allt. På sätt och vis var det ett svek mot dem, när hon tränade sina färdigheter som tjuv, men vad som först hade varit bus i natten hade sakta utvecklats till begär. Endast då, när varje sekund räknades och minsta misstag kunde få förödande konsekvenser, var hon riktigt *där*. Hon hade ingen kontroll över situationen, hon bara gled med.

ÅTTA

Catleen gick snabbt genom byn. Det var tomt på gatorna och torgen, men hon såg sig ändå om över axeln flera gånger, och varje gång blev känslan av att hon var förföljd starkare. "Vad är det här för dumheter?" viskade hon till sig själv. "Som en satans nybörjare!" Vinden hade avtagit, snön föll stilla och låg orörd på marken. Catleen lämnade ett slingrande spår efter sig, och plötsligt dök tanken upp att någon korsade spåren bakom henne. Hon snodde runt, men det var ingen där. Hon stönade, irriterad på sig själv, och muttrade: "Mörkret är min vän. Natten är min bundsförvant. Utan mörker skulle jag vara arbetslös." Hon skrattade åt sina egna klichéer (aningen nervöst) och upprepade orden igen, något mer lättsinnigt den här gången. Hon kastade ännu en blick över axeln med spelad oberördhet, men bet sig själv i tungan och svalde sitt diktande. Hon stannade tvärt.

Hennes spår hade korsats. Någon hade gått precis bakom henne för bara några sekunder sedan. Men inte åt samma håll, utan tvärs över. Från ena gränden till den andra. Alldeles nyligen. Alldeles i närheten.

Catleen sköt upp armarna och tvingade fram knivarna under handlederna med ett ryck. Hon fångade dem i farten och höll dem framför sig, tryckte sig snabbt upp mot en vägg och spanade åt vänster och höger. Ingen där. "Gå hem", befallde hon sig själv. "Bara någon som är ute och går, som du. En nattvandrare. Så litet är inte Aios."

Men Catleen stoppade inte tillbaka knivarna, och när hon vände sig om för att fortsätta mot världuset såg hon nya spår i snön, ett par meter framför henne, precis åt det hållet där hon tänkte gå. Från ena gränden till den andra. "Nej nu..." Hon backade ett steg, tryckte ner knivarna under handlederna igen, vände sig om mot huset hon just hade lutat sig mot, hoppade vigt och greppade änden av taket; snabbt och smidigt hävde hon sig upp så tyst hon kunde (vilket var väldigt tyst) och sprang på huk fram till kanten. Hon spanade ut över hustaken och gränderna men såg ingen, däremot kunde hon följa spåren som verkade gå i en halvcirkel runt henne och sedan fortsätta in mot byn. Men hon hade inte hört något... vad var det för spår egentligen? Catleen hoppades att hon var ensam, hoppade ner från taket och landade precis bredvid spåret, som såg annorlunda ut på nära håll. Det var inte från en människa, utan såg snarare ut att komma från ett djur, en hund eller kanske en katt.

Då bröts nattens tystnad av en vargs ylande, och den här gången ekade det inte ensligt och avlägset från skogen utan ljud med kuslig närhet från någonstans i byn. Det for över människornas hem som en varslande klagosång, och Catleen förstod att vargen hade varit bara några meter ifrån henne för en kort stund sedan. Den var fortfarande nära och den rörde sig snabbt och ljudlöst, den kunde lura bland skuggorna och se henne långt innan hon såg den.

Ylandet dog ut. Inga lampor tändes någonstans, natten blev tyst igen och byn var stilla som en kyrkogård. Men folk vaknade skrämda inne bland husen och bad till Daak att han skulle vaka över dem och skydda dem mot den skrikande demonen.

Catleen tog ett djupt andetag och samlade sig. Det var bara en varg. Den hade förirrat sig in till byn och snart skulle den försvinna igen och allt skulle vara över, men det tänkte hon inte vänta på och hon sprang.

Hon såg sig inte om en enda gång, och hon orkade inte längre fundera på om hon var var förföljd eller ens bevakad. Nu var det bara tillbaka till värdshuset som gällde, och när hon rusade över torget mot Saras värdshus insåg hon att Sara förmodligen hade låst dörren. Då blev plötsligt tanken på att någon var bakom henne extremt påtaglig, hon snubblade framför dörren och rullade runt i snön, famlade efter knivarna i stövlarna men hittade dem inte och insåg sekunden efteråt att det inte var nödvändigt. Det var ingen där. Ingen varg, ingen människa, inget annat heller. Men Catleen var ändå snabbt uppe på fötter, hon kände på dörren, konstaterade att den var låst, ansåg sig inte ha tid att knacka och vänta på Sara utan lirikade med ett fönster och fick snabbt upp det, klättrade in, stängde det, låste och rättade till gardinerna. Väl inne andades hon ut och sjönk ner på golvet, lutad mot väggen. Pulsen slog fortfarande hårt, hon svettades och drog armen över pannan. Efter en stund kunde hon slappna av och hon reste sig sakta upp, men när hon gjorde det satte hon andan i halsen och hjärtat började banka igen. Utanför värdshuset, mitt på torget, stod en gestalt svart som natten själv, en demon med gula ögon som blänkte i mörkret, och den stirrade rakt på henne. Catleen stapplade bakåt, besten verkade tvinga henne ur balans med sin blick, men sedan tog hon tag i en stol och blev stadig igen.

Vargen stod kvar. Den blinkade. Catleen gick närmare och när molnen skingrades och månens ljus föll på djuret såg det inte så farlig ut. Den svarta pälsen skimrade i det bleka skenet och vargen såg stark ut, men inte hotfull. Vi har träffats förut, tänkte Catleen. Du har dödat en liten pojke.

Längre bort tyckte hon att hon såg rörelser i mörkret, något som rusade förbi torget, och strax därefter vände sig vargen bort och sprang åt samma håll. Den var snart borta, men Catleen stod kvar en lång stund och begrundade vad hon just hade sett. Vargen hade för ett ögonblick avväpnats sin skrämmande utstrålning och den hade tittat på Catleen som om den sökte något slags samförstånd; den hade dröjt kvar och betraktat henne. Men sedan mindes Catleen vad som hade hänt hos Medicus och skakade på huvudet. "Det här stället... här stannar jag inte en minut längre än jag behöver." Växeln brände i fickan på henne, hon lekte med tanken att bara ta den och försvinna men anade att det låg ganska mycket bakom Thomos hot. Jag gör det jag ska och försvinner, tänkte hon. Vargar och underligheter i läkares stugor har inte med mig att göra. Det är andras problem.

Hon tassade tyst uppför trapporna och stannade utanför Saras rum. Det kom inget ljud därifrån. Catleen ryckte på axlarna och konstaterade att Sara tydligen inte alltid snarkade.

Hon smög in i sitt rum, klädde snabbt av sig och la växeln samt två knivar under kudden. Men hon kröp inte ner i sängen efter det, utan grävde istället i sin väska och drog fram en tunn flaska med ett ljusblått innehåll. Hon tittade på den en kort stund men korkade sedan snabbt upp den och drack en klunk. Det brann i halsen, det kändes som om glödheta stenar trillade ner och la sig till rätta i magen, men Catleen drog upp ännu en sak, en liten pipa och en läderpung med tobak i, och stoppade pipan. Det var först när hon hade tänt den och dragit några bloss och känt hur stenarna i magen gått från

heta till ljumma, som hon kunde sjunka ner i sängen och slappna av. Blicken blev disig, rummet antog underliga proportioner och nattens händelser knuffades undan för ögonblicket, till en vrå i medvetandet som Catleen just nu inte kunde nå ens om hon ville.

Hon blundade. Tobaken tog snart slut och hon la pipan åt sidan. Sara skulle kanske känna röklukten... hon öppnade fönstret och vädrade kort. Sedan stängde hon det igen och kröp ner under täcket. "Vad gör jag nu?" viskade hon ensam i mörkret. "Vad gör jag nu?"

En kall trötthet sköljde över henne och hon blundade, men hon kunde inte somna. Ska jag lämna Sara med allt det här? undrade hon. Bilderna kröp fram från sina skrymslen, de lät sig inte undanröjas så lätt, och de dansade en surrealistisk dans i hennes inre. Ett deformerat någonting skrattade groteskt inne i Medicus hydda, en svart varg slet henne i stycken och byn stod i lågor.

Jag kan varna henne. Jag kan ta henne med mig. Hon kan följa med mig och så kan allt bli som förut. Hon var duktig, skicklig. Två hade varit så mycket bättre än en.

Men det kommer inte att gå. Hon kommer aldrig att lämna Aios och sitt värdshus och hon kommer aldrig att bli som du. Hon kommer be dig att stanna och hon kommer att kalla dig feg.

Catleen låg och vred på sig en stund, sedan gick hon upp och smög ut ur rummet och fram till Saras dörr. Försiktigt sköt hon upp den och tittade in. Sara låg i sin säng och andades lugnt. Catleen tassade in och kröp ljudlöst ner i sängen bredvid sin vän, och då vände sig Sara om i sömnen och la sitt huvud på hennes axel. Catleen slöt ögonen, irriterad över hur det plötsligt började sticka och svida i dem. Förbannade skräptobak!

Efter en stund somnade hon, men hela den natten spökade vargens gula ögon i hennes drömmar.

När Catleen vaknade, kändes det som om hon just hade somnat och knappt någon tid hade gått. Men utanför hade himlen precis blivit ljusblå, och gryningens svaga skimmer spred sig långsamt över Aios. Saras sida av sängen var tom och dörren stod halvt på glänt. Catleen var på väg att resa sig upp för att leta rätt på sin vän, när hon hörde röster från nedervåningen. Hon gled sakta ur sängen och gick så tyst hon kunde fram till dörren. Hon kikade ut och såg att Sara hade besök. Medicus satt vid ett bord nära elden; hans händer kramade en mugg med något varmt i och han såg härjad ut, som om han hade varit uppe hela natten. Det grå håret stod på ända, hans tjocka kläder hängde i oordning, de grå ögonen såg insjunka ut och han satt ihopsjunknen och fingrade på sin mugg. "Fattar du vad jag säger?" väste han mellan tänderna till Sara, som satt stilla, klädd i bara ett tjockt nattlinne och lyssnade på honom. Hennes långa hår var utsläppt och rufsigt, hon verkade ha stigit upp direkt ur sängen. Medicus fortsatte: "Dom bara kom och tog honom! Bara så där! Jag vet inte ens om han lever fortfarande!"

"Det skulle jag inte tro", svarade Sara kyligt. "Thomos vill inte ha någon uppmärksamhet utifrån just nu, inte när han strax ska bli vald."

"Hur vet du att han blir det?" frågade Medicus. Tanken verkade skrämma honom.

"Tvivlar du? Julia är chanslös. Det skulle inte förvåna mig om han tar ett varghuvud som valtrofé."

Medicus lutade ansiktet i ena handen och suckade. Han skakade på huvudet. "Daak hjälpe oss, Sara..."

Hon la en hand på hans axel och han kramade den hårt. "Du behöver inte vara rädd", sa Sara i varmare ton. "Thomos kommer inte att anklaga dig för

något. Du har bara gjort som du har blivit tillsagd. Han kom faktiskt med mannen till dig, kom ihåg det."

"Ja... men om han blir vald... och det här sprider sig... och Aios kräver en syndabock... då kommer Thomos att leta tills han hittar en."

"Han är inte dum. Om han tar fel person och eländet fortsätter, har han gjort situationen ännu värre." Hon reste sig upp och gick runt Medicus med handen fortfarande vilande på hans axel. Han rätade på sig och drog armen över ansiktet. "Ja... du har väl rätt."

"Just det", sa Sara och log svagt mot honom när han vände sig om mot henne. "Jag skulle föreslå att du inte tänker mer på det som hände i natt. För din egen skull."

Han reste sig upp, och det slog Catleen hur lång han var; det var första gången hon la märke till det, han var någon decimeter under två meter... och ändå såg han så liten ut. Han böjde sig fram och mötte Sara i en kram. "Tack för detta", sa han och grävde i sina fickor efter något, men Sara lyfte ut hans hand med ett bestämt grepp. "Nej nej", sa hon. "Den var gratis. Jag har ju inte öppnat än."

Medicus mumlade ett tack och lämnade sedan värdshuset. När han hade stängt dörren bakom sig, och Sara hade reglat den, sjönk hon ner på en stol framför den öppna spisen och stirrade in i lågorna. Catleen drog sig tillbaka, fast besluten om att inte fråga någonting om vad hon just hade hört.

Catleen var bra på att låtsas, så hon hade inga problem med att verka oberörd och bekymmersfri när hon senare sömndrucket snubblade nerför trappan i en lång tröja, ett par tjocka sockar och med rufsigare hår än vanligt. "God morgon", sa Sara när hon kom ut från köket med en tallrik full av ägg och bröd, klädd och förberedd för dagen. "Blev du mörkrädd i natt igen?"

"Thomos skrämde livet ur mig", sa Catleen med ett snett leende och satte sig ner. Sara ställde tallriken på bordet framför henne. "Det kan jag tänka mig. Du får berätta allt om en stund."

"Räkna med det", sa Catleen och började äta. En flyktig tanke for genom hennes huvud, hon hade inte hjälpt Sara med någonting sedan hon kom hit, bara satt sig ner och blivit serverad och uppassad - men hon fann sig snabbt i den tanken och åt vidare.

Efter en stund satte sig Sara ner med en varm kopp och låste ögonen på Catleen, som kastade en snabb blick på sin vän under ögonbrynen medan hon åt det sista och ryckte nonchalant på axlarna. "Det här var gott. Oj, nu måste jag upp och klä på mig, snart kommer dina första gäs -"

"Sitt ner", skrattade Sara. Catleen lydde och sa: "Ja... vad ska jag säga? Han är en tilldragande man, på ett kusligt sätt."

"Åh-hå?" Sara höjde på ögonbrynen. "Ge mig detaljer."

"Finns inga att ge. Han har inte direkt den förbjudna fruktens dragningskraft... men han har pondus."

"Han vill ju bli borgmästare."

"Det var tydligt."

"Vad ville han dig?"

Catleen drack lite vatten och bara för ett ögonblick sviktade hennes fasad. Hon kände det själv och hon undrade om Sara hade sett det. Ingen annan hade kunnat göra det. "Tja... vargarna är ett brännhett ämne, tydligen. Och han visste vem jag var."

"Hur då?"

Catleen skakade på huvudet. "Han har kontakter i Daval, en av hans allierade här i byn har säkert snabb tillgång till register och dokument. Eller så har Medicus skvallrat." Hon letade efter en reaktion hos Sara men märkte in-

gen, och undrade hur stabil *hennes* fasad var. "Hur som helst", fortsatte hon, "så ville han veta vad jag visste. Om det var något han kunde använda till sin fördel. Han betalade bra."

"Vad gjorde du?"

Catleen tänkte snabbt. Hon hade redan gått igenom den här lögnen flera gånger, hon visste att hon kunde presentera den felfritt, men nu stod hon inför ett vägskäl där hon tidigare hade hoppats att valet skulle kännas naturligt beroende på samtalets riktning. Men det gjorde det inte och hon fick välja snabbt, utan eftertanke. "Jag visade honom på en karta var jag hittade pojken." Hon lutade sig bakåt och knäppte händerna bakom nacken. Det handlade naturligtvis bara om gradskillnader i lögnerna. Men den mer osympatiska kändes trovärdig. Det störde Catleen, och uppenbarligen störde det Sara också, för hon fnös och slängde trasan ifrån sig. "Du hjälpte honom? Och du fick betalt för det?"

"Jag pekade på en plats på kartan", svarade Catleen lugnt. "Det var allt. Och jag behövde pengarna. Det är inte alla som driver ett framgångsrikt värdshus."

"Försöker du försvara dig?"

"Vi behöver väl inte ha den här diskussionen?"

Sara reste sig upp. Hon började bli röd i ansiktet. "Lyssnade inte du på mig härom dagen? Om Thomos vinner -"

"Han vinner inte för att jag sätter en prick på en karta. Det hjälper ingenting. Han vet det, du vet det, jag vet det. Han hade naturligtvis hoppats på mer."

Sara lutade sig fram och pekade på Catleen. "Hade du gett honom det, om du hade kunnat?"

Ljug, tänkte Catleen. Du har redan sjunkit ner till midjan i ditt eget träsk. För sent att ta sig ur med värdighet. *Ljug, Catleen.*

"Nej", svarade hon. "För din skull, hade jag tigit."

"För vår skull", sa Sara och lugnade ner sig. "För vår skull, Catleen. Han nöjer sig inte med Aios. Och sådana som du kommer att få svårare att besöka dina vänner på deras vårdshus, när sådana som han får mer att säga till om här. Han vet säkert vad du håller på med, när du inte är här och äter mig ur huset."

"Jag vet." Catleen suckade och reste sig upp. Hon sjönk ihop med axlarna och gäspade. "Jag är trött", sa hon. "Jag sov dåligt i natt... drömde illa..."

Sara gick runt bordet och strök handen över Catleens rygg. "Du rörde på dig hela tiden... du verkade orolig..."

Catleen sänkte huvudet. "Jag drömde om vargar", sa hon. "Jag behöver nog vila lite till. Jag är på mitt rum om det är något."

"Vi ses senare", sa Sara. "Jag antar att du inte lämnar mig i dag då?" Hon uttalade de sista orden med uppenbart spelad nonchalans, samtidigt som hennes blick blev vaken. Catleen fann sig inte så snabbt som hon borde ha gjort, Sara hade förstås medvetet väntat med att ställa frågan för att göra det omöjligt för Catleen att slingra sig ur den, och hon svarade bara kort: "Ja... det blev sent. Jag kan lika gärna vänta."

"Du hade inte så bråttom härifrån då, trots allt?" Sara log. Catleen hostade. "Nej."

Sara nickade sakta. Sedan knuffade hon Catleen i midjan. "Snarkar du bort mina gäster, kommer jag upp och håller kallt vatten på dig."

"Du skulle bara våga."

"Jag har gjort det förut", sa hon och gick mot köket.

"Precis", svarade Catleen. "Minns hur det gick." Men Sara bara knuckte på nacken när hon försvann in i köket och Catleen skyndade uppför trappan, tacksam för att Sara inte hade gjort något mer av sin lilla fint. Hon undrade om Sara också kände fåfängan i att återskapa känslan av något som vuxit fram ur en nostalgisk vanföreställning. Det var en fråga som hon dock aldrig skulle ställa, och aldrig heller besvara med en lögn om hon själv fick den. Hon gick in på sitt rum för att reparera fasaden, som bara efter två dagar i Aios hade börjat vittra i kanterna.

Det var annat som hade börjat vittra också, och det var tålamodet och lugnet i byn. Vargens besök hade inte gått obemärkt förbi, och även om ingen skada hade gjorts så var folket rejält uppskrämda. Julia fick än en gång ställa sig bakom podiet inför en folkmassa uppretad av sin egen rädsla, men den här gången hade hon ett uppbåd med soldater bakom sig. De såg redo ut, sammanbitna, avvaktande. De var inte här för att visa upp sig, de var på väg någonstans, och även om rädslan fanns hos dem också hade beslutsamheten infunnit sig. Vargen hade varit i deras hem och gjort intrång i deras revir. Nu hade det gått för långt. Att bli anfallen i skogen var illa nog, men nu hade besten avancerat. Den rörde sig bland dem.

Åtminstone var det de orden som Julia använde, när hon talade till byborna för att visa att hon stod på deras sida helt och hållet. Det var slutlekt, färdigtramsat, nu skulle hon ta itu med det här med större styrka än förut, och det var väl också enda skillnaden i hennes agerande och det blev pinsamt uppenbart när en äldre man ropade högt: "Vad ska ett par extra soldater göra för nytta? Skogarna är enorma! Vargarna kan gömma sig hur lätt som helst!"

Julia tvekade och vacklade och folket såg det. "Och vad gör du om det inte blir bättre?" ropade mannen, ännu högre och nu medveten om sin publik. "Skickar du ut fler män då? Kallar du hit inkvisitörer från Daval? Eller är du för rädd för det? Ska du låta oss dö, för att du är för stolt för att be om hjälp?"

Ett sorl som lät irriterat som utdrivna bin stack i Julias öron, och hon slogs av plötslig ilska. Hon drämde träklubban i podiet och ropade högt: "Jag är på er sida! Jag gör vad jag kan! Förstår ni inte det? Men vi måste göra det här tillsammans..." Hon var nära att vädja till dem om förståelse och sympati, men då insåg hon vilket misstag hon just hade gjort och hon la ifrån sig klubban. Med en enkel gest befallde hon soldaterna att lämna byn och tåga ut i skogen, och under ödesmättad tystnad gick de från torget och bort från folkmassan.

I Aios enda kyrka, en enkel träbyggnad befriad från många av de pråligheter som Davals storslagna kyrkor hade, samlades många under dagen för att lyssna till vad prästen hade att säga. Bänkarna var fullsatta och längst fram stod han och predikade; han hade lagt skrifterna åt sidan och talade till folket med egna ord. Nu hade han dem i sitt grepp: de lyssnade till allt han sa och fann någon slags tröst i att han verkade veta vad som pågick, nu när deras borgmästare stod handfallen och bara skickade ut soldater som var lika rädda som alla andra och inte dugliga att hitta demonen som hemsökte dem och tog deras barn. "Blir vi straffade av Daak?" frågade en äldre kvinna. "Har vi inte varit trogna Honom?"

Prästen hade tunt, mörkt hår som låg platt över hans huvud och en bit ner över pannan. Hans smala läppar rörde sig knappt när han talade, och det askgrå ansiktet verkade inte ha skrattat eller ens visat ett leende på länge. Hans vita kappa hade enkla mönster längs med kanterna, och runt halsen

bar han ett träkors i en lång silverkedja. Korset gungade fram och tillbaka när han gestikulerade och rörde sig framme vid altaret, men hans röst var mjuk. "Daak straffar er inte", förkunnade prästen. "Ni har inte gjort något ont. Ni har levt era liv så som ni är skapta, och för det kan ni inte straffas. Ett enstaka uteblivet besök i kyrkan drar inte olycka över er släkt." Församlingen nickade och viskade till varandra, Daak var hård men rättvis. Han förstod dem. "Daak straffar otrogna!" fortsatte prästen med höjd röst. "Häxor och trollkarlar, otrogna hundar, dödsdansare från ökenländerna... de straffar han! Men en liten spoling som råkar säga ett fult ord i Daaks hus, eller en gammal tok som förlägger sina heliga skrifter... de kan förlåtas. De ser han på med blida ögon. De vet att de gör fel och ber om förlåtelse. Därför blir de förlåtna."

"Men vad är det som händer här i byn?" ropade någon. "En pojke är död och nu kommer vargarna till oss!"

"Detta är inte Daaks verk!" svarade prästen. "Men det är ingen svart magi! Ingen förbannelse kastad av någon häxa! Det här är olyckan som kommer till oss, och vi ska bekämpa den med Daaks hjälp!" Han tystnade och lyssnade till lugnet i kyrkan. Han kunde höra dem andas. Alla väntade på hans avslutande ord, Daaks frälsning. "Var starka i tron. Det här blir en prövningens tid. Uthärda."

Ett stilla sorl fyllde kyrkan när folket reste sig upp och lämnade Daaks hus. De hade funnit någon slags tillfällig styrka i prästens ord, och när de gick därifrån sa de till varandra att vara starka och be till Daak om hjälp. Han såg dem och hörde dem, de var hans trogna tjänare.

Damokeles satte sig trött på en av bänkarna och lät pulsen sakta ner. Han riktade blicken upp mot taket och det väldiga kors som sträckte sig från den ena änden till den andra, som om han själv sökte efter något av den styrka han ingjutit i sin flock. Men han blev snart avbruten av en diskret applåd

som ekade mellan väggarna, när Thomos sakta kom gående genom gången. Hans handskar dämpade det mesta av effekten och han slutade när han stannade framför Damokeles. Han log när han såg ner på prästen, som tog stöd från bänken och reste sig upp. "En fin predikan", sa Thomos. "Jag fick nästan en tår i ögat."

"Du var nog inte den ende", sa Damokeles. "Kom." Han gick in genom en liten dörr nära den främsta bänken, och Thomos följde efter. De kom in i ett sparsamt möblerat rum, som hade en säng, ett skrivbord belamrat med papper och böcker och ett fönster ut mot gården. Nära sängen stod ett litet bord med tvättfat och handduk och en vattenfylld spann under bordet. Damokeles baddade ansiktet och torkade sig med handduken. Sedan tände han en oljelampa och några ljus, och tog fram en karaff med vin som stod bredvid spannen. "Det är inte Saras vin" mumlade han, "men det kanske duger ändå." Men Thomos avböjde när prästen tog fram två glas, och han lutade sig mot väggen vid dörren. "Jag hade inte tänkt att stanna", sa han. "Jag ville bara gratulera dig, som sagt."

"Jag antar att jag snart får tillfälle att gratulera *dig*", svarade Damokeles och fyllde sitt glas. "Om fyra dagar väljer folket sin nye borgmästare." Han tog en klunk. "Du har hållit låg profil."

"Jag låter Julia göra bort sig riktigt ordentligt först. Sedan kan jag komma undan med nästan vad som helst."

Damokeles ställde ifrån sig glaset och satte sig ner vid bordet. Han tog en penna och vände ryggen mot Thomos. "Jag har en del att göra nu. Om du inte ville något särskilt..." Han började skriva men såg inte orden själv; Thomos gick långsamt mot honom och stannade vid prästens bord. "Var så god", sa han. "Daak välsigne dig." En börs föll från hans hand till bordet. Mynten klingade högt och Damokeles ryckte till. Han kastade en blick på börsen ur

ögonvrån men rörde den inte. "Ja... det var väl allt", sa Thomos och gick mot dörren. Men så hejdade han sig och sa över axeln: "En sak till. Den sjuke dog i natt."

Damokeles la ifrån sig pennan och vände sig om. "Jag trodde han bara hade lite feber."

"Det gick fort. Medicus tror inte att det smittar, dock." Han knäppte händerna bakom ryggen och stod rak i dörröppningen med ett litet leende på läpparna. "Du vet... sådant händer. Jag har förlorat en god man och Daak har förlorat en god tjänare."

"Som har återfunnits i Hans paradisi."

Thomos putade med läpparna. "Ja, hur som helst... räkna pengarna, du. Och hör av dig om det saknas något. Jag la i dom själv, förstås, så jag tvivlar på att det inte stämmer."

Damokeles nickade och vände sig sedan sakta till sitt bord och tog pennan igen. Han fortsatte skriva sina meningslösa ord, och började inte arbeta på riktigt förrän han var säker på att Thomos hade lämnat kyrkan.

Nattens händelser och Julia Papas utspel hade skapat en så tjock atmosfär i byn, att inte ens den mest störde kunde missat det. Man pratade inte om något annat på värdshuset, folk stod utanför sina hus och gjorde provisoriska barrikader; några hamrade på ett extra lås, andra bar in redskap som kunde fungera som vapen i huset (Catleen målade upp en bild av en skäggig bonde som försökte drämma spaden i huvudet på en varg och en annan som försökte ploga sönder deras ly) och inga barn syntes till. De hade skyfflats undan, kastats in i hemmen där de skulle stanna tills någon slags lösning hade uppenbarats sig. Det var inte många ute på gatorna, men flera vakter

syntes till, och när skymningen närmade sig spreds ett olycksbådande lugn över byn.

Catleen sköt alla dessa intryck åt sidan och koncentrerade sig på sin uppgift. Julias hus låg på kullen precis som Thomos, men det var betydligt mindre och hade bara en våning. En låg mur omgav det och en port med järngaller verkade vara den enda vägen in för den som inte ville klättra; innanför låg huset i mitten av en liten tomt som på sommaren säkert hade praktfulla fruktträd och lummiga bersåer, men nu var det mest snö och knotiga träd som spökade där. Thomos hade haft rätt, det fanns inga hundar och vakterna verkade röra sig enligt det mönster som hans uppgifter visade. Det här skulle bli enkelt. Catleen gjorde några anteckningar i ett litet pappershäfte hon hade med sig och memorerade sedan resten, bland annat markeringar hon skulle göra på kartan. Inte en enda gång kom en vakt fram och frågade vad hon gjorde i området, men hade hon varit lite mindre diskret i sitt noterande hade hon säkert råkat illa ut. Alla var på spänn, men de sökte inte efter en tjuv utan efter vargar.

Efter att hon hade studerat Papas hus tillräckligt, gick hon in på ett litet värdshus och beställde ett glas av det starkaste de hade. Hon tänkte igenom den känsligaste delen av planen, Sara, och bollade olika lösningar fram och tillbaka i sina tankar. Till slut kom hon fram till den enklaste, nämligen att inte säga någonting alls utan helt enkelt bara lämna Aios när allt var klart och låta Sara dra sina egna slutsatser (något som Catleen gissade att hon skulle göra snabbt som blixten) och förbereda sig inför det åskväder hon skulle mötas av nästa gång de träffades.

Det är för hennes egen skull, tänkte Catleen när hon tömde det andra glaset av det starkaste de hade. Ju mindre hon vet, desto mindre risk att hon hamnar i knipa. Det är inte omöjligt att Julia får veta att jag och Sara är vän-

ner och vad jag sysslar med. Men om Sara inte vet någonting, kan de inte göra något med henne.

Och hur troligt är det, tror du? Minns du inte hur det gick till i Daval? Man skruvade, vred och brände tills man fick svar på sina frågor.

Men det var Daval, tänkte Catleen. Så går det inte till här, i synnerhet inte mot någon som Sara. Hon kommer att klara sig.

Men kommer hon att förlåta dig? Försök inte bagatellisera det här.

Jag är den jag är. Det vet Sara.

Catleen reste sig upp och lämnade värdshuset. Det hade blivit mörkt ute och hon skyndade tillbaka till sin vän. Sara hade sagt att hon skulle stänga tidigt så att de kunde tillbringa sin sista kväll tillsammans i lugn och ro. "Jag går upp med dig i morgon och gör lite mat som du kan ha med dig", hade hon sagt. Kära Sara, vilken vän hon var! Catleen tänkte inte förneka att hon skämdes för vad hon skulle göra, men något svek var det inte. Hon bar inget ansvar eller några skyldigheter mot sin vän, och hennes liv tvingade henne till att göra saker som hon ofta önskade att hon slapp. Men Sara förstod det, och därför var de fortfarande vänner.

När hon kom till Saras värdshus, hade alla gäster gått och hon höll på att städa undan den värsta röran. Catleen stampade av sig snön, ruskade på huvudet och slängde sin tjocka tröja på golvet. "I dag är det kallt!" sa hon och slog armarna omkring sig.

"Till och med vargen håller sig nog undan i dag", sa Sara med ett leende. "Var har du varit?"

"Letat efter hus som jag kan plundra."

"Hittat några?"

"Inte direkt, nej."

"Så tråkigt för dig."

"Mycket. Vänta... jag kan hjälpa dig..." Hon stegade fram över golvet för att ta tag i andra änden av bordet som Sara försökte flytta, men lyckades på något sätt få helt fel grepp och i stället göra saken ännu värre genom att slå omkull några stolar och få bordet att stå på kant. "Öh... ja... jag går väl upp och -"

"Stannar där en stund."

"Ungefär, ja. Kanske -"

"En kvart eller något."

"Just det. En kvart."

Catleen var tacksam för avbrottet. När hon kom till sitt rum, tog hon fram Thomos karta, gjorde några snabba markeringar på den över de ställen som hon ansåg lämpligast att ta sig in på, och svor över det faktum att Julias arbetsrum faktiskt låg i källaren; det enda riktiga orosmomentet. "Knepigt..." sa hon för sig själv. "Måste in och ner och upp och ut igen..."

Men hon var inte egentligen orolig och la undan papper och pennor och försökte glömma allt i några timmar. Efter en kort stund gick hon ner igen. Sara var där, hon höll på att lägga mer ved på elden och var på gott humör. Dagen hade gått bra, hon kunde inte undgå att med ett snett leende påpeka att gemensamt elände drog folk till värdshuset, där de över öl och mat diskuterade hur illa Papas skötte situationen och hur fruktansvärt det var med det överhängande hotet från vargarna. "Till och med Thomos inkvisitörer kommer hit och äter och dricker vin. Men alla väntar på hans utspel", sa hon när hon reste sig upp från golvet och borstade bort damm från kjolen. "Han har varit väldigt tyst. Har du någon aning om vad han håller på med, du som ändå var hos honom i går?"

"Ingen aning", svarade Catleen. "Han verkade tankfull... det kändes som om han planerade något stort."

"Alla verkar tro det. Han lyckas skapa ett surr omkring sig utan att göra någonting."

"Han har väl framstått som en handlingens man, fram tills nu. Det får folk att undra."

"Och bli nyfikna. Men nu struntar vi i Thomos Tremero och Julia Papas."

Resten av kvällen förflöt snabbt, och Catleen önskade att den hade gått långsammare. De gjorde inget särskilt och åt inget speciellt, men timmarna rann iväg medan de pratade om saker som inte var särskilt viktiga. Sara berättade om hur en av Julias soldater hade återvänt från skogen efter några timmar och vägrat gå dit igen, för att han påstod att det bodde demoner där ute bland träden, och det hade irriterat henne; han skrämde upp människorna i byn ännu mer. Catleen hittade på en historia om hur hon hade blivit jagad av en bonde som trodde att hon var där för att stjäla hans äpplen. "Jag påpekade för honom att säsongen var över för länge sedan", berättade hon, "men han verkade inte bry sig om det." De skrattade åt detta och Catleen undrade om Sara visste att hon bara hade diktat upp den händelsen just nu. Men hon resonerade som så att det var sådana små infall som gjorde vardagen lite roligare, och hade därför inga problem med att koka ihop fler som lättade upp stämningen. "När kommer du tillbaka nästa gång?" frågade Sara framåt kvällen. Catleen skakade på huvudet. "Framåt våren, skulle jag tro. Jag ska ner till Soldarn nu, genom Asharien, och den resan tar en stund. Och jag stannar där ett tag, antar jag."

"Hur mår dina föräldrar?"

"Sist jag hörde från dom, mådde dom bra. Jag har ingen anledning att tro att det är annorlunda nu. Thomos nämnde förresten något om min far... som hastigast, bara, men det fastnade."

"Och det var?"

"Att hans brott var preskriberat. Kanske inte officiellt, men åtminstone bland tjänstemännen i Daval."

"Brott!" Sara fnös. "Han var aldrig någon brottsling."

"Nej... men du förstår vad jag menar."

"Ja. Men dom flyttar väl inte tillbaka ändå?"

"Aldrig i livet!" skrattade Catleen. "Dom trivs i Soldarn! I synnerhet mor..." Hennes leende dog ut och hon betraktade Sara, som verkade sjunka ihop och stirra ner i golvet. Hennes ögon blev grumliga och hon skakade på huvudet. Catleen suckade omärkligt och la armen runt Saras axlar. Hon tryckte hennes huvud mot sin axel. "Din far skulle ha varit stolt över det här värdshuset... och över dig, Sara."

"Jag vet." Hon svalde. "Han ville alltid att jag skulle ta över det han hade i Daval." Hon gnuggade sig i ögonen och lösgjorde sig ur Catleens grepp. "Lo-var du mig att du aldrig någonsin hjälper dom med någonting, Catleen?"

"Eh... hur menar du?"

"Gör aldrig något för deras skull. Tacka nej, vad dom än erbjuder. Tänk på dina föräldrar och på min far, och på Daval."

"Sara... jag skulle aldrig..."

"Jag menar det!" Saras röst sprack. Hon höll upp en hand och sänkte huvudet. "Förlåt... men det blev bara så... ja... du vet..."

"Jag vet." Catleen sköt undan Saras arm och drog henne intill sig igen. "Jag har inte glömt." Hon hoppades att Thomos inte skulle bli en dålig borgmästare och att Julias karriär inte skulle sluta på ett bål. Men så skulle det inte bli. Det här var Aios, en liten by där ränkspelet var oskyldigare än barnens lek i Daval, och det värsta som skulle hända var att kyrkan blev större och Julia försköts till något (förmodligen bättre) ämbete långt bort från byn. Inte sant?

Inte sant.

Efter en stund började de prata om andra saker igen, om de delar av barn-
domen som faktiskt hade varit enkla och vackra i Daval. Catleen påminde
Sara om första gången de stal frukt; hennes far hade slitit sitt hår när han fått
reda på det och Saras pappa hade blivit vansinnig, men sedan hade mamma
gjort en paj av frukterna. "Barn är barn", hade ämbetsmannen sagt och strykit
ett streck över det hela. "Sedan blev det värre", sa Catleen. "Kommer du ihåg
marknaden?"

"Den minns jag", sa Sara stilla. "Du ville stjäla en kniv som en hantverkare
från ökenländerna hade med sig. Jag undrar hur han ens fick tillstånd att
sälja sina varor i Daval."

"Mutor. Men jag fick kniven!"

"Och slog sönder hela marknaden."

"Han överreagerade. Om han bara hade låtit mig komma undan, hade allt
det där andra inte hänt."

"Hans fel, alltså?"

"Absolut."

Sedan var det dags för bad, för som Sara sa: "Du ska åtminstone lukta gott
när du lämnar det här stället." Karet togs fram, Sara fyllde det med ångande
vatten och med en del lirkande och trixande lyckades de få plats båda två.
"Tjockis", sa Catleen när hon nästan trillade ur. "Om du inte hade varit så fet,
hade vi fått plats här båda två." Hon sträckte ut armarna i en bred famn och
blåste upp kinderna så hon såg ut som ett klot i ansiktet. Sara skrattade och
kastade en svamp i huvudet på henne. "Om du inte hade haft så stora fötter,
hade det räckt med ett täcke i sängen."

"Jaha. Och om du... om du..."

"Ha! Där fann du dig inte riktigt, eller hur?"

"Tjockis."

"Hellre det än ful."

Efter badet torkade de sig i stora filtar, satt framför elden medan den sakta slocknade och sa inte så mycket mer. "Tror du att vargen kommer till byn i natt igen?" frågade Sara när glöden knappt fanns kvar i spisen.

"Nej", svarade Catleen. "Den stannar nog i lyan i natt."

"Tror du att den kommer tillbaka?"

"Så småningom, ja."

"Om du ser den när du lämnar byn, dödar du den då?"

Catleen suckade. "Nej, Sara, det gör jag nog inte." Hon tänkte på bilden av vargen som stod mitt på torget i månljuset och såg på henne med ögon som verkade dölja mer djup än vad hon sett hos människan på mycket länge, och förundrades över hur svårt det skulle kunna vara för henne att förmå sig till att döda ett djur.

Sara städade undan det sista från deras kväll och Catleen gick upp till sitt rum, men hon väntade utanför dörren tills Sara kom gående. "God natt", sa Catleen. Sara log trött och gäspade. "Mmm-hmmm. Ses i morgon." Hon blinkade och hennes blick klarnade. "Det här är ett sådant tillfälle när jag borde be dig att stanna ett tag till."

"Och jag borde be dig att följa med mig."

"Men vi sysslar inte med sådant trams, eller hur?"

"Nej. Vi gör väl inte det."

"God natt, Sara."

"God natt, Catleen."

De gick in till sitt och stängde dörren bakom sig. Sara kröp ner i sängen och blåste ut ljuset, men låg vaken länge och stirrade upp i taket.

Catleen låg i rummet bredvid och väntade på den välbekanta snarkningen, som dröjde ovanligt länge. Sara vet, tänkte hon. Men hon säger ingenting. För hon hoppas att hon har fel.

Till slut började det rossla från Saras rum. Catleen steg upp, sträckte på sig och samlade ihop sina grejer. Hon hade vilat tillräckligt. Nu var det dags att jobba.

NIO

Femton år tidigare var det natt och Catleen smög genom trädgården och gick runt grusgången framför köksdörren, för att undvika knastrandet från sanden. Hon tog i handtaget försiktigt, tvingade det ner mycket långsamt och sköt upp dörren. Hon gled in genom springan och stängde sakta, tog ett djupt andetag och vände sig om.

En mörk gestalt satt vid köksbordet, stilla, nästan orörlig. Catleen bet sig i läppen och kände hur situationen genast blev obehaglig. Hon såg sig om, visst fanns det möjliga flyktvägar från den här platsen, men inte från situationen.

Nadija suckade och Catleen visste vad hon skulle fråga. Var har du varit? Och den frågan skulle vara laddad med så mycket mer än bara en orolig mors önskan av att få veta vad hennes dotter höll på med; Catleen undrade vad hon skulle svara. Jag har gjort mitt livs svåraste inbrott i natt, mamma. Jag och Sara. Det var vårt inträdesprov till gillet här i Daval. De fick tag på oss för ett tag sedan och sa att antingen blev vi medlemmar eller slutade inkräkta på deras revir. Så duktiga har vi blivit. Så duktig har *jag* blivit. Vi

lyckades och nu är vi medlemmar. Från och med i natt och framåt. Jag var nära att bli upptäckt men vi kom undan, och nu är jag hemma. Varför? skulle Nadija fråga bedrövat. Varför gör du så här mot oss, Catleen? Och Catleen skulle ha ett bra svar på det, om man ansåg att genomtänkt retorik definierade bra svar. Men hon skulle maskera ett eventuellt motiv och undvika ett resonemang, för det egentliga svaret, som hon helst själv undvek, var: Jag vet inte.

Catleen gick så långt i sina tankar att hon antog att hennes mor hade ställt frågan, och hon började prata. "Jag... jag och -"

"Catleen", avbröt Nadija. "Catleen. Sätt dig ner."

Catleen tystnade. Allvaret i Nadjas röst skrämde henne. Hon hade aldrig hört sin mor tala i den tonen förut. Under året som gått, hade de haft många gräl om Catleens nattliga aktiviteter, gräl som hennes far sällan la sig i. Han hade blivit mer grubblande och varit borta mer på kvällarna. Emellanåt hade det kommit främmande människor i ämbetskläder till deras hem vid de mest osannolika tider, och pratat länge med honom. Hon hade hört sin mor och far viska under nätterna och en gång hade hon hört Nadija gråta. Det var mitt i natten, hon hade suttit nere i köket precis som hon gjorde nu, och bara gråtit. Catleen hade tassat iväg till deras sovrum och funnit att hennes far var borta.

Hennes värld hade kanske inte rämnat, men den hade definitivt börjat vittra. Men en sak var konstant: natten och ruset som den medförde. Det fanns bara stulna äpplen och glänsande juveler då och där var det Catleen som fattade besluten.

"Var är pappa?" frågade Catleen tyst. "Är han hemma?"

Nadija nickade. "Han är hemma. Han är där uppe. Catleen... jag vet var du har varit. I kväll skulle jag vilja slippa att vi grälar om det. Jag vill bara att du är ärlig."

Catleen svalde. Vad stod på?

"Du har varit med Sara i natt, eller hur? Och ni har... har gjort det ni brukar göra? Som jag så många gånger bett dig att sluta med?"

Catleen nickade, kunde inte förmå sig att svara med ord. Nadija log, något som förvånade Catleen. Hon hade väntat sig en omgång utan dess like. "När jag var i din ålder", sa Nadija, "förväntades det från mina föräldrar att jag skulle gifta mig och skaffa barn. Jag skulle vara hemma med dom och ta hand om huset, medan min man skulle arbeta. Det hade inte varit ett dåligt liv." Hon drog handen över huvudet och Catleen märkte att hon faktiskt var klädd som om hon var på väg någonstans, och att hon hade håret ordnat i en prydlig frisyr. Hon såg inte ut som om hon just hade stigit upp. "Jag hade en man... en kandidat, så att säga. Han var snäll och jag tyckte om honom. Han hade blivit en god far och en god make. Men..." Hon skrattade bistert. "Jag hade inte blivit en god mor. Inte under sådana förhållanden."

Catleen ville avbryta och säga att man inte kunde ha en bättre mor än vad Nadija hade varit, men hon sa ingenting. Hon insåg att det inte var poängen och väntade på fortsättningen. "Det fanns saker jag ville men inte kunde göra om jag var gift och hade barn. Så jag sa till mina föräldrar att jag inte tänkte gifta mig, att jag hade andra planer. Vet du vad dom sa?"

Catleen sa ingenting, gjorde inte en rörelse.

"Dom sa att dom förstod. Och det var då jag insåg att mina föräldrar inte älskade varandra. Dom tyckte om varandra, naturligtvis... men inte mer. Jag lämnade dom och lovade att komma tillbaka och hälsa på. Men det gjorde jag aldrig." Hon lutade ansiktet i ena handen och suckade. "Jag älskar din far, Catleen. Och jag älskar dig. Men från och med nu, har vi bara varandra. Du och jag. Och jag tänker aldrig säga åt dig vad du ska göra."

Nu var det läge att prata, tyckte Catleen. Nu blev det verkligt. "Vad menar du? Vad pratar du om?"

Steg närmade sig från trädgården. Folk som inte brydde sig om att det lät när de gick på grusgångar, var på väg. Ett svagt, metalliskt läte från rustningar som slog mot vapen nådde dem och Catleen for upp från stolen. Hon drog två knivar från midjebältet och rusade ut från köket och in i hallen, där den stora entrén fanns. Nadija var underligt lugn och reste sig sakta upp. "Catleen", sa hon och gick mot sin dotter.

Stegen var nära nu, de var vid dörren vilken sekund som helst. "Det finns inget vi kan göra."

"Väntar du besök?" fräste Catleen.

Någon bultade på dörren, tre gånger, hårt, men ingen sa något och ingen försökte öppna eller ta sig in. Catleen kände hur marken blev ostadig under hennes fötter, hon var tvungen att luta sig mot väggen för att inte falla; men greppet om knivarna var fortfarande hårt.

Då hördes någon i trappan, och hennes far kom gående, sakta. Han syntes knappt i mörkret, ansiktet var täckt av skuggor, men han bar sina ämbetskläder som om han var på väg till jobbet och han hade en rak hållning. När han kom ner till hallen, stannade han och såg på sin fru och sin dotter. Catleen förstod, fastän hon vägrade att inse.

"Catleen..." sa han. "Jag är glad att du är hemma." Men när han gick mot henne, backade hon undan och skrek till. "Vad i helvete är det som händer? Vart ska du? Och vad FAAN gråter du för?" ropade hon till Nadija.

Det bultade på dörren igen, men den här gången var det mer som en hård knackning. Det var mest en påminnelse, inte en påskyndan. Dethemakos la en hand på sin dotters axel och kramade den löst. "Dom fick mig, till slut", sa han lugnt. "Jag ville bara be om ursäkt innan jag går, för att jag lämnar er."

Det stack i ögonen på Catleen men hon vägrade att gråta. "Du går ingenstans!" sa hon. "Om du lämnar oss nu, är du en djävla svikare! Och vi behöver inte dig! Men du lämnar oss inte! Du kan bara... gå. Vi skiter i dig." Hon tappade knivarna, de föll till golvet och det ekade ensligt i huset. Dethemakos tog sin dotter i famnen och kramade henne löst, och då grät hon mot hans axel. Hon stormtjöt. Hon var sju igen. Kunde hon inte bli sju igen? Allting var så mycket enklare när hon var sju. En ilsken hund var måttet på den absoluta faran och tio äpplen i väskan innebar en lyckad dag. Nadija la en arm runt sin man och de tre stod som en för ett kort ögonblick. "Var det mitt fel?" frågade Catleen till slut. "Gick jag för långt?"

Dethemakos strök undan håret från hennes ansikte. "Nej. Och dom kommer att lämna er i fred nu."

Han lösgjorde sig från Nadijas och Catleens armar och gick mot dörren, öppnade och mötte sin eskort. De var fem stycken, fyra inkvisitörer och en Julius som Catleen bestämde sig för att döda någon gång, kanske inte just i kväll men någon gång. Han såg besvårad ut, inte alls triumferande eller segerviss som man kanske hade kunnat vänta sig annars. "Är du klar, Dethemakos?" frågade han dämpat. "Vi har inte bråttom."

Dethemakos gav Catleen och Nadija en sista blick. "Jag är klar."

"Bra..." Han harklade sig. "Ja... Hmmm... Om det nu spelar någon roll..." Han blinkade och såg upp i luften, påtagligt obekvämt med situationen. "Jag röstade faktiskt emot. Och jag var inte ensam." Dethemakos såg uttryckslöst på honom.

Julius vandrade med blicken från Dethemakos till Catleen och Nadija, och när han fastnade med blicken på Catleen så blängde hon på honom med sådant hat, att han faktiskt ryckte till.

Nadija ställde sig bredvid sin dotter. Julius kände kylan från dem och tog ett steg tillbaka. Han fann sig inte riktigt och verkade krympa i deras närvaro. "Ja. Hur som helst. Så är det. God natt. Adjö."

Nadija svor en ed på sitt hemspråk och Catleen rörde sig framåt, men Nadija höll henne tillbaka med en varlig hand. Julius nickade snabbt, som om det stod i hans makt att avsluta det här samtalet, och stängde sedan dörren med en klumpig rörelse. Den åkte igen med en skräll.

"Vart ska dom?" frågade Catleen. Nadija skakade på huvudet. "Vart tror du, Catleen? Dom har fått nog av din far. Vi får inte ens vara där vid avrättningen. Inte ens det kunde dom ge oss."

Avrättningen?

Catleen blev kall, men inte av fasa eller skräck utan av vrede. Skulle han dö? Fängelse, trodde hon, kanske livstid, men inte döden.

Nadija hann inte hindra henne. Catleen var ute ur huset på mindre än en sekund, uppslukad av natten, på jakt efter äpplen och med enbart ilskna hundar som hinder.

"Jag tänker inte döda någon!" utbrast Sara fem minuter efter att Catleen hade klättrat in genom hennes fönster och lyckats tända ett stearinljus utan att väcka henne. Rummet var litet, det hade ett fönster som sängen stod under, ett nattduksbord vid sidan om och en garderob, men det räckte för Sara och sängen var stor nog för dem båda när Catleen sov över där.

"Vi ska inte döda någon", sa Catleen irriterat. "Men fattar du vad jag säger? Vi har inte tid att tjafsa!"

Sara skakade på huvudet. "Nej... jag... jag fattar nog inte riktigt. Det här är för mycket för mig."

"Men skit i det då och följ med, bara! Jag behöver din hjälp!"

Men Sara hade redan klätt på sig medan de pratat, och hon hade fäst sitt bälte runt midjan och var klar. Det var ingen tvekan om att hon skulle följa med och hjälpa sin vän, hon hade bara inte riktigt hunnit förstå hur stort det här var. "Catleen... i dag gick vi med i tjuvgillet och nu ska vi rädda din far från att bli avrättad. Jag hänger inte med. Det går för fort för mig."

Catleen hade redan ena benet utanför fönstret. "Du kan hänga med på vägen. Skynda dig nu!" Hon försvann över kanten och Sara hörde en lätt duns när hon tog mark. Hon suckade, rättade till bältet och följde efter. När hon landade, hade Catleen redan hunnit ut på vägen. Hon gjorde en otålig gest och Sara började springa, och medan de skyndade nerför gatan började hon förstå vad som höll på att hända. Det här var ingen lek, det här handlade om Catleens fars liv och om hela deras framtid. Oavsett hur det skulle gå nu, skulle deras liv förändras av det här. Om de blev upptäckta, fångade, eller om det blev undersökningar, vad skulle hända med Dethemakos efter detta, och med Nadija?

"Vad gör vi sedan?" frågade hon tyst medan de sprang.

"Jag vet inte", svarade Catleen sammanbitet. "Vi får väl... tja..." Hon stannade inte men vände sig om och såg på Sara. "Inget kommer att bli sig likt nu. Om du vill vända om, förstår jag dig. Pappa kan inte stanna kvar i Daval, och inte mamma heller. Och jag... jag måste nog också..."

"Gud", stönade Sara. "Hur gick det här till?"

"Jag har inget val", sa Catleen. "Men det har du. Och jag klandrar dig inte om du inte följer med mig. Men du förstår väl att jag måste göra allt jag kan?"

Den frågan behövde Sara inte svara på, och de var tysta efter det.

Catleen visste att inkvisitörerna och Julius inte skulle ha bråttom. Dethemakos skulle inte försöka rymma och deras städade sätt att hämta honom på vittnade om en viss värdighet från bådas håll. Den skulle de bibehålla hela

vägen fram till fängelset, och med lite tur skulle de stanna vid ett värdshus på vägen och erbjuda Dethemakos en sista, informell måltid eller ett glas med något innan byråkratin tog över. Tanken på att han skulle försöka rymma, eller att någon skulle försöka frita honom, fanns inte i deras värld. Sådant hände inte. Vad dem beträffade, var spelet över för länge sedan och alla trumfer hade spelats ut och synats på det politiska bordet. Det var över och Dethemakos hade förlorat.

Catleen visste vilka vägar de skulle ta. Till och med för detta hade kejsardömet regler, och från och med en viss punkt var rutten ganska fast. Lite utrymme för variation fanns, men den var hanterbar. De gick i upplysta och välbevakade områden, tog inga onödiga genvägar genom gränder eller parker och om det stannades på vägen så skedde detta vid ett litet men välansett ställe nära belysta områden. Men Catleen kände sin far och visste att de inte skulle stanna någonstans, så hon ökade på tempot.

"Vad ska vi göra när vi hittar dom?" frågade Sara. "Vad är din plan?"

"Vi slår ner dom", svarade hon kort.

"Men dom är fem stycken! Och fyra av dom är inkvisitörer! Och om jag känner din far rätt, kommer han *inte* att hjälpa till!"

"Nej. Han kommer förmodligen att bli arg."

"Tänk om du gör saken värre?"

"Värre? Han ska dö, Sara! Kan det bli värre?"

"För dig och din mor, kanske... Vet hon om vad du håller på med?"

"Sluta tjata!" fräste Catleen. "Vi har inte tid med det här! Fattar du inte?" Hon stannade och tog tag i Saras axlar. "Det här är allvar! Liv och död! Och du får det att låta som om vi ska råna någon byråkrat på hans månadslön!"

"Ja... ja, det förstår jag. Så..." Hon stålsatte sig för ett slag i ansiktet. "Så varför gör du det? Vi kommer förmodligen inte att klara det ändå."

Hon kände hur Catleens grepp om hennes axlar hårdnade och de välbekanta gnistorna i ögonen tände till. "Därför att vad som än händer, även om vi bara sitter och låter allting hända, så är det slut nu. Att inte göra något, förändrar inte det. Och om jag efteråt inser att det fanns saker jag kunde göra, som jag inte gjorde... tänk dig själv om det vore *din* far."

Sara tänkte. Hon förstod. Inget värdshus. Inget nybakat bröd på morgonen. Ingen läsning i skenet från ett stearinljus. Inga grönsaker grillade och penslade med smör. Men allt det skulle hon ha kvar, medan Catleen blev berövad allt, oavsett vad som hände. Hon hade verkligen inget val.

De fortsatte springa.

Det var inte svårt att hinna ifatt inkvisitörerna. De hade inte bråttom och Catleen och Sara hörde till och med att Dethemakos småpratade med Julius om något, i en inte alltför hård samtalston. Catleen skakade på huvudet. Typiskt hennes far. Hon och Sara hoppade från tak till tak i det tätbebyggda området; husen var av sten så de kunde ta sig nästan ljudlöst framåt. Flera gånger var de precis ovanför sina offer. Catleen tecknade åt Sara och pekade på en smal gata längre fram. Hon höll upp ett finger och skyndade sedan förbi processionen mot gatan. En av inkvisitörerna stannade och sa, inte särskilt diskret, att han tyckte att han hörde något, men de andra bara skrattade åt honom och retade honom för att han var ung.

Gatan var smal och perfekt för ändamålet. Den var dåligt upplyst men kort, efter bara ett par meter tog nästa över igen, och gick mellan två låga hus som låg nära varandra.

Catleen och Sara stannade vid det ena huset, och innan Sara hoppade över gatan till taket mitt emot sa Catleen: "Dom har rustningar och svärd, så vi är

tio gånger smidigare än vad dom är. Vi bara kastar oss ner, slår ner dom och försvinner."

"Jaha... och svårare än så är det inte."

"Dom är fyra, vi är två. Vi tar två innan dom hinner fatta vad som har hänt, dom andra två tar vi medan dom börjar fatta. Julius tar jag hand om. Han står utanför, så att säga."

"Och vad ska du göra med honom?" Men Catleen la ett finger på läpparna och gjorde en gest mot det andra taket. Nu närmade de sig och Sara tog sats, hoppade över och landade säkert. Hon satte sig på huk, Catleen gjorde likadant och sedan väntade de.

Catleen undrade om hon fortfarande var i något slags chocktillstånd, eller om hon verkligen agerade rationellt. Om hon hade fått en vecka på sig att tänka igenom det hela, hade hon gjort likadant då? Det var svårt att föreställa sig alternativen, det här kändes som det enda rätta. Men det var överkligt... för två timmar sedan hade allt varit under kontroll. Inte direkt bra, kanske, men åtminstone hanterbart. Nu var det kaos. Överallt.

På andra sidan satt Sara och väntade. Catleen visste att hon inte förtjänade en så bra vän som Sara. Hon visste också att de förr eller senare skulle gå skilda vägar, och att det bara hade skyndats på lite av nattens händelser. Sara hade varit tveksam in i det sista till att gå med i gillet, och när hon till slut bestämde sig var Catleen rätt säker på att Sara hade gjort det för hennes skull. För att det skulle bli lättare för *henne* att gå med och fortsätta med det enda som verkade ge henne något i utbyte.

Tankarna skingrades när rösterna närmade sig och soldaterna rundade hörnet vid gatan. De verkade gå långsamt, som om de rörde sig genom vattnet, och Catleen tyckte att hon kunde unna sig flera sekunders lyx med att studera deras formation. Sara spanade spánt ner mot marken men hade hela

tiden Catleen i ögonvrån, och när hon höjde handen och räknade ner med fingrarna, var de båda beredda.

Sara och Catleen dök ner från taken som två katter på ett gemensamt byte. Catleen tog de två inkvisitörerna bakom sin far, Sara tog de framför. Julius var utanför cirkeln, och han knuffades undan och föll omkull när Sara slog undan benen från den första inkvisitören och gav honom en spark som fick honom att svimma. Catleen slog sin första skalle in i väggen och snodde runt för att möta sin andra, när Sara knöt nävarna till bönestund och fällde sitt andra offer med all kraft. Det värkte i hennes fingrar och hon svor när hon såg att han fortfarande rörde på sig. Catleen slängde sig över sin inkvisitör och täckte hans mun med båda händerna; han försökte skrika, men hon tryckte så hårt att hans ögon stod ut, släppte och slog till honom med handflatorna på nackens sidor och lät honom ligga. Hon rusade mot Julius som vände sig skräckslaget mot henne och hon tryckte upp honom mot väggen så att hans huvud slog i och lämnade en stor blodfläck. Hans planerade skrik blev till ett mummel. Under tiden gjorde Sara ett nackslag liknande Catleens mot sin fortfarande rörliga motståndare, och sedan var allt över. Under hela den här tiden hade ingen av dem ens tänkt på Dethemakos, som ändå var orsaken till allt det här, men nu snodde Catleen runt och mötte sin fars blick. Av ren vana tryckte hon upp handen mot Julius mun utan att ens titta på honom. Hans desperata mumlande och sprattlande märkte hon inte av. "Pappa!"

"Ca... Catleen? Du... v-vad gör du?" Han var förvirrad och han såg sig om på de fallna inkvisitörerna. "Har du dödat dom?"

"Nej!" svarade Sara och Catleen i en mun. Dethemakos vände sig till den ljusa flickan. "Sara? Du också? Vad..." Men han började förstå, hans blick

klarnade och han vände sig mot sin dotter igen. "Vid Daak... vad kommer att hända nu? Var är din mor?"

"Hemma! Hon vet ingenting!"

"Men Catleen... det här kommer inte att gå... dom kommer att leta efter mig... och dig... och nu kommer du och Nadija -"

"Vi ska inte stanna kvar här", sa hon lågt och mindes att de hade ett extra par öron ibland sig. Hon vände sig till Julius och drog sin kniv; sakta placerade hon den under hans strupe. Han svettades och ögonen var stora som stenkulor, han andades häftigt men försökte inte slita sig. Catleen kände en frän doft och märkte att han hade kissat ner sig. "Det där börjar bli en vana", kommenterade hon och stötte knäet mot hans underliv. "Inte särskilt värdigt."

"Catleen", sa Dethemakos. "Gör det inte värre."

Sara höll andan. Hon visste bättre än att försöka hindra Catleen, om hon väl hade bestämt sig. Tydligen var hennes far av samma uppfattning, för han rörde sig inte. Catleen såg Julius rätt in i ögonen. Hon skar upp ett ytligt sår i hans hals, han kved och svimmade. Catleen släppte honom och han föll till marken med en ljudlig duns. Sedan vände hon sig mot sin far. "Så. Klart. Nu försvinner vi härifrån. Du kan skälla på mig senare. Gjort är gjort. Du och mamma måste lämna Daval."

Catleen hade inte räknat med att behöva gillets hjälp så snart, men när hon nu var medlem tänkte hon inte av artighetsskäl vänta med att utnyttja sina förmåner. Hon och Sara hade skiljts åt i närheten av Catleens hem, Catleen hade lovat att komma hem till henne senare när hon hade fått sina föräldrar ur Daval, och så hade de sagt adjö. Möjliga konsekvenser snurrade i hennes huvud. Skulle de råka illa ut nu? Kunde de bli identifierade? Misstankar

skulle säkerligen riktas mot Catleen, men hon var trots allt inte så gammal, en liten flicka i de flestas ögon, inte skulle väl hon kunna genomföra en fri-tagning? Det hade varit enkelt, i verkligheten förväntar man sig sällan överfall, det är bara sådant som händer i politiskt instabila delar av världen eller i berättelser om laglösa hjältar, och bara tanken på att det hade hänt skulle skaka om i Davals byråkrati så mycket att det förmodligen skulle finnas gott om tid till att agera för Catleen. Hennes far hade sagt att de kanske inte skulle göra någonting. "Dom statuerade ett exempel med mig", hade han förklarat senare. "Det blir pinsamt för dom om detta kommer ut. Och jag är inte farlig längre. Dom vet att jag försvinner nu och inte kommer tillbaka. Med lite tur, tystar dom ner saken och låter det vara. Men Catleen..." Han hade tagit hennes hand och kramat den hårt. "Du kan inte stanna kvar här. Officiellt kanske det redan är över... men dom vet att det var du. Julius kommer inte att acceptera detta. Du har kanske räddat mig, men *du* är i värre knipa än någonsin."

Han hade inte varit arg. Han hade varit evigt tacksam och Nadijas glädje var gränslös när Catleen återvände med Dethemakos. Hon hade packat en väska, hon hade haft en känsla av att det kunde vara bra att vara förberedd på vad som helst, och efter bara några minuters eufori var det dags att fortsätta. De bar vanliga kläder, ingenting identifierade dem som rika eller högburna, de gick snabbt men långsamt genom staden och undvek ljusa platser. Catleen ledde dem genom Davals gränder och gångar, de följde henne utan ett ord men deras förundran ökade för varje minut när de för första gången blivit inbjudna och rörde sig som gäster i sin dotters värld. Hon ledde dem in en gränd och nerför en trappa in i en källare, och där lämnade hon dem ensamma ett tag i ett dunkelt rum som skulle likna någon slags bartillhåll för de invigda; folk glodde på dem från sina platser bland skuggorna.

Efter en stund kom Catleen tillbaka. Hon tyckte att hennes föräldrar verkade så små, som barn, medan hon styrde upp det hela och sa åt dem var de skulle trampa för att inte snubbla. "Jag har ordnat allt", sa hon. "Några jag känner kommer hjälpa er ut ur Daval." De tittade på henne men sa ingenting. Hon fortsatte, ostadigt: "Jag... vill inte veta vart ni ska. Men... tja... ni kan väl... eller, nej, det går ju förstås inte..." Hon slappnade av lite. "Är ni arga? Ni säger ingenting?" Hon ryckte på axlarna. "Gjort är gjort, som sagt. Jag vet inte riktigt vad jag håller på med... det borde funka... annars får alla veta, och då... äsch." Hon skrapade förläget med foten i golvet. "Säg något."

Dethemakos harklade sig. "Jag trodde alltid att jag till slut skulle bli tvungen att rädda livet på dig. Det blev visst tvärtom."

Nadija strök Catleen över kinden. "Jag borde ha döpt dig efter ökenvinden."

Catleen skrattade kort, men det var utan värme. "Alltså... jag har svårt att hantera den här situationen... jag vet inte... jag tror inte jag har fattat vad som har hänt än. Jag har nog inte fattat att du skulle dö... och då är det svårt att hinna ikapp med det som kommer efter." Vad vettig jag har blivit, tänkte hon. Så pretentiöst allting låter när man försöker säga rätt saker. Gud, jag har blivit mer vuxen än mina föräldrar.

Hon ryckte på axlarna. "Jag har nog inte så mycket att säga, egentligen. Jag kommer att komma på massor med saker efteråt, men... det kan vi ta när vi ses nästa gång."

För andra gången den natten möttes de i en kram. En äldre man med grått, yvigt hår och seniga armar kom in i rummet och såg otålig ut. Han gav Catleen en lång blick och sa: "Du kan gå nu. Jag har fixat allt." När han såg Catleens avvaktande uppsyn, fortsatte han: "Sluta nu. Jag ödslar inte tid på att luras för småpotatis."

Catleen gav sina föräldrar en sista blick innan hon lämnade rummet, och så sa hon: "Vi träffas väl igen, så småningom? Eller?" Men ingen vågade svara, och hon gick därifrån med frågan hängande i luften.

TIO

Det snöade inte den här natten och det var en nackdel, tyckte Catleen. Snöfall skulle ha gjort det svårare för vakterna att se henne, och hade också kunnat sopa igen hennes spår om det skulle vara nödvändigt. Hon skulle naturligtvis ta hand om den biten själv, men lite hjälp på traven hade inte skadat.

Hon var fokuserad. Sara fanns inte längre, inte heller Thomos eller Julia. Pappersbunten i väskan fanns och likaså arbetsrummet i källaren. Vakterna fanns, och huset. Natten var verklig, hon andades in den och smakade på den. Det var lugnt och stilla, perfekt och dåligt. Perfekt, för hon skulle förmodligen inte möta någon; dåligt, för misstag skulle höras och märkas. Bäst att inte göra några då.

Catleen hade sina vanliga kläder nerstoppade i väskan och bar istället en svart, åtsittande dräkt. Den var tunn men varm, och när Catleen rörde sig spred sig värmen över hela kroppen och höll temperaturen uppe. Hon hade målat ansiktet svart med kol (växtfärg var inget alternativ längre, det var dyrt, kletigt, luktade illa och var inte särskilt mycket effektivare) och hon bar ett tunt bälte runt midjan med saker som hon trodde att hon skulle behöva

och några som hon hoppades att hon inte skulle behöva; hon hade två knivar (insmorda med svart, oljebaserat fett) fästa på varsin sida om höfterna. Ytterligare en kniv var nerkörd i stöveln och armborstet satt fast i en rem intill ryggsäcken. Hon hade en tunn läderväska bunden över bröstet, och den innehöll papperen som hon skulle placera ut i Julias arbetsrum. Några betänkligheter fanns inte kvar. Inga spår av samvetsqual. Det fanns bara här och nu. En uppgift.

När Catleen närmade sig Julias hus, smög hon in i en gränd som hon tidigare hade bedömt vara bäst för att gömma ryggsäcken i, och hon grävde ner den i en snödriva. Innan hon skulle gå, kissade hon på snön och la en bit hundavföring där som hon hade hittat på vägen. Om någon skulle förirra sig in i gränden, skulle han knappast börja bråka med en snödriva som en hund hade markerat.

Hon gled ut igen och småsprang mot muren runt Julias hus. En vakt stod utanför grinden och Catleen visste att ytterligare en väntade i ett vaktbås precis innanför. Hon hade aldrig förstått varför man hade så många vakter vid den ingången som tjuven aldrig tog, men en kollega till henne hade en gång påpekat att tjuven aldrig tog den vägen eftersom den alltid var så väl vaktad. Han hade fått en kniv i sig strax efteråt, när han klättrade in fönstervägen för att nå sitt tilltänkta byte. Så kan det gå, hade Catleen konstaterat då och tagit grinden trots allt. Men det skulle hon inte göra i natt.

Hon tog en omväg runt huset och dök upp på andra sidan, där hon visste att matsalen låg. Det var husets största rum och som sådant olämpligt att göra sin entré i, det kunde vara folk där som man inte omedelbart såg, men det låg också på en mer enslig sida och var nära trapporna ner till arbetsrummet. Dessutom kanske det fanns något kvar att mumsa på, tänkte Cat-

leen när hon försvann in i en dunge nära huset för att förbereda sig inför nästa steg.

Hon drog ett par elastiska tygskydd över skorna, täckta av små, krökta klor. Sedan tog hon på sig ett par handskar som även de var täckta av klor, drog några djupa andetag och sprang mot muren. Väl framme lossade hon en liten kon från bältet, satte den intill väggen och lyssnade för att försäkra sig om att ingen var på andra sidan. Snabbt nu, tänkte hon. Det här är öppen yta, någon kan se mig.

Hon hoppade och fick tag i murens kant; klorna fick ett stadigt grepp och hon hävde sig med stöd från skorna upp på kanten. Hukad som en katt spanade hon ner på gården. Ingen syntes till, hon hoppade ner och rusade i hukande ställning mot huset. Snön låg ojämnhär och hennes spår syntes inte bland alla kvistar, stenar och upptrampad mark. En lång trävägg övergick till ett stort fönster som vette in till matsalen, och medan Catleen sprang mot fönstret lossade hon ett litet handtag från sitt bälte. Det hade en skarp spets längst ut, och när hon nådde fram till fönstret tryckte hon försiktigt spetsen mot glaset och skar ut ett område stort nog för att ge hennes arm fritt utrymme. Hon stack in armen, famlade efter låset, hittade det och öppnade fönstret. Hon tog av sig handskarna, fäste dem i bältet och tog tag i listen för att häva sig in, men då hörde hon steg närma sig runt hörnet. Utan att tänka eller dröja hoppade hon snabbt in och fick tag i fönstret med ena handen innan hon ens hade landat på golvet; hon drog igen det, bromsade farten precis innan det nådde listen och sköt det sakta på sin plats den sista millimetern. Det blev ett vinddrag genom hålet, men med lite tur skulle ingen vakt märka något.

Catleen kurade ihop sig under fönstret och lyssnade till vakten när han närmade sig. Hon drog en kniv och placerade spetsen mot pekfingret. Dörren

från matsalen var bara någon meter ifrån henne, om någon kom in skulle hon synas direkt. Men huset skulle vara tomt så när som på Julia och hennes vakter; Julia låg och sov och vakterna gick inte in i matsalen. Hon borde vara trygg här.

Vakten närmade sig. Catleen darrade och svettades. Hon tryckte spetsen hårdare mot fingret. Lugn.

Han kommer att se hålet. Döda honom innan det är för sent. Varför tvekar du?

Catleen blundade hårt, hjärtat bankade som en hammare i bröstet. Hon fick ont i magen och var rädd att den skulle låta och avslöja henne. Han var nära nu, gud vad långsamt han gick! Det tog en evighet för honom att passera gården.

"Nej men...", sa han och Catleen for upp med kniven redo men han hade ryggen vänd mot henne och stod böjd och kliade en katt bakom örat. Catleen fick bita sig själv i läppen för att inte skrika, hon dök ner bakom väggen igen och bad till vad som helst som ville lyssna att han inte hade hört något och skulle vända sig om och se hålet i fönstret...

Catleen inbillade sig att hon hörde katten spinna. Vakten skrockade; sedan sträckte han på sig, hon hörde hur rustningen skramlade dämpat, och han gick!

Catleen andades ut. Hon var tvungen att ge sig själv några sekunder innan hon fortsatte. Sedan gick hon fram till dörren, kikade genom nyckelhålet, lyssnade med konen, kände på handtaget och sköt sakta upp den. På andra sidan fanns en korridor, svagt upplyst av oljelampor på väggarna. En trappa ringlade ner till källaren. Catleen släppte den inte med blicken medan hon tog av sig de kloförsedda överdragen från skorna och sköt in ett par tjocka sulor mellan två tunna skenor under varje sko. Hon hängde skydden i sitt bälte och smög ut, hennes steg var tystare än musens tack vare sulorna. När

hon nådde trappan, tog hon två steg i taget och kände försiktigt med tåspetsarna på varje planka så att de inte var lösa och knarrade högt. Det nedersta steget var osäkert, så Catleen hoppade och landade på golvet nere i Julias arbetsrum.

Hon såg sig om. Det var litet och mörkt, resterna av en eld brann i den öppna spisen i ett hörne. I ett annat stod ett stort skrivbord täckt med papper och böcker, och bakom det fanns en stol som såg oförskämt bekväm ut. En hög bokhylla slingrade sig längs med väggen och verkade nästan spricka av all litteratur den innehöll, och vid dess ände stod två stolar och ett bord. Mycket likt Thomos rum, tänkte Catleen och gick runt Julias skrivbord samtidigt som hon kände med handen under bordsskivan. Precis som Thomos uppgifter hade visat, hade Julia ett lönnfack där. Lite väl klassiskt, tänkte Catleen när hon sköt luckan åt sidan och tog fram bevismaterialet ur väskan för placering. Hon funderade över hur Thomos skulle låta dessa papper bli hittade på ett trovärdigt sätt, men ägnade inte den tanken mer än någon sekund eftersom det *verkligen* inte var hennes problem.

Vad som däremot var hennes problem, var det plötsliga, oväntade ljudet av röster i huset. Julias röst, och någon mer. Catleens blod frös till is och hon såg sig om i råttfällan som hon var fången i. Om de kom ner...

Skorstenen? *Snälla rara, det går aldrig.*

Under trappan? *Under vadå? Aha, du menar den trappan. Lycka till.*

Jag springer snabbt. De hinner inte fånga mig. *Försöka duger.*

Julias röst blev starkare och trängde ner till källaren. "Du och du stannar här... ni sprider ut er, en på varje sida om dörren." Hon kom närmare, hon var vid trappans kant nu. "Ni två stannar här och ni två följer med mig."

Catleen granskade rummet igen, för helvete, fanns det ingendjävlastans för en hederlig tjuv att gömma sig? Vilken idiot hade byggt det här huset?

Hon skulle dränka honom i hans eget blod när hon fick tag på honom, men det var ett senare projekt för nu var Julia Papas på väg nerför trappan tillsammans med åtminstone två idioter som Catleen kanske skulle bli tvungen att hacka i bitar om hon skulle ha en chans att klara sig ur det här levande. Hon stönade, föll på knä och kröp under skrivbordet. Det här, tänkte hon, ska jag aldrig berätta för någon. Jag gömde mig under skrivbordet. Guuud...

Hon var tacksam för att en solid skiva avgränsade utrymmet och gav henne skydd från trappans håll, men en liten springa tillät henne ändå att kika ut och se vad som hände. Hon drog båda knivarna och gjorde sig redo. Det här kanske kunde gå, trots allt. Kanske, kanske. *Knappast.*

Julia var först ner. Hon såg trött ut, och mycket irriterad. Det var uppenbart att hon hade slängt på sig några kläder i all hast, och håret var rufsigt och bundet i en provisorisk hästsvans. Två vakter (idioter) med rustning och svärd nerkörda i skidorna följde henne och ställde sig vid trappans fot och spanade ut över rummet. Amatörer, tänkte Catleen. Vad spanar ni efter? Rummet är inte större än min ficka!

"Jaha..." muttrade Julia. "Här var det ju tomt." Hon satte händerna på höfterna och såg sig om fundersamt. "Om det var en tjuv här, har han hunnit undan." Hon vände sig om och det såg faktiskt ut som om hon skulle gå, Catleen jublade och hjärtat slog ett glädjeslag, men sedan sa en av idioterna: "Saknas det något?"

Han skulle dö först, bestämde sig Catleen för när Julia stannade och såg sig om igen. "Med den här röran, är det svårt att säga." Hon gick sakta mot bordet. Catleen kramade knivarna hårdare, hon väntade och sekunderna innan det var dags infann sig det besynnerliga lugnet, den definitiva känslan av kontroll, ett accepterande av situationens självklarhet som gjorde allting så mycket enklare. Julia rundade bordet, Catleen for upp som en blix,

tryckte Julia intill sig, la en kniv vid hennes strupe och sa ingenting. Det var mörkt, hon var smutsig i ansiktet, de kände inte igen henne: det här kunde fortfarande gå, även om bevisen i Julias bord förmodligen var värdelösa från och med nu. Senare problem.

Julia rörde sig inte. Hon var stilla, men darrade lätt och stönade svagt. "Lugn", sa hon. "Jag tänker inte slita mig. Lugn. Vad vill du?"

"Jag vill härifrån", sa Catleen samlat.

Julia svarade inte och Catleen kände paniken tränga på, paniken som försökte kasta omkull henne och förstöra situationen, men hon tänkte inte ens låta den försöka. Hon hade kontroll. Det här kunde fortfarande gå.

"Vad gjorde du här?" frågade Julia ansträngt.

"Letade efter värdesaker."

"Har du hittat något?"

"Jag gick fel. Och nu vill jag härifrån."

Då hördes steg i trappan igen. Långsamma, tunga steg från någon som inte hade bråttom. "Inte ett steg längre!" ropade Catleen. "Då dör Papas!" Men stegen fortsatte, beslutsamma, målinriktade steg. En skugga gled nerför trappan. "För helvete!" utbrast Julia. "Stanna där!"

Men Thomos stannade inte där, utan gick alla stegen ner och gjorde entré med ett leende. Catleen tappade fattningen för ett kort ögonblick, "Du?", och då fick hon Julias armbåge i magen. Julia kastade sig framåt samtidigt som en av vakterna rusade fram, tog tag i henne och drog henne undan medan den andre drog svärdet och rusade till anfall. Inte döda, tänkte Catleen, det skulle bara göra saken värre, hon duckade för hans svärd och sparkade undan benen på honom medan hon rusade förbi Thomos, som snurrade runt med teatraliska rörelser. "Oj oj oj, här händer det grejer!" tjoad han medan Catleen rusade för sitt liv uppför trappan. Två vakter spärrade hennes väg

med varsitt svärd; den ene fick en kniv i benet och föll på knä, den andre undvek hon när han högg framåt, hon gav honom en knuff och lät honom ramla nerför trappan med buller och bång. Ytterligare två kom springande från entrén, men Catleen rusade mot matsalen där givetvis ännu en idiot stod vakt - *hade hela Aios mobiliserats för detta eller vad var det frågan om?* - och honom skrek hon bara vildsint åt. Han hoppade skrämt åt sidan och släppte förbi henne, men när hon slog upp dörren knuffades hon bakåt av ytterligare en som inte lät sig skrämmas så lätt. Hon tappade balansen och han slängde sig över henne och tvingade henne till golvet med sin tyngd; hon kunde känna hans varma andedräkt sticka henne i näsan, han luktade mat och svett och hon krökte fingrarna, tryckte upp dem där det kändes och kramade så hårt hon kunde. "Inte mycket att krossa", väste hon när mannen tjöt som en korgosse, men när hon kastade undan honom och kom upp på benen var förstärkningen där. De två vakterna från entrén slängde sig mot henne, hon kunde se Thomos dyka upp i trappan men nu log han inte. Julia stod bakom och andades tungt. Catleen fick ett hårt slag i magen och försökte att inte vika sig dubbel, men när ännu ett slag träffade henne över bakhuvudet snubblade hon framåt och föll. Munnen fylldes av blodsmak, hon hostade och kände förtvivlan och rädsla välla upp inom sig; med nyvunna krafter slog hon bakåt och träffade någon, snodde runt och sprang mot entrén. Där fanns inga vakter men när hon tryckte upp dörrarna och rusade ut på gården myllrade det av dem och hon blev genast omringad. Hon gjorde ett desperat utfall åt något håll, men det var meningslöst. En mur av svärd och spända bågar omgav henne och trängde henne in mot mitten, som ett utsatt barn, och hon tvingade sig själv att acceptera situationen och samla sig inför ett bättre tillfälle. Just nu var det över. I sitt medvetande buntade hon ihop räd-

sla och förtvivlan, slängde in dem i ett mörkt hörn och smällde igen dörren. De bankade och slog, men hon lyssnade inte.

Så. Jag är fången, tänkte hon. Illa, illa. Men det löser sig.

Hon såg upp mot den mörka himlen. Det hade börjat snöa, ett lugnt och stilla snöfall. Snöflingorna föll i ett sävligt, nästan hypnotiserande mönster mot marken.

Sedan dök Thomos upp i dörröppningen, och Catleens blick mörknade. Just det. Så var det. Thomos var här. När vakterna kedjade henne och började knuffa henne mot Aios häkte, lovade hon sig själv att göra två saker innan hon dog: den första var att ta reda på varför Thomos hade gillrat den här fällan och förrått henne på ett sådant nesligt sätt. Den andra var att döda honom, oavsett skälet.

ELVA

Femton år tidigare, dagen efter, vaknade Catleen i sin egen säng och undrade hur hon kunde vara så dum att hon sov hemma, där de garanterat skulle leta efter henne. Men när hon steg upp var hon inte särskilt bekymrad över det, och hon var märkligt lättad över att en sådan intensiv situation, som hade fått sin början och sitt slut innan hon knappt hade fattat vad som hade hänt, kunde få henne att må så bra. Nu var det över. Hon hade löst det. Hennes föräldrar var någonstans, hon hade ingen aning om var, men hon var säker på att de mådde bra. Tids nog skulle hon hitta dem.

Hon gick ner till köket och gjorde sig en enkel frukost. Sedan gick hon ut i trädgården och la sig i gräset vid fontänen och lyssnade till det porlande vattnet, samtidigt som hon lät sig värmas av solen. Hon bestämde sig för att gå till Sara efter att hennes far hade stängt värdshuset, så de kunde krypa ner under täcket, prata om vad som hade hänt och vad som skulle hända nu. Det var spännande, det kittlade nästan i hela kroppen, när en värld av möjligheter verkade öppna sig. Var det makabert att känna glädje över det som hade

hämt? Förstod hon situationens allvar? Kanske. Men just nu var hon i balans och hon skulle njuta av det så länge hon kunde.

Catleen saknade sina föräldrar när det blev dags för att äta något framåt eftermiddagen. De hade ofta delat middagarna tillsammans, när Dethemakos inte hade varit sen från sitt arbete. Under den sista tiden hade de emellanåt ätits under spänd tystnad, men även in i det sista kunde det fortfarande vara stunder av ljus som var värda att bevara i minnet. De ögonblicken var förbi nu.

Hon lagade något enkelt eftersom hon var rätt usel på att tillreda en vettig måltid, och föreställde sig hur Sara skulle skratta och reta henne för att man kunde bränna vid något så enkelt som svamp. Det fanns inget annat än vatten att dricka, så det fick duga. Brödet var nästan slut, men det räckte ännu till ett par måltider, och under tystnad åt Catleen av det magra utbud som det övergivna hemmet hade att erbjuda.

Hon sköt undan tallriken och lutade sig tillbaka, knäppte händerna och vilade nacken i dem. Hon blundade och andades lugnt, och friden bröts inte förrän långt senare när det hade börjat skymma. Det knackade på köksdörren. Inte vid entrén, som var brukligt för gäster, utan på köksdörren, som om en gammal vän tittade förbi.

Catleen öppnade och blev kall när hon såg att det var Julius. Han var ensam och han log besynnerligt mot henne, nästan förtroligt, men förbandet runt huvudet påminde Catleen om att han säkert inte hade goda avsikter med sitt besök.

"God eftermiddag, Catleen", sa han stilla. "Får jag komma in?"

"Är du här för att arrestera mig?"

"Nej. Faktiskt inte."

"Kom in."

Hon släppte in ormen i köket och ställde sig vid bänken, medan han såg sig om och sniffade i luften. "Du har ätit, känner jag. Var det gott? Ensamt?"

Hon svarade inte. Julius satte sig ner vid köksbordet och la ena armen på bordet. I ljuset från skymningen blev hans skugga mycket större än han själv, och Catleen tog ett ofrivilligt steg åt sidan när den rörde vid hennes fötter. Han trummade sakta med fingrarna och betraktade henne fundersamt. "Jag bryr mig inte om var din far är. Vi är glada att bli av med honom... och några är glada att han kom undan med livet i behåll. Vi var beredda att genomföra avrättningen och det vet alla. Så... ingen skada skedd, egentligen."

Catleen la armarna i kors. "Så bra."

"Men..." Julius lutade sig framåt och hans ögon smalnade. Han log svagt, så att tänderna syntes mellan läpparna. "Det går förstås rykten. Många av dom handlar om dig. En rättegång eller arrestering är inte att tänka på. Vi skulle förlora så mycket politiskt kapital på det, med tanke på vad din far har gått igenom och den offentliga profil du har i egenskap som övergiven dotter, att det skulle ta år för våra pappersskyfflare att städa upp i den byråkratiska röran. Och motståndare i valet kommer att använda det som en slägga. Så du är egentligen säker, för du är inte värd besväret."

"Utmärkt."

"Men vi behöver förstås statuera ett exempel, även med dig. Vi måste ändå markera på något sätt, att man inte kan hålla på och frita fångar till höger och vänster... även om det råkar vara ens far."

Catleen kände hur hennes muskler spändes. Nu kom de dåliga nyheterna.

"En sådan markering gör man med fördel på samma nivå som din lilla kupp. Alla vet, men saken bara dör för ingen har något egentligt intresse i det. Det är bäst för alla om det tystas ner... men alla kommer att veta." Han

reste sig upp och gick mot Catleen. Hon drog kniven och höll den framför sig. "Sluta nu", sa hon. "Du har inte en chans mot mig. Jag är osårbar."

Julius la handen på hennes arm och kramade fingrarna runt om. "Lycka till i livet, Catleen. Jag tror att du kommer att bli något stort. På många andras bekostnad." Catleen förberedde sig för tusen olika utfall från Julius sida, hon spelade upp oändliga scenarion i huvudet och fick kväva en impuls att hugga ner honom på fläcken. Han släppte taget om hennes arm och hon andades ut, överraskad över att hon hade hållit andan.

"Glöm detta nu, Catleen. Gå vidare." Han lämnade henne ensam och hon stod kvar och undrade vad han egentligen hade sagt. Solen hade nästan gått ner och kvällen var här. Hon behövde prata med Sara, hon kanske skulle förstå vad han menade och komma med några bra, insiktsful- HELVETE SATAN DJÄVLAR FAAN! SARA!

Hon hade aldrig sprungit så fort i hela sitt liv. Hon rusade över ett torg och slog omkull ett kyssande par som stod vid fontänen, insvepta i varandra; hon knuffade undan en åldring som råkade vara i vägen när hon sprängde genom gränden; hon hoppade över ett staket som vanligtvis hade varit besvärligt att klättra över; sedan stal hon en häst från en man som aldrig hade gjort henne något och red med vindens fart genom Daval. Men hon kom försent.

Värdshuset brann, de flera meter höga lågorna dansade hysteriskt, och deras mullrande mässande dränkte alla kvällens ljud. Ingen försökte släcka, folk stod bara skräckslaget och stirrade på tragedin. Catleen kastade sig av hästen och rusade mot värdshuset, men någon tog tag i henne och höll henne tillbaka. Det var den gråhårige från gillet. "Idiot!" fräste han till henne. "Alla är döda! Du kan inte göra något!"

"Men Sara... Sara..."

Hon slet sig och sprang runt huset. Elden hade hypnotiserat henne och hon hade blicken fixerad på infernot hela tiden. När hon kom runt på baksidan, såg hon någon vid trädgårdens största fruktträd. Det var Sara. Hon var bunden med tjocka rep intill stammen, hon var långt utom räckhåll för lågorna och kläderna var inte ens svedda. Munnen var öppen i ett stumt skrik, ögonen var röda av eld och tårar, och när Catleen ropade hennes namn svarade hon inte. Hon var inte där, det var bara hennes kropp som satt fast vid trädet, och när Catleen lossade repen föll Sara ner på knä. Hon kröp mot värdshuset men föll ihop i en jämrande hög, men när Catleen försiktigt försökte lyfta upp henne slet hon sig loss och slängde sig ner på marken igen. Catleen slappnade av och satte sig i närheten, med uppmärksamheten fäst på Sara. De satt så i flera timmar, tills elden hade lugnat sig och natten hade passerat. Då, i samband med gryningen som just i dag verkade skimra som glöd över himlen, reste sig Sara och gick mot Catleen. Catleen ställde sig och förberedde sig för vad som helst, och tog sin vän i sina armar när hon utmattat kollapsade och grät riktiga tårar.

Sara bodde hemma hos Catleen medan hon återhämtade sig, och under de första dagarna sa hon ingenting. Men sedan började hon prata, och när orden kom så återvände också tårarna. Männen hade varit maskerade men hon visste att de var inkvisitörer; de hade bundit hennes far intill ett bord mitt i värdshuset och släpat ut henne på gården. Han hade skrikit och vrålat från huset medan de bundit henne till trädet, hon hade bönat och bett att de skulle låta honom vara och straffa henne istället, i rättvisans namn var det hon som skulle få lida! Men de hade inte lyssnat, under hela tiden hade de inte sagt ett ord. De hade bara dykt upp som vålnader och övermannat far och dotter, inte utan problem men ändå med given utgång. När de var säkra

på att Sara inte kunde röra sig ur fläcken och var på lämpligt avstånd från värdshuset, försvann de in igen och kort därefter brann det. Hennes far hade tystnat och hon hade önskat att hon hade kunnat vara där hos honom under hans sista sekunder, men inte ens det hade de kunnat ge henne. Inte ens det.

"Jag kom försent", sa Catleen. "Julius var här och slängde ur sig massa saker som jag inte fattade."

"Du hade aldrig hunnit", svarade Sara. "Tror du han hade kommit hit, om han trodde att det fanns en chans för dig att stoppa dom?"

"Nej. Det hade väl verkat dumt."

Det regnade utanför och det rytmiska smattrandet mot rutorna påminde om att hösten var på väg. Regn skiljde sig mellan årstiderna, något som Catleen aldrig hade tänkt på förrän nu. "Vad ska vi göra?" tvingade hon sig själv att fråga.

Sara såg ner i bordet. "Jag har fått nog av Daval. Jag tar pappas pengar och reser någonstans, där jag kan driva hans värdshus vidare och vara i fred."

"Ja... jag antar att du förstår, att jag inte kommer att följa med dig."

"Jag förstår. Vad ska du göra?"

Catleen såg fundersam ut. Hon tänkte ett tag innan hon svarade. "Jag har en skuld att betala till gillet."

"Ja, just det. Den får du inte glömma."

"Nej. Verkligen inte. Efter det, ska jag hitta mamma och pappa. Det borde inte vara så svårt. Jag har tillgång till gillet's nätverk nu, och jag gissar att dom kommer ta sig till Asharien eller Soldarn. Sedan har jag alltid velat se ökenländerna... mammas hemland."

"Du verkar ha en hel del planerat."

"Det skadar inte att ha alternativ."

"Nej... jag antar det."

De lyssnade en stund på regnet och tänkte på åren som hade gått och på vad de hade upplevt tillsammans. För några dagar sedan hade allting varit nästan som vanligt, även om antydningar till förändringar hade legat i luften. Sedan - pang - ett dygn, två dygn, och barndomen var för alltid förlo-rad tillsammans med grunden som deras liv hade vilat på. Men nu satt de på varsin stol i ett rum som de kanske aldrig mer skulle vistas i tillsammans igen, och la salva på varandras sår.

Sara tog Catleens hand i sin. "Det är inte ditt fel", sa hon samlat. "Jag vet att detta inte hade hänt om vi inte hade hjälpt din far... men det här är ändå deras verk. Jag anklagar dig inte och du får inte anklaga dig själv heller."

"Du är väldigt samlad, med tanke på vad som har hänt."

"Jag försöker att inte tänka så mycket på det, hur vansinnigt nu det kan verka. Jag har annat jag måste göra först."

"Vadå?"

Sara stirrade ner i golvet och hennes käkmuskler spändes. "Vad krävs det för att döda någon, Catleen? Har du varit nära någon gång?"

"Inte egentligen. Man tänker tanken, men man gör det aldrig."

"Var du inte nära att skära halsen av Julius, när du tryckte upp honom mot väggen?"

Catleen skakade på huvudet. "Nej. Inte ens i närheten, och det visste jag. Men inte han, förstås."

"Men om han hade dödat din far, hade du inte kunnat förmå dig till att döda honom då?"

Catleen tänkte en lång stund innan hon svarade. "Jag vet inte. Oavsett mo-tiv, skulle jag bära det med mig under hela mitt liv. Och vad händer när du dödar någon? Är det som att öppna en dörr för nya möjligheter? Du kanske

förvandlas och börjar överväga mord som en realistisk lösning på problem. Människor du inte känner kanske blir förbrukningsvara."

De var tysta en lång stund efter det, men till slut sa Sara: "Jag reser nog om två eller tre dagar. Eller kanske redan i övermorgon. Men du..." Hon fick något mörkt i blicken. "Jag vill att du hjälper mig med något, innan vi skiljs åt."

Nyheten spred sig fort genom Daval. Julius vakter hade mött honom mitt i natten, i korridoren. Han hade sprungit mot dem i sin vita nattrock, men den var nerstänkt av blod, och hans tjut hade varit så laddat med ångest och skräck att deras hjärtan hade isats (sa de som ville ha med lite dramatik i historien). Han hade haft ett tunt bandage i vänster hand, som han desperat hade försökt trycka mot sin högra handled, och från handleden hade det forsat pulserande stötar med blod. Ett rött spår följde honom över stengolvet från hans sovrum, och strax därefter hade han dött, fortfarande vädjande om hjälp under de sista sekunderna. Det gick rykten om vilka som hade mördat honom, men någonstans i ett mörkt rum långt inne i politikens gångar fattades ett beslut om att inga vidare utredningar skulle drivas i ämnet. Det hade redan kostat för mycket.

TOLV

Catleen var tyst under hela vägen till fängelset. Två inkvisitörer utan hjälmar gick på varsin sida om henne, och ytterligare två gick framför och bakom. Hon var omringad, vaktad som ett vilddjur, med händerna fastlåsta i kedjor. De hade inte avväpnat henne. Hon bar fortfarande sina knivar och sin utrustning, men de var oanvändbara just nu. Hon kom inte åt dem. Thomos gick bredvid på behörigt avstånd från Catleen, med en av sina män mellan honom och henne. För det mesta tittade han rakt fram och såg beslutsam ut, men emellanåt kastade han en snabb blick ur ögonvrån mot Catleen. Hon mötte den varje gång.

Julia hade stannat kvar i sitt hus med full vaktstyrka. Catleen hade hört henne växla några ord med Thomos innan de skulle gå, och även om det förmodligen inte skulle hjälpa henne ett dugg, hade hon ändå med viss tillfredsställelse hört att Julia inte lät sig luras så lätt. "Jag fattar väl att du har arrangerat det här på något sätt", hade hon väst till Thomos bakom dörren. Deras skuggor syntes på golvet och väggen, som två mörka gestalter i ett suggestivt skådespel. "Vad var det för idiotiska papper hon hade med sig?"

Men Thomos försökte urskulda sig. "Inte vet jag", sa han. "Jag vet bara vad jag sa till dig, att jag såg kvinnan stryka omkring ditt hus och anteckna både det ena och det andra. Om du rotar igenom hennes saker, hittar du säkert kartor och annat också."

"Så påpassligt att du vet det, då", muttrade Julia.

"Det vet jag inte", svarade Thomos. "Det var bara ett förslag. Vad hade hon i väskan?"

"Inga kartor eller anteckningar", sa Julia kort. "Bara det här." Catleen hade skymtat hennes hand när den stack ut bakom dörren och hon viftade med en bunt papper. "Knappast användbart, eller hur?"

"Inte direkt, nej."

Julia fnös. "Jag förstår varför du har legat så lågt nu, dom här sista dagarna inför valet. Jag är inte den ende som har undrat vad du har haft för dig." Sedan hade hon tagit ett steg bakåt och därmed klivit ut i dörröppningen; med en stel rörelse pekade hon ut i natten, där Catleen var kedjad och väntade tillsammans med sina nya vänner. Thomos dök upp, gick förbi Julia med en kort nick och en replik: "Vi ses i morgon." Men Julia hade bara dragit igen dörren hårt, så hårt att snö föll ner från taket och nästan träffade Thomos i huvudet. Hennes vakter hade ställt sig framför dörren men inte sagt någonting. De hade gått därifrån under tystnad.

Catleen fick framkalla all sin viljestyrka för att inte försöka göra något drastiskt; att kasta sig över Thomos och bita sönder hans strupe var en lockade, men inte särskilt konstruktiv tanke. Att sparka närmaste vakt i skrevet och ge honom ett knä i ansiktet när han böjde sig framåt, kändes även det på många sätt rätt, men på lika många sätt fel. Faktum var att Catleen snabbt fick tvinga sig själv till att inse att hon hade gått rätt in i en fälla vars syfte hon inte förstod, men att varje sak hon gjorde från och med nu var kritisk. I

värsta fall kunde hon anklagas för mordförsök eller kätteri och brännas på bål. I bästa fall hade Thomos någon plan som hon fortfarande var en viktig komponent i, och att hon bara slussades till nästa del i den planen. Men just nu var det bäst att bara vänta och se. Hon fann dock ett litet nöje i att Thomos verkade vara rädd för henne. Han höll sig på avstånd och visade inga tecken på att vilja inleda ett samtal.

Plötsligt kände Catleen ett slag i ryggen. Hon föll framåt och knuffade vakten framför ur balans; de två bredvid slog ner henne, hon landade på mage, den ene drog upp hennes arm bakom hennes rygg och pressade henne ner mot marken med knäet. Catleen hann knappt fatta vad som hänt innan det var över och lugnet återvände. Hon hade snö i munnen och kände ilskan bubbla upp. "Jag blev knuffad!" morrade hon. "Kan ni lugna ner er?"

Hon såg bara marken framför sig, men någon bakom henne hostade hårt; det lät illa, som om han höll på att tvinga upp hela magen genom strupen. En annan av soldaterna skyndade till hans hjälp, Catleen gissade att den sjuke fick stöd för att stå upp, men han avböjde tydligen det för han sa med darrig röst: "Nej... det är ingen fara... jag kan gå själv."

"Du är alldeles blek. Mår du inte bra?"

Han hostade igen. Catleen vred sakta på huvudet, men allt hon såg var Thomos. Han stod ett par steg utanför händelsernas centrum och stirrade på den sjuke soldaten. Händerna var knäppta men han knådade dem nervöst och verkade tänka tusen tankar samtidigt. Han såg skrämd ut. "Har du feber?" frågade han stelt.

"Vet inte", svarade soldaten. "Kanske..."

"Varför sa du inget förut?" sa mannen som fortfarande pressade sitt knä mot Catleens rygg. Hans röst var hög jämfört med de andras. "Vi har ingen nytta av dig om du ska hålla på så här."

"Det kom nu." Han lät förvirrad. "Men... jag tror det är bra nu."

Att döma av Thomos mulna uppsyn, verkade han inte tro det. Men han gjorde en gest åt knäsoldatens håll. "Ta bort kedjorna. Vi är snart framme. Sedan kan du gå hem." Han pekade på sjuklingen.

"Han kan väl gå nu?" sa knäet medan han reste sig upp. Catleen följde honom och borstade bort snön så gott det gick med sina kedjade händer. "Vi behöver knappast vara fem för att vakta henne." Han gav Catleen en snabb blick men ryckte till. Hon blängde på honom under den rufsiga luggen och log svagt. Han svalde. "Alltså... hmm..."

"Nu går vi", sa Thomos. "Inget tjafs."

De avlägsnade Catleens kedjor och fortsatte gå. Soldaten hostade under hela vägen. Så småningom kom de till Aios kyrka, belägen vid ett mindre torg, och på andra sidan fanns häktet. Det lyste i fönstren och någon satt och arbetade vid ett bord. "Utmärkt", sa Thomos lågt.

Häktet var ett hus i sten, med en järnbeslagen dörr och Daaks kors ovanför. Thomos knackade hårt och mannen som satt i fönstret reste sig och visade sig i öppningen när dörren gled upp. Han var lång och smal men bredaxlad och hade en mycket stram uppsyn, klädd i grå och svarta ämbetskläder med ett svärd vid midjan och en lätt rustning under tröjan. Hans hy var skrovlig och rynkig, en ful kontrast till det välvårdade svarta håret och de lika svarta ögonen. Höger öra pryddes av ett diskret smycke, en matt sten, och när han såg Thomos med sällskap steg han bara åt sidan och släppte in dem. "God kväll, Akelus", sa Thomos när de kom in och stampade av sig snön. "Du är vaken fortfarande."

"Jag har väntat på dig", svarade Akelus sakligt. "Det här är alltså den misstänkte förövaren?" Han synade Catleen noggrant, och hon undrade om det

bara var inbillning när han verkade dröja ovanligt länge med blicken på henne.

"Det är det", svarade Thomos. "Tagen på bar gärning."

"Julia måste förstås vara tacksam nu", kommenterade Akelus utan att dölja sin sarkasm.

"Hon är överlycklig."

Catleen såg sig om. Aios häkte bestod inte av mycket mer än tre celler som alla var tomma och där en var öppen, en dörr som hon antog ledde in till en vapenstuga och ett skrivbord med en stol bredvid. Akelus verkade ha varit mitt uppe i sitt när de kom, för pennan var fortfarande fuktig från bläcket och låg slarvigt slängd nära ett dokument som såg ut att vara halvfärdigt. Ovanför varje cell hängde Daaks träkors och en stor tavla med texten: "Inför Den Ende svarar kejsaren", prydde väggen bakom skrivbordet.

Akelus vände sig direkt till Catleen. "Jag har en känsla av att du har varit med som sådant här förut."

"Det har hänt", svarade hon torrt.

"Då vet du vad som gäller. Jag tänker inte visitera dig. Du inser säkert att jag kommer leta överallt ändå. Så du kan lika gärna göra det för mig."

Hon tog av sig bältet och lossade på knivarna. Allt föll till golvet med ett skramlande läte. Akelus la armarna i kors och stampade otåligt med foten. "Den här typen av klassisk humor har vi inte tid med", sa han. Catleen flinade och drog fram en kniv hon hade gömd i stöveln, ytterligare en som satt surrad mellan handleden och dräktens ärm, samt en vars gömställe fick en av soldaterna att rodna när hon grävde fram den. "Den här hittar aldrig män förrän det är försent", sa hon och slängde den på golvet bland den övriga utrustningen. "Inte hjälper det att man visar dom heller." Akelus rörde inte en min men Thomos dolde ett leende bakom handen. Catleen knuckte på

nacken och gick in i cellen. Hon satte sig ner på britsen, det enda som fanns där bortsett från en hink med färskt vatten, och medan Akelus slog igen dörren och låste den sa han till Thomos: "Vad säger Papas om detta? Hur lyder anklagelserna?"

"Mordförsök. Hon väntade i Julias rum och fick panik när vakterna dök upp."

Akelus vände sig till Catleen igen. Hon lutade sig mot väggen, drog upp ena benet på britsen och stödde hakan mot knäet. "Jaså minsann", sa han tyst. "Mordförsök..."

Deras samtal avbröts av den sjuke soldaten som började hosta våldsamt igen, men den här gången var det mycket värre. Han tog stöd mot bordet och öppnade munnen i kramper, och när han flämtade frenetiskt för att få luft mellan attackerna spottade han klumpar av blod som stänkte ner papperen på bordet. Catleen for upp från sin brits och kramade nävarna runt gallret. Två soldater backade undan medan den tredje, som hon gissade var hennes knäsvage vän, tog tag i den unge mannen och hindrade honom från att falla omkull. "Det här håller inte", sa han. "Han måste till Medicus." Thomos backade förskräckt undan, medan Akelus verkade bibehålla sitt lugn. "Vad är det som händer här?" sa han barskt. "Har du tagit med dig en sjuk stackare hit, Tremero? Tänk om han smittar."

"Det gör han inte", muttrade Thomos men det var bara Catleen som hörde det, och medan de andra kämpade för att få sin vän på fötter backade Thomos ofrivilligt mot Catleens cell utan att märka det. Hon öppnade och slöt nävarna runt gallret, *kom bara lite närmare ditt lilla kryp så ska du få...* Men han stannade och vände sig om och pekade på henne förmanande.

"Förr eller senare", viskade hon så tyst att bara han hörde, men de orden gick snart förlorade för mannen hade slutat hosta och väste som om han inte

kunde andas. Akelus och soldaten satt på knä och försökte knäppa upp hans rustning i halsen så gott det gick, medan de andra två stod handfallna vid sidan om och förvirrat undrade vad de skulle göra. "Ta honom härifrån!" röt Thomos. "Till Medicus!" Den sjuke vred sig i plötsliga spasmer och gav ifrån sig ett dovt gurglande, nästan som ett morrande, och Catleen släppte taget om gallret när hon hörde det. Det låtet kände hon igen. Det hade hon hört förut. Från stugan. Hos Medicus. Det hade varit djupare, mer djuriskt, men det gick inte att ta miste på...

"Ta honom härifrån, för helvete!" upprepade Thomos.

En av de två handlingsförlamade soldaterna fick tillbaka rörelseförmågan och sprang mot dörren, men när han öppnade den ryggade han tillbaka och snubblade in igen, likblek i ansiktet. Akelus och soldaten hade redan börjat hjälpa den sjuke på fötter. "Du står i vägen, idiot!" morrade Thomos och rusade fram för att slänga undan soldaten, men han hejdade sig när ett vargyl ljud genom natten. Det var nära, mycket nära, och i nästa sekund slängde den vettskrämde soldaten igen dörren och blockerade den med ryggen. "Jag går inte ut", stammade han. Ögonen for fram och tillbaka i sina hålor, blicken var vild och benen darrade. Han kramade hjaltet på sitt svärd.

Ingen sa någonting. Catleen kunde nästan känna skräcken sprida sig i rummet. Och hon var inlåst. Vargen var här, precis intill dem, den kunde vara utanför deras dörr just nu. Stor och svart, målmedveten, grym.

Sjuklingen hade slutat att hosta. Hans väsande andetag var det enda som hördes. De andra stod stilla. Tystnaden lägrade sig. Thomos drog handen genom håret. Akelus kikade ut genom fönstret. Catleen sträckte på sig och försökte se något, men det var bara natt där ute och ljus från kyrkan. Vargen var kanske redan på väg bo –

Ylandet bröt igenom igen, och den här gången blev det värre för nu svarade andra vargar, så nära att Catleens nackhår reste sig och huden knottrades. Ylandet slutade inte, det blev till en samstämmig kör där alla ropade och talade till varandra, och de drog närmare. Soldaten fick ett nytt hostanfall, denna gång med kräkningar, och hans vän kunde inte göra mycket mer än hålla honom upprätt medan han fick ur sig en ström av blod och galla.

Ylandet avtog, men när Akelus tittade ut genom fönstret igen svor han högt. Catleen förstod varför. Ute på torget rusade skuggor fram och tillbaka framför kyrkan. De grymtade och morrade, ögonen brann och tänderna glimmade, de syntes knappt men for fram genom natten som hämnande maror. De verkade cirkla runt kyrkan som rovfåglar, och från häktet kunde alla se hur en ensam man sprang i panik fram och tillbaka inne i kyrkan från fönster till fönster. "Damokeles", konstaterade Akelus.

"Dom kommer inte åt honom där inne", sa Thomos.

"Vargarna kan slänga sig in genom ett fönster", svarade Akelus, men Thomos stönade och tog sig för pannan. "Var inte så dramatisk! Dom är bara djur!"

Damokeles verkade dock inte tycka det. De kunde nästan höra hans ångestfyllda skrik när han rusade runt inne i sin stora kyrka, från fönster till fönster, irrationell och hysterisk, och vid varje fönster stirrade en demon tillbaka på honom. Han grät förmodligen, så rädd var han, och han hade nog aldrig rabblat så många böner till Daak som han gjorde just nu.

Akelus rusade in i vapenstugan och var snart tillbaka med ett armborst och några pilar. Han laddade det snabbt och sa mellan tänderna: "Öppna fönstret när jag säger till."

En av soldaterna ryckte i fönsterhaken, men när Akelus nickade åt honom var Thomos där och la en kall hand på hans arm. "Vänta", befallde han.

"Vad faan?!" röt Akelus. "Vänta?"

Thomos tittade ut. Ljus hade börjat tändas i fönstren runt omkring. Han gissade att folket hade vaknat till liv och betraktade vargarna med skräckblandad fascination, ena handen kramande ljuset och andra handen tryggheten hos en vän. Fler ljus tändes för varje sekund. Vargarna tjöt, snön yrde omkring dem när de gjorde tvära vändningar, tanken på att vara mitt ibland dem var tillräckligt för att göra den mest modige rädd som ett barn.

Akelus andades tungt och glodde på Thomos. Han köpslår om sekunder, tänkte Catleen, och precis när Akelus tålmod verkade ta slut så nickade Thomos och soldaten öppnade kvickt fönstret. "Idiot", fräste Akelus när han riktade armborstet ut mot flocken och sköt. Pilen missade grovt och soldaten drog igen fönstret igen medan Akelus laddade om. "Helt meningslöst!" utbrast Thomos.

"Har du något bättre förslag?" väste Akelus sammanbitet, och då började den sjuke grymta igen. I samma ögonblick som han gjorde det dök en varg upp i fönstret, den satte tassarna på karmen och stirrade rätt in i häktet; den var grå och hade läpparna tillbakadragna i ett hungrigt grin; öronen låg platta intill huvudet och när den morrade lät det nästan som grymtandet från stackaren på golvet. Catleen fick hjärtat i halsgropen, vargen verkade se rätt in i dem och känna deras fasa, den hade tungan ute som om den tänkte slicka i sig smaken av deras skräck; när den satte ena tasserna mot rutan och skrapade med klorna, isade det i deras öron. Men så höjde Akelus armborstet och riktade det rakt mot vargen, och då försvann den lika snabbt som den hade kommit. Under detta korta möte hade alla intryck runt omkring tonat bort, men när vargen försvann återvände skärpan och de märkte att flocken verkade vara på väg bort från platsen. De syntes inte till på torget och läten från deras jakt hördes inte längre, men det ekade fortfarande i allas öron och

det tog en stund innan en verklig tystnad infann sig. Då hördes ett ensamt ylande igen. Det var längre bort, på väg ut ur byn, och de andra stämde snart upp i sången. Så småningom dog även de ut och det blev lugnt igen.

Catleen stirrade på den sjuke inkvisitören, som låg på golvet. Hans kläder var fläckiga efter hans kräkningar och han var vit i ansiktet. Thomos nickade trött åt hans håll, utan att titta på honom, och sa: "Till Medicus. Nu."

Ingen ifrågasatte hans order, men medan soldaterna hjälpte sin kamrat på fötter så gott det gick, höll Catleen upp två fingrar åt Thomos håll. Han skakade förbryllat på huvudet.

Nummer två, mimade hon. Inte sant? Hon spärrade upp ögonen och gjorde en effektfull gest med händerna i ett försök att imitera en billig trollkarl.

Thomos rynkade pannan, och Catleen insåg att han förstod att hon visste något som hon inte borde veta. Medan soldaterna, fortfarande väldigt mycket på sin vakt, släpade sin vän ut ur häktet under Akelus uppsikt, gick Thomos närmare Catleens cell. Hon slängde fram armen och låtsades greppa efter honom, men han stod orörlig. "Du är full av överraskningar", sa han dämpat. "Men det spelar ingen roll. Ingen kommer att tro dig. Du kan hävda att vi hade ett avtal, att jag bad dig göra något, och att du vet något om vad du såg här i kväll. Det spelar ingen roll. Du är inte trovärdig här. Växeln har du förfalskat, kartan har du stulit, informationen har du köpt... och så vidare..."

"Jag pratar inte om trovärdighet", sa Catleen och tryckte ansiktet mot gallret.

"Jaså? Vad pratar du om, då?"

"Om dig och mig. Vad är det som händer här i Aios, Thomos? Två sjuka män, en galen vargflock, en idiotisk fälla..."

Thomos verkade ha något att säga om det, men han blev avbruten av Akelus som klev in i häktet igen. "Är du klar, Tremero?"

"Jag är klar", sa Thomos och backade mot dörren. "Hela byn kommer att vara i upprorsstämning", sa han till Akelus. "Kom till mig om en timme."

"Du är inte borgmästare än."

"Inget struntprat nu. Paniken har redan spridit sig. Folket är vettskrämda. Det här måste vi hantera omgående. Gå över till Damokeles innan han har kissat ner alla sina prästräcker. Vi ses sedan."

Han försvann och Akelus stängde dörren. Sedan vände han sig mot Catleen. "Jag har lite att göra", sa han. "Men du är trygg här. Och du har färskt vatten."

"Allt jag behöver", muttrade Catleen. "Lysande."

Akelus hostade i handen och dröjde kvar. Catleen gav honom en irriterad blick. "Vad?"

"Jag vet att Tremero lurade dig att gå rätt i fällan. Papas vet det också."

Hon höjde på ögonbrynen. "Jaha?"

"Han blir hjälte nu. Alla kommer snart att veta att han varnade Papas, räddade henne från mordförsök eller vad det nu skulle föreställa... han blir folkets man, stark och handlingskraftig. Han kommer att hålla ett tal och efter det kommer Papas inte att ha en chans. Hon kommer att avgå och han vinner automatiskt."

"Avgå?" sa Catleen buttert. "För det här? Hon är väl inte så dum?"

"Nej, men folket är. I synnerhet nu. Dom tvivlar redan på henne, om hon fortsätter i valet kommer dom att tycka att hon är småaktig, otacksam. Thomos räddar sin rival från döden - och hon tackar honom genom att ställa upp mot honom?"

"Så fungerar politik. Det finns inte utrymme för samvete."

Akelus nickade. "Förvisso, men det handlar också om fingertoppskänsla. Tremero har den och använder den. Varje politiskt scenario har sina knep... och alla handlar om att veta vad folket vill ha och kunna ge det till dom."

Catleen vände sig om och lutade sig mot gallret. Hon sjönk ner på golvet. "Han bad mig att gömma bevis i Julias hus, som skulle få henne att framstå som olämplig att fortsätta som borgmästare."

"Det hade säkert också fungerat... men det här är bättre. Folket kommer att älska honom nu, och dom kommer att ha dig som syndabock. Han blir storsint och folklig, mänsklig och generös. Mycket bättre än att bara avslöja någon för kätteri, någon som dessutom inte har visat sådana tendenser tidigare. Nu kan Julia avgå med värdighet och få ett bättre ämbete i en annan stad."

"Det borde funnits bättre sätt att göra detta på."

"Kanske. Men nu gjorde Tremero så här. Och det kommer att fungera. Varför tror du att han sa åt sin soldat att vänta förut?"

"Du menar med fönstret?"

"Ja."

Catleen ryckte på axlarna. När Akelus svarade, lät han bister. "Han ville ha publik. Ju fler som såg vargen dö, desto bättre. Och han hade kunnat kliva ut sedan och visa sig, sätta stöveln på vargens huvud."

"Men så blev det inte."

"Nej. Inte den här gången. Men Aios vill ha en hjälte nu... och Thomos är beredd att axla den manteln."

Catleen suckade. Hon drog upp benen mot bröstet och lutade pannan mot knäna. "Stick", sa hon. "Du hade ju massa du skulle göra."

Akelus stod kvar men Catleen vände sig inte om. Efter en stund hörde hon hur han öppnade dörren och stängde den från utsidan; nyckeln rasslade i låset och hon var ensam och inlåst.

TRETTON

Catleen somnade till sist av utmattning men sov oroligt. Hon var hela tiden vagt medveten om sin omgivning och vid minsta avvikande ljud vaknade hon igen. Under resten av natten och en del av den tidiga gryningen var hon helt ensam, och det kändes bra. Hon behövde tid för att samla sig och tänka över vad som hade hänt och vad hon skulle göra nu. En sak var säker: hon skulle inte brännas på något bål som ett politisk argument för Thomos sak.

Framåt morgonen insåg hon att hon inte skulle kunna somna om igen. Hon sträckte på sig och gick av och an i cellen för att få bort den värsta stelheten. När hon stoppade händerna i fickorna låg växeln fortfarande där. Och varför inte? Den var naturligtvis falsk.

Just när Catleen undrade om inkquisitionen hade funderat ut en ny, raffinerad tortyrmetod som byggde på svält och törst så kom Akelus in. Han var blek och härjad, mörka ringar under ögonen vittnade om att hans natt inte heller hade varit så rolig och han såg arg ut. "Har du sovit gott?" frågade han.

"Som en prinsessa", svarade Catleen. "Din säng är sannerligen kunglig."

Han svarade inte utan satte sig ner vid sitt bord och drog långsamt händerna över ansiktet. Med ett kort stön lutade han sig med armbågarna mot bordet. Catleen glömde för ett ögonblick att hon var törstig och hungrig och frågade: "Vad har hänt?"

"Ja du... vad har hänt?" Akelus skrattade bistert. "Hela byn kände till vargattacken bara någon timme efter att den hade inträffat. Och på något sätt lyckades nyheten om ditt mordförsök på Julia sprida sig i takt med det... samt Thomos gudomliga ingripande."

"Så storsint han är."

"Det är väl ungefär den allmänna åsikten i Aios. Att Thomos är storsint. Ingen tycker illa om Julia, men... tja... hon klarar inte av situationen."

"Och exakt vilken situation är det?"

"Vargarna. Det nya. Allting. Aios förändras, med eller utan vilddjur från skogen. Vi börjar bli borgerliga. Byn är en knypunkt för missionärer, handelsresande och vandrare. En ganska lukrativ plats. På en sådan vill man ha ordning och reda."

Catleen tänkte på Sara, på hennes önskan om att få vara i fred från det jargiska kejsardömet. Men det höll på att hinna i fatt henne. Catleen hade accepterat den utvecklingen, så för henne handlade det bara om att hålla huvudet lite högre ovanför vattenytan... men Sara var trött.

Akelus reste sig upp och gick ut. Catleen hörde hur han slamrade med något utanför och hon funderade på vad han hade sagt. Aios föreföll perfekt som utgångspunkt för en man som Thomos. Hans motiv klarnade.

Akelus kom in igen med en stor spann friskt vatten och en tygsäck. Han ställde spannen framför Catleens cell och drog fram nyckelknippan. Utan att verka vara på sin vakt, låste han upp och klev in i cellen med vatten och säck. Den gamla spannen rörde han inte. Catleen betraktade honom spänt, hennes

blick flackade mellan honom och den lockande friheten; han hade till och med lämnat dörren till huset på glänt. Men det var för enkelt... han testade henne, det var ett prov: skulle hon vara dum nog att försöka så att han blev tvungen att läxa upp henne?

Självklart ska du det. Varför tvekar du ens?

Catleen sparkade Akelus i sidan allt vad hon orkade, han tappade balansen med ett skrik och föll till golvet. Catleen rusade ut ur cellen och mot friheten, men två soldater iklädda inkvisitörsuniform gled upp från ingenstans framför dörren med dragna svärd. Catleen stannade och svor. De rörde sig inte. Hon hörde hur Akelus skrattade dämpat bakom henne, och hon vände sig om och gick in i cellen igen. "Jag hade gjort detsamma", sa han medan han knäppte upp säcken. Den innehöll bröd, morötter och torkat kött, och Akelus tog en morot när han reste sig upp och gick ut ur cellen. Medan han låste igen, talade han utan att se på Catleen: "Du hade varit en idiot om du inte hade försökt. Men du var en lika stor idiot som försökte. Såvida inte du trodde att jag var en idiot."

"Det finns gott om idioter. Man kan aldrig vara säker."

Låset klickade. "Jo", sa Akelus och mötte hennes blick. "Ibland kan man det."

Catleen såg på måltiden på golvet. Ganska imponerande, för att vara fängelsemat. "Det är inte från Thomos", muttrade Akelus och satte sig ner vid bordet igen. "Och sannerligen inte från Aios."

Catleen stirrade på maten en stund. Sedan förstod hon och hon tappade aptiten. "Inget vin", muttrade hon och vände sig till Akelus igen med en olustig känsla i magen, men han satt böjd över några papper och skrev. Han talade medan han arbetade: "Julia har avgått. Hon gjorde det för två timmar sedan. Hon vet att det är slut. Hon gör sin sorti medan hon forfarande har

någon värdighet kvar, och kan till och med vid ett senare tillfälle återvända om hon skulle vilja det, ifall Thomos inte sköter sig. Hon får några poäng på det här, som hon kan förvalta väl om tillfälle ges."

Catleen satte sig ner på britsen. Hon böjde sig ner och tog upp den välbekanta trämuggen som låg i spannen och fyllde den med vatten. Innan hon tog sin första klunk, sa hon: "Det verkar drastiskt att avgå. Det var bara några timmar sedan Thomos blev hjälte."

Akelus la sitt papper åt sidan och tog ett nytt. Han skrev vidare. "Vad tror du kan hända, som kan förändra något nu? Thomos har bara befast sin position och försvagat Julias. Snöbollen blev till ett klot som har blivit till en lavin. Båda vet det."

"Gud..." Catleen stönade. Hon tömde muggen i en svepning och fyllde den igen. "Det här är värre än Daval."

Akelus la ifrån sig pennan. Han rullade ihop papperet och knöt ett band runt det. "Ja... jag tror du har rätt. Därför är det fåfängt att tro att man kan slippa inkquisitionen, kyrkan och kejsaren här. Faktum är att den här platsen på många sätt är värre."

Catleen studerade maten i säcken igen. Sedan vände hon sig till Akelus. "Du verkar känna Sara rätt väl."

Han reste sig upp och gick mot dörren. "Maten är inte förgiftad", sa han över axeln. "Men Daak ska veta att du hade förtjänat det."

Det snöade under hela morgonen, och när det gick mot förmiddag ökade vinden i styrka. Det drog kallt i cellen och Catleen gick av och an för att hålla värmen uppe. Hon hade varit ensam i ett par timmar när dörren öppnades igen, och Thomos klev in. Ett yrväder följde honom och han slängde igen dörren och stampade med fötterna ett par gånger, för att skaka av snön från

kläderna. Catleen glodde på honom med knutna nävar och undrade om hon skulle försöka strypa honom ifall han var oförsiktig att komma nära nog. "Hej", sa han och satte sig på Akelus stol. "Du ser blek ut. Du har kanske inte sovit så mycket?"

Hon svarade inte. Han la benen i kors och lät ena handen vila på bordet. "Ja... Julia har avgått. Jag är borgmästare i Aios nu. Tack vare dig. Tack."

Fortfarande sa hon ingenting. Hon stod orörlig. Thomos kisade mot henne och fick ett fundersamt uttryck i ansiktet. "Jaha... ja... dom flesta vet redan hur det ligger till. Det vill säga..." Han harklade sig. "Du var där för att mörda henne, mitt folk hade sett dig, jag varnade Julia, min varning visade sig vara befogad... och så vidare." Han höll upp ena handen och gjorde en imitation av en babblande mun. Sedan blev han allvarlig igen och lutade sig framåt. "Du är dömd till döden. För mordförsök på en ämbetsman."

Catleen svalde. Underligt nog blev hon inte särskilt berörd av dessa nyheter, kanske för att hon hade väntat sig det och kanske för att hon var så säker på att hon inte skulle dö på det här viset. Thomos knäppte händerna och såg på henne, men han hade svårt att hålla kvar blicken. "Folket kräver en syndabock. En del tror till och med att du har något med vargarna att göra. Du har spridit dina häxkonster för att få Julia på fall... det spekuleras kring motiv. Jag behöver inte göra så mycket, egentligen. Det rullar på av sig själv." Han rynkade pannan. "Jag behöver förstås få bukt med vargproblemet. Omgående. Jag har fått lite extra tid tack vare det här, men det är allt."

Catleen gick fram till gallret och lutade pannan mot stängerna. "Vad vill du?" frågade hon dämpat, genom tänderna. Thomos ryckte till, som om han inte hade väntat sig att hon skulle säga något, men han fann sig snabbt. "Inget, egentligen."

"Vad är det som händer med dina soldater, Tremero?" väste Catleen. "Vad gör du med dom i Medicus stuga?"

Thomos fnös. "Vad pratar du om?"

"Först en, sedan två. Är han död än? Stackaren som blev sjuk i går natt? Eller går det inte så fort? Hur länge hade den andre legat i stugan, när du gjorde dig av med honom?"

Thomos blängde på henne en stund och reste sig sedan långsamt upp. "Minsann. Du överraskar igen."

"Jag hade väntat mig ett förnekande."

"Patetiskt."

"Tänker du berätta för den dödsdömde vad som pågår?"

"Nej."

"Kan du åtminstone erkänna att du inte har kontroll över situationen?"

Han suckade. "Jag bjuder på detta: Ja."

"Fråga mig om jag har en lösning", sa hon med ett slugt leende. "Köpslå med mig."

Thomos skrattade kort. "Om jag hade känt dig längre, hade jag sagt att jag kommer att sakna dig. Men jag känner dig knappt, så jag säger ingenting." Han gick mot dörren, men Catleen ropade: "Aios är belägrat av vargar och dina män dör av något som du inte vet vad det är. Inbillar du dig att min död på bålet kommer att lösa dina problem? Vet du vad jag gör om du bränner mig? Jag uttalar en *förbannelse*!"

Thomos log svagt. "Gör du det. Det gör bara mig starkare, när jag löser den här saken. Och dina sista ord blir lika meningslösa som den förra häxans." Han gick och Catleen var ensam igen.

Under eftermiddagen tog blåsten nya tag och genom fönstret tyckte Catleen att det verkade som om det drog ihop sig till storm. Vinden ven utanför och kastade runt snön med allt mer våldsamma grepp. Hon undrade hur Thomos skulle kunna få fart på ett bål i det här vädret. Sedan insåg hon att han faktiskt inte hade sagt när avrättningen skulle ske, och släppte den tanken. Dörren öppnades för tredje gången den dagen, men den här gången var det någon som Catleen varken hade väntat sig eller egentligen ville träffa nu. Det var Sara.

Hon stod som fastfrusen i dörröppningen, som en staty av is där snön virvlade runt hennes oberörda yttre men inte verkade bekymra henne. Sedan klev hon in och stängde dörren; hon var täckt av snö men gjorde ingenting åt det, utan gick bara långsamt mot cellen. Catleen hade suttit nersjunken på britsen, men reste sig upp och gick fram till gallret. Hon tittade ner i golvet när hon fick svårt att möta Saras blick, och kände hur tungan blev obrukbar och kinderna varma. Magen slog en knut och hon önskade att Sara inte hade kommit, utan att deras nästa möte hade blivit först flera månader senare, när Catleen hade haft tid att tänka igenom vad hon skulle säga.

Sara stirrade på henne. Catleen flackade med blicken och satte sig ner på britsen igen.

"Du hjälpte honom", sa Sara till slut. "Du hjälpte Thomos Tremero att bli borgmästare. Han och hans... inkvisitörer."

Catleen var tyst. Hon var irriterad över att hon skämdes. Fattade inte Sara att affärer var affärer?

"Minns du inte vad dom gjorde? Dom var på väg att döda din far. Och min... min far, honom..." Hon avslutade inte meningen, utan slöt fingrarna runt gallret och kramade det så hårt att knogarna stack ut. "Jag frågade dig... och du sa. Du sa att du aldrig skulle göra så mot mig. För du minns, Catleen.

Du minns vad som hände. Därför litade jag på dig. Du hade principer, trots allt. Du hjälpte inte *dom*. Åtminstone inte här, i Aios, för här fanns jag." Hon lutade pannan mot gallret. "Och jag trodde på det."

Catleen letade förgäves efter något att säga, men det var svårt att försvara sig eller ens förklara, när hon visste att Sara inte bara förstod hur det låg till, utan att hon faktiskt förstod hur Catleen resonerade också. Sara var förberedd på alla svar hon kunde tänkas få, men ändå sa hon: "Du borde säga något nu."

Men Catleen satt tyst, för det fanns verkligen ingenting att säga. En ursäkt skulle vara ynkelig och meningslös. Hon hade hela tiden vetat vilka konsekvenser detta kunde få.

"Jag trodde faktiskt inte att du skulle svika mig", fortsatte Sara. "Där drar du gränsen, tänkte jag. Och jag trodde på det. Det var inte ens ett försök till att intala sig att det var så. Det var äkta."

Men snälla nån, ville Catleen säga, det är bara ett borgmästarval! Thomos är inte mycket sämre än Julia, egentligen, och Sara kommer knappast att få problem av detta! Och dessutom, *FÖR HELVETE, kan du väl öppna ögonen och inse att världen har hunnit ifatt dig? Aios är en djävla kittel av intriger jämfört med Daval, på skenande kurs mot något som har allt det dåliga men inget av det bra! Thomos, Julia, det spelar ingen roll, det är samma elände!*

Och naturligtvis förstod Sara det någonstans. Antog Catleen. Så hon sa ingenting.

Sara blundade och klamrade sig fast vid gallret som om hon skulle falla. Sedan rätade hon på sig och vände ryggen mot Catleen. Hon gick sakta därifrån, och stängde dörren mjukt bakom sig.

Det hade blivit mörkt ute när Akelus återvände. Han sa ingenting, utan satte sig ner bakom bordet med en duns och vände sig direkt till Catleen. Hon höjde avvaktande på ögonbrynen. Med en svepande rörelse sköt han undan allt som låg på skrivbordet och slängde demonstrativt upp nyckelknippan. Den var som en fyr i mörkret för Catleen, och hon kände att något var på gång.

Akelus knäppte händerna bakom nacken och lutade sig tillbaka. "Berätta om dig och Sara", sa han lugnt. "Jag är nyfiken. Hur känner ni varandra?"

Catleen såg på nycklarna och sedan på honom. "Vi växte upp tillsammans i Daval och blev duktiga tjuvar. Efter att vi gick med i gillet, slutade Sara medan jag fortsatte." Hon andades ut. "Det var den långa versionen", avslutade hon.

"Jag förstår. Så medan du fortsatte att råna hederligt folk, lämnade Sara Daval och flyttade hit och öppnade ett värdshus?"

"Ungefär så, ja. Jag lämnade också Daval, så småningom. Och har rest runt sedan dess."

"Men du kommer hit emellanåt. Underligt att ingen någonsin känner igen dig."

"Jag håller en låg profil."

Akelus verkade överväga detta. "Varför nu? Varför gör du plötsligt något sådant här i Aios nu? Varför inte tidigare?"

"Jag fick inte frågan förrän nu. Nu är det min tur. Varifrån kommer du och varför är du här och varför jobbar du för ett avskum som Thomos?"

Akelus sög in luft mellan tänderna, som om han smakade på frågan. "Jag kommer från Daval. Jag är här för att jag arbetar för Thomos. Och fastän han är ett avskum, så jobbar jag för honom. För min familjs skull. För att försörja dom."

"Åh? Fru och barn?"

"Bror, snarare. I Daval. Han har det sämre än jag."

"Så ädelt. Berätta om vargarna."

Akelus hostade. "Vet jag inget om. Vargarna ställer till problem, har ingen aning om varför."

"Ser du något samband med något annat?" Sjuka soldater, till exempel?

"Nej. Inget har något samband. Du har vandrat in i den olyckliga slumpens kaos." Akelus greppade nyckelknippan och reste sig upp. Catleen studerade honom noga. Var det här ett knep? Hennes hjärta började slå snabbare. Vad tänkte han göra? Tänkte han verkligen... helt otroligt. Helt osannolikt. Varför skulle han? Ville han kanske ha något i gengäld? Det skulle han få, i så fall.

Akelus stannade vid gallret med nycklarna bakom ryggen. Catleen hade kunnat greppa honom och tvinga honom med våld att ge henne nycklarna, men hon höll sig lugn. *Lugn nu. Inga dumheter. Instinkt säger nej.*

Akelus vandrade med blicken längs med hennes kropp. Han andades tungt. "Det finns mat vid din väska", sa han dämpat. "Dina saker ligger vid mitt bord... dom du hade med dig, vill säga." Han sträckte fram nycklarna genom gallret. Catleen tittade på dem men tog dem inte. Han släppte nycklarna. De föll till golvet med en skräll som skar i Catleens öron, och då vaknade hon till liv. Hon sparkade undan dem med hälen så att de gled in i cellen, och backade sedan långsamt, fortfarande med blicken fäst på Akelus. "Jag vill aldrig se dig här igen", muttrade han. Sedan gick han.

Catleen tog upp nycklarna och vägde dem i handen. Det här var ett sådant ögonblick då hon borde skynda sig härifrån, men tankarna höll henne kvar. Sara. Så klart. Men hur lyckades hon få honom till att göra det här... och framför allt, varför försökte hon ens?

Catleen gick fram till låset. Nyckeln passade. Dörren gled upp. Hon var fri. Sakerna låg vid bordet, som Akelus hade sagt. Utanför hade stormen börjat, den piskade och tjöt genom kvällen och skulle förmodligen rasa under hela natten. Hon kunde frysa ihjäl, om hon gick vilse.

"Sådant kan hända", sa Catleen. "Men inte den här natten." Hon lämnade fängelset bakom sig och blev ett med skuggorna.

FJORTON

Väskan låg där hon hade lämnat den, även om hennes revirsignaler var utsuddade av snön. Ett litet bylte med mat var nergrävt bredvid. Vinden var iskall och skar i Catleen, hon började redan känna hur händer och fötter domnade bort när hon grävde upp väskan och maten ur snödrivan och hon tog fram varmare skor och en tjock tröja. Med säker vana hade hon förträngt alla tankar som inte hade direkt med överlevnad att göra. Någonstans i periferin pockade Sara på uppmärksamhet, den olösta konflikten ville inte gärna bli nonchalerad, men Catleen hade bestämt sig för att hon inte hade något val och tänkte inte resonera sig fram till vad hon skulle göra förrän hon var trygg och säker på en plats långt från Aios. I närheten av Sara fanns också Thomos, en betydligt svartare tanke, enklare och mer konkret. Thomos skulle hon inte glömma.

Catleen la maten i väskan och hängde den över ryggen. Hon stirrade rakt fram, genom gränden, ut på gatan. Snöflingor dansade hysteriskt framför henne. Hon knep ihop läpparna, stampade med fötterna och tog några snabba steg för att få igång värmen. Hon hade svårt att fokusera sig, det

kändes som om fötterna inte vill gå framåt, men efter ett kort ögonblick av tvekan började hon springa.

Catleens spår sopades snabbt igen av snön, förbannelsen och välsignelsen som höll folk inomhus och gjorde henne nästan osynlig, men som också skulle göra orientering utanför Aios nästan omöjlig och rentav farlig; gick hon vilse nu kunde hon frysa ihjäl. Fattas bara att jag blir ihjälbiten av vargar också, tänkte hon när hon rörde sig mot byns södra delar. Men inte ens de är väl dumma nog att vara ute nu.

En del av henne var svagt medveten om att hon var i närheten av Saras värdshus. Den delen försökte säga åt henne att det var värt risken att ta omvägen och försöka prata med Sara. Men vad fanns det att säga? Sara förstod mycket väl vad som drev Catleen, och någon ursäkt skulle inte duga. Helt meningslöst, tänkte Catleen. Det finns ingenting jag kan säga. Så hon sprang vidare. Hon såg inte en levande själ på gatorna, Aios var som en spökstad, och när hon kom till de södra skogarna kändes det som om hon lämnade en dömd plats bakom sig. Hon tillät sig att stanna och vända sig om och titta på byn under vad hon trodde skulle bli en sista gång. Sporadiska ljus bröt det vita yrvädet omkring henne, och hon undrade om något av dem var Saras. Sedan vände hon sig om och fortsatte in i skogen.

Catleen hade spenderat många ensamma nätter i stora skogar, men ingen hade varit så mörk och hotfull som denna. Hon var medveten om att hon rörde sig söderut, och att det egentligen var enda kravet för att hon till slut skulle komma rätt. Den stora bergskedjan som fungerade som gräns mellan det jargiska kejsardömet och Asharien gick inte att missa, och när hon väl kom till den skulle hon enkelt kunna hitta ett av de många pass som ledde genom. Det krävdes mer än *en* snöstorm för att fylla igen dem, så hon var inte orolig för det. Vad hon däremot var orolig för, var att hon blev kallare

och kallare och att snön föll tyngre och tyngre. Hon snubblade och föll framåt men dämpade fallet med händerna, och fick kämpa i flera sekunder innan hon kom upp på fötter igen. Efter att frenetiskt ha blåst i händerna i någon minut för att få tillbaka värmen, fortsatte hon men kom till en oforcerbar mur där snö och snår hade gjort gemensam sak och vägrade släppa förbi henne. Hon svor inte, gav inte ifrån sig ett ljud, blev inte frustrerad eller arg, utan vände bara och fortsatte gå tills snåret tunnades ut och hon kunde fortsätta. Sedan hamnade hon bland höga träd och tjocka stammar som växte så tätt att vinden dämpades; ett dovt sus mellan kronorna påminde henne om att ovädret väntade utanför och ett ljudligt brak av grenar som knäcktes ekade genom skogen; kvistar föll till marken i ett virrvarr av snö, bara några meter från henne. Hon stannade och såg med tom blick på högen.

Då hörde hon vargen. Hjärtat knöt sig, benen kändes plötsligt svaga och Catleen blev alldeles kall. Det ensamma ylandet skar genom vinden och ekade mellan träden. Det var som om skogen flämtade till när vargen talade, blåsten tystnade och träden höll andan. Sedan försvann det och allting återvände.

Catleen såg sig nervöst om. Hennes puls rusade iväg, hon kände bultandet i tinningarna och hur strupen blev torr. Hon studerade sina stelfrusna fingrar och konstaterade att de inte var till mycket hjälp om hon skulle behöva sina knivar. Nåväl. De var inte här än. Och de kanske inte skulle komma hit heller.

Catleen plöjde vidare genom snön, men snart hördes vargen igen, och den här gången stämde andra vargar upp i sången. Stormen försvann, allt som hördes var vargarnas ylande som rusade genom skogen och beredde väg för deras ankomst; det var omöjligt att avgöra hur många de var, de verkade komma från alla håll och vara många mil borta eller precis inpå. Catleen tog

stöd med armen mot ett träd och lutade sig mot stammen. Hon sjönk ihop som en skrämd kanin, ensam i mörkret med rovdjur som närmade sig från alla håll. Hon såg ingenting, mörker och snö låg som en dimma över skogen och hennes kropp lydde inte längre.

”Men vad är det här för TRAMS?” sa hon högt till stormen. Hon reste sig upp, tog några djupa andetag och försökte samla styrka. Sedan pulsade hon vidare.

Vargarna hördes igen, men den här gången fortsatte Catleen rakt fram. Hon såg sig inte om, tittade inte ens åt sidorna, hon hade blicken låst på ett stort träd och när hon närmade sig det låste hon blicken på nästa träd, och nästa. Jag går söderut, tänkte hon. Jag får inte tappa bort mig, då går jag vilse och får skylla mig själv. Men jag ska söderut, och detta är söder.

Hon nådde nästa träd och spanade med blicken efter en ny punkt att arbeta sig mot, men då stannade hennes hjärta och styrkan lämnade henne, för där, bland snö och mörker, stod en varg. Hans gula ögon glimmade i natten, han såg på henne utan att vika undan med blicken. Han var stor men mager, pälsen var tjock men det fanns inte mycket hull under den och benen som stack ut gav honom ett svultet utseende. Han drog tillbaka läpparna och morrade dovt.

Catleen svalde och vred på huvudet. Från olika håll närmade sig fler vargar, de gled fram bakom träden och dök upp runt drivorna, alla hade sina gula ögon låsta på människan framför dem och de rörde sig enhetligt mot henne i en halvcirkel som sakta krympte. De var fem stycken, de såg hungriga ut med tänder som liknade knivar; de slöt upp vid den förste vargen och han stod i mitten. De stannade några meter från Catleen, och hon vågade inte röra på benen; sakta, sakta gled hon med handen mot knivbältet och hoppades att hennes frusna leder skulle lyda henne.

Men då ljud ett skri genom skogen, och från ingenstans sprängde den svarta vargen som Catleen hade träffat tidigare fram. Hon landade mellan vargarna och Catleen, och medan hon tvingade Catleen tillbaka med ett par snabba skall så snodde hon sedan runt och mötte de andra fem. De fyra runt ledaren backade undan, Catleen tyckte att det lät som om någon av dem gnydde, men den femte stod kvar. Medan deras blickar låstes, dök fler vargar upp. Catleen backade långsamt undan, tills elva vargar hade slutit upp till flocken och format en provisorisk åskådarplats en bit från den svarta och den grå.

Den grå morrade, den svarta morrade tillbaka och tog ett steg mot honom. Han sjönk ihop men släppte henne inte med blicken, visade tänderna och sträckte på ryggen. Hon närmade sig med rak hållning och verkade driva honom tillbaka; hans morrande avtog, till slut vände han ryggen till och sprang några snabba steg därifrån. Avvaktande ställde han sig en bit bort från de andra och blängde på henne.

Catleen betraktade scenen fascinerat och undrade om vargarna hade glömt henne. Men det hade de inte, och nu när den svarta honan verkade ha tagit kommandot, vände hon sig om och rusade mot Catleen. Hon skrek till men drog sina knivar blixtnabbt och slungade en av dem mot vargen, som skickligt undvek den. Flocken slöt upp bakom sin ledare, de formade en mur som verkade omöjlig att tränga genom, och precis när Catleen trodde att vargen skulle kasta sig över henne, stannade honan. Catleen hade kniven dragen, hon var beredd, men vargen kom inte närmare. Hon morrade och tvingade hela tiden Catleen bakåt, men hon anföll inte och Catleen vågade inte göra några utfall. De var elva – tio just nu, den grå syntes inte till – och om flocken anföll, var hon chanslös.

Honan gjorde ett snabbt utfall men backade igen. Catleen snubblade och föll baklänges ner i en djup snödriva, hon blundade och fäktade med armarna för att slå bort bestarna och skrek hysteriskt när käftar slöts kring hennes ben. Men så hände inget mer, tänderna var taggar från en buske och ingen varg hade attackerat. Efter en sekund hoppade den svarta och landade på Catleen; hon placerade framtassarna på Catleens axlar, Catleen slutade att tänka och högg med kniven uppåt för att skära upp vargens buk, men märkte när handen träffade vargen att hon hade tappat vapnet och att det låg någon decimeter från hennes utsträckta arm. Vargen sträckte sig över henne, morrade och visade tänderna igen. Catleen såg rätt in i hennes ögon och hon bedövades nästan av den kontakt hon fick. Där fanns känslor och intelligens, motiv och drivkraft, ett språk och en historia, ett medvetande som var så intensivt att det bröt ner alla skydd hon hade och talade direkt till henne.

De andra slöt sakta upp bakom den svarta vargen. De var tysta, de vändade. Den svarta blinkade och andades lugnare. Sedan backade hon undan från Catleen och ställde sig framför sin flock. Hon var ensam.

Catleen tog sin kniv och reste sig sakta upp. Vargarna betraktade henne stilla, och när någon försökte göra ett närmande morrade honan och han återgick till sin plats. Bakom dem stod den grå utmanaren, avvaktande.

"Otroligt", viskade Catleen. "Otroligt." De skulle inte döda henne, även om några verkade vara hungriga nog att äta en människa. Men den svarta höll dem i schack. Varför? undrade Catleen. Vad är det frågan om?

De stod som en enhet, en orubblig mur. Vi släpper inte förbi dig, sa den svarta. Vi ska inte jaga dig, men vi släpper inte förbi dig. Catleen kände att hon började bli så kall, att delar av henne kändes döda. Och när ovädret la sig, var skulle hon hitta värme då? Det fanns ingen by i närheten. Utom Aios, förstås. Den här flykten hade skett i all hast och inte varit särskilt genom-

tänkt, som flykt från döden sällan är, och nu gick alternativen sakta upp för henne.

"Åhhh..." Hon stönade och slängde sig mot ett träd; frustrerat bankade hon nävarna mot stammen tills de började blöda, men hon kände det knappt för kylans skull. "Om jag fortsätter, blir jag vargmat. Stannar jag här, fryser jag ihjäl. Och om jag går tillbaka till Aios, blir jag bränd på bål." Hon skrek högt av ilska och röt åt vargarna: "SLÄPP FÖRBI MIG!" I rent raseri rusade hon mot dem, men då vaknade de till liv; honan kastade sig över henne och slog henne till marken, och de andra formade blixtnabbt en cirkel runt om. Catleen skrek och rullade undan, den svarta vargen hoppade åt sidan men flocken blev orolig. Vargarna morrade och grymtade och började nafs i Catleen, och bakom dem ropade den grå utmanaren. Catleen tog sin kniv och högg mot den närmaste, och hon skar upp ett sår som fick vargen att blöda rejält. De andra ryggade tillbaka men samlade sig snabbt, men innan något mer hann hända var den svarta där igen och slog omkull Catleen med all kraft. Hon tog ett grepp om hennes strupe och knep åt, Catleen vrålade av fasa och smärta, men sedan släppte vargen och backade undan igen. Catleen for upp och tog sig för halsen. Hon blödde, men det var ett ytligt sår. Vargen hade inte tagit i, hon hade vetat precis hur hårt hon skulle bita. Men nu var det spända lugnet brutet, flocken var svår att hålla tillbaka och den svarta kastade sig mot Catleen igen, tvingade henne bakåt, och fortsatte så tills Catleen blev tvungen att börja springa för att inte bli omkullslagen igen. Hon sprang norrut tills hon såg ljus från Aios. Det kändes underligt tryggt, en välbekant plats som innehöll så mycket elände för henne men som ändå hade skydd, och hon visste att hennes enda chans fanns där. Hon fortsatte att springa och till slut stannade den svarta och då stannade även flocken. Catleen vände sig om och såg hur de studerade henne, i mörkret syntes bara

deras ögon glittra som matta ädelstenar. Men sedan började de röra sig framåt igen. Catleen kände en ilning rusa genom kroppen och hon snubblade bakåt men behöll balansen. Sedan vände hon sig om och började springa igen.

FEMTON

Sara vaknade av vargyl över Aios. De första sekunderna var hon fortfarande i ett halvt sömndrucket tillstånd och fick för sig att bestarna var i rummet. Hon slog omkull ljuset som hon hade haft tänt, det rasade i golvet och slocknade. Då kvicknade hon till och återvände till verkligheten. Och där fanns vargarna kvar, om än utanför hennes väggar.

Hon satte sig upp i sängen och tittade ut genom fönstret. Det vita landskapet var stilla trots vinden. Vargarna kom närmare, de ylade igen och den här gången kändes det som om de var runt omkring.

Sara reste sig upp, tog upp ljuset från golvet och tände det. Sedan gick hon sakta ut ur rummet och stannade vid trappans kant. Långa skuggor rusade runt i värdshuset när mörkret flydde från hennes ljus, och hon ryckte till när hon tyckte att hon såg något lura i vrån längre bort. "Gud", stönade hon. "Jag orkar snart inte längre..." Hon tog ett djupt andetag och gick nerför trappan, och försökte att inte bry sig om vargarna som tjöt igen. Deras närvaro började bli en del av Aios natt, hon försökte intala sig att de inte skulle

komma hit och att hon var säker där hon var. "Men jag är allt annat än säker", viskade hon.

Någonting slog hårt i dörren, ljudet skar genom tystnaden så gällt att Sara skrek till och tappade ljuset igen. Det slocknade, mörkret återvände. Sara backade skrämt mot bardisken och försökte fokusera tankarna på knivarna som låg där. Glöm inte, tänkte hon, att du är riktigt bra på att hantera dem. Det finns ingen simpel inbrottstjuv du inte kan slå ner. Du har själv varit den tjuven många gånger i ditt liv.

Det skakade i ett av fönstren bredvid, och ett välbekant klickade ljud följdes av att fönstret sköts upp och ett par armar tog tag i övre karmen. Någon hävde sig in, snabbt och smidigt. Sara behövde inte ljus för att se att det var Catleen. Hon duckade bakom bardisken medan Catleen landade på golvet och slog igen fönstret. "Fåna dig inte", sa hon medan hon satte låset på sin plats igen. "Jag såg dig."

Sara suckade. Hon var på väg att resa sig upp, men hon såg knivarna och tog en och la den demonstrativt på bardisken, långsidan vänd mot Catleen. Inte direkt fientligt, men knappast välkomnande.

Catleen sjönk ner på golvet. Hon var andfådd och flämtade, pulsen ville inte sakta ner, och när vargarna ylade igen ryckte hon till och kikade över fönsterkanten. Hon spanade in i natten, och precis då rusade tre vargar över torget. Månljuset fångade dem när de flög fram över snön och de var tysta, nästan ljudlösa, som vålnader. De var borta lika snabbt som de hade visat sig och Catleen andades ut.

Hon skrek till när hon såg att Sara stod precis bakom och glodde ner på henne. "Jag orkar inte med sånt där just nu!" fräste hon.

"Orkar inte med vad?" frågade Sara kyligt.

Catleen viftade med armarna och muttrade något ohörbart. "Sånt där", sa hon när Sara bad henne upprepa.

Sara la armarna i kors. "Försvinn", sa hon. "Jag vill inte se dig."

"JAG GÅR INTE UT DIT IGEN!" röt Catleen. "Du får hellre skära halsen av mig, om det är det du vill!"

Sara tittade ut genom fönstret. "Dom är borta nu. Du kan gå."

"Dom är ju över hela byn! Och dom jagar mig, Sara! Jag svär vid –"

"Vid vadå?"

"Vid vad som helst, att dom jagar mig!" Hon reste sig hastigt upp men Sara tog några steg bakåt. "Håll dig undan, Catleen."

Catleen stönade och höjde armarna; hon slog ihop händerna och skrattade kort, utan värme. "Jag vill inget hellre. Men det är omöjligt, ser du."

"Hur så, omöjligt?"

"Därför att dom där förbannade pälsbollarna där ute inte släpper förbi mig! Och inte någon annan heller, kan jag tänka mig."

"Släpper inte... förbi dig? Catleen..." Sara höjde tveksamt på ena ögonbrynet.

Catleen lutade sig med ena armen mot väggen. "Spelar ingen roll. Du tror mig inte ändå. Men så här är det: jag flydde. Vargarna kom. Jag tänkte: nu blir jag vargmat. Men det blev jag inte. Men jag hade lika gärna kunnat bli, för dom vägrade släppa förbi mig. Faktum är att dom tvingade mig tillbaka till byn, jagade mig hit! Jag svär –"

"Igen."

"- att dom hade dödat mig om jag inte hade sprungit fort nog. Och den där grå djäveln... om jag mötte honom ensam med hans pack... då hade det definitivt varit slut med mig. Och det är det ju hur som helst ändå, för här lär jag inte bli långlivad. Thomos kommer väl... väl..." Hennes röst dog ut,

plötsligt blev hon matt och det snurrade framför henne. Det kändes som om hon skulle tappa fotfästet, det sved i halsen och stack i ögonen. Men det skulle hon inte bjuda Sara på, åh nej. *Vi behöver inte henne. Hon förstår dig inte längre. Du gjorde vad du alltid har gjort.*

"Vad trött jag blev", sa hon och tog sig för pannan. "Alldeles matt." Andan gick ur henne och hon sjönk uppgiven ner på en stol.

Sara såg över axeln mot köket. "Du är väl hungrig, antar jag. Jag går och hämtar något."

Catleen suckade igen men sa ingenting och lät Sara gå själv till köket.

En stund senare satt de ner vid ett bord. "Det finns verkligen ingenting att säga, Catleen", sa Sara och rörde sakta med skeden i sin kopp. Rykande hett vatten blandat med Catleens krossade blad ångade ur deras koppar. Vargarna hade tystnat men det kändes inte som om lugnet hade återvänt, som det alltid hade gjort tidigare. Stunden var laddad.

Catleen sa ingenting. Ena sekunden tyckte hon att Sara hade rätt och att de hade nått det vägskäl som de båda hade fruktat skulle komma förr eller senare; andra sekunden tyckte hon att det var trams och att Sara borde göra en ansträngning för att försöka förstå. "Jag vill att du förklarar för mig hur du tänker", sa hon. "Jag kanske har gjort något dumt... men jag orkar inte gissa mig fram."

Sara drack långsamt. Hon ställde tillbaka koppen med överdriven noggrannhet. "Det är enkelt, Catleen. Du förstår inte, och då kan jag inte förklara. Men du var ändå där när dom dödade min far... och du var där när dom tog *din* far. Och vi såg så mycket i Daval... jag vet inte hur du lyckades skärma bort allt det. Men jag lyckades inte. Och det visste du."

Catleen snurrade tankspritt på sin kopp. Den hade lämnat fuktmärken på bordet, efter att Sara varit oförsiktig när hon hållt upp vatten i den. "Hjälper det att jag ber om ursäkt?"

"Nej. Du menar det inte ändå."

"Hur vet du det?"

"Du vet precis vad du *borde* säga, vad jag vill höra. Men jag vet att du inte menar det. Att du bara säger det för att lappa ihop vår vänskap. Men vad du än säger, hur mycket du än menar det, så är det gjort. Och det kommer alltid att finnas mellan oss nu."

Catleen suckade och slog handflatan löst i bordet. "Bra. Då skiter vi i det då. Jättebra. Du vill inte ens prata om det."

"Vi pratar."

"I helvete heller. Vi rabblar ord. Det här leder ingen vart."

Sara sköt undan muggen och la armarna i kors. Hon såg länge på Catleen, och Catleen mötte hennes blick utan att vika undan. Det liknade en viljornas kamp, ett primalt förspel till en strid, och till slut sa Sara: "Varför kom du tillbaka?"

"Jag sa ju det. Vargarna drev mig tillbaka. Jag kommer inte ut."

"Försök igen."

"Det kommer inte att gå."

"Hur vet du det?"

Catleen slog näven i bordet så plötsligt att Sara ryckte till, men hon sa ingenting. Sara svalde och strök undan en lock från pannan. "Jaha... vargar med ett syfte, säger du."

"Och en sak är förbannat tydlig: det är ingen förbannelse eller svartkonst som spökar här. Jag har sett det mesta i den vägen, men det här är ren och

skär järnvilja. Rätt motiv. Stenhård beslutsamhet. Och det skrämmer mig tio gånger mer än vilken djävla förbannelse som helst hade gjort!"

Sara verkade oberörd. "Och nu?" frågade hon dämpat. "Vad händer nu?"

"Jag behöver någonstans att vara", muttrade Catleen. "Jag är åtminstone säkrare här än i skogen."

"Thomos kommer att leta efter dig."

"Bättre det än att bli vargmat."

"Det skulle jag inte vara så säker på. Och du vet inte vad som hade hänt om du hade fortsatt... dom kanske hade släppt förbi dig. Och i morgon låter dom dig kanske vara."

Catleen stönade och stödde armen mot bordet. Hon lutade pannan i handen och skakade på huvudet. Sara hade inte varit där. Hon hade inte mött flocken och slagits med honan, och hon hade inte haft dem efter sig när hon sprang tillbaka till Aios. De här vargarna hade ett mål och ett motiv, men vad det kunde vara hade Catleen ingen aning om och att vargar ens kunde agera så överlagt, var bara en del av alla konstigheter som bubblade upp till ytan. Men hon tänkte inte slösa tid på att fundera över om det egentligen var så eller inte – hon tänkte ta reda på orsaken och göra något åt det, så att hon kunde komma härifrån.

"Du kan gömma dig i förrådet på bakgården", mumlade Sara och reste sig upp. "Dom kommer att leta efter dig här, men... ja... du kan gömma dig där. Nu när Thomos är vald, kommer Akelus säkert att ta hand om sökandet, och... och..." Hon gick mot trappan utan att avsluta meningen. Catleen följde henne med blicken och hon log svagt, nästan lite illmarigt. "Sara... varför gjorde du det?"

Sara stannade men vände sig inte om. "Skulle inte du ha gjort samma sak?" Hon började gå uppför trappan. Catleen fortsatte: "Vad är grejen med

dig och Akelus?" Men Sara bara fnös och gick in på sitt rum. Hon sa genom dörren, med dämpad röst: "Göm dig i förrådet. Jag kommer med frukost i morgon."

Catleen la upp fötterna på stolen som Sara hade suttit på, och drack det sista ur sin kopp. Ett förråd. Mat på morgonen. Det kunde ha varit värre. Men det kunde ha varit mycket, mycket bättre också. Har jag förlorat en vän? tänkte Catleen.

Har du förlorat din enda vän? Ensamhet är lätt att bära när man vet att man har något att komma hem till.

Hem? Sara är inte hem. Sara är... ett stopp på vägen. Sara har aldrig varit hem.

Din fasta punkt. Den du vet att du alltid kan återvända till.

Jag har mamma och pappa.

Inte samma sak. De har varandra.

Catleen reste sig upp. Hon tänkte på alla konflikter hon och Sara hade haft under åren, allt de hade upplevt tillsammans. Sådant kunde man inte bara kasta bort och betrakta som misslyckad investering i tid; gjorde man ett misstag, reparerade man det. Men det fick bli en senare fråga. Just nu, tänkte Catleen, vill jag bara härifrån.

SEXTON

Den svarta honan drev flocken mot målet utan eftertanke. Hon visste vart de skulle och alla tvivel bedövades av jaktens rus. Snön yrde omkring henne, hon flög över hinder och sladdade i svängarna. De andra var bakom och omkring, hon var medveten om var och en av dem och just nu var de där med henne. Även den grå hanen deltog med full uppmärksamhet, det fanns en tid för allt och tiden för uppvigling och utmaning var inte nu.

De närmade sig den öppna platsen där den stora byggnaden fanns, och honan kunde redan känna hur det stack i hela kroppen. Varje del av henne - tunga, öga, öra, nos, känsel - skrek; de ledde henne genom natten fram till målet. Det fanns spår runt omkring som lockade på dem och det var de spåren som flocken följde.

De rusade in från olika håll. Platsen var tom, det var mörkt så när som på en svag eld som brann utanför en liten stenbyggnad. Honan var vagt medveten om att någon var där inne, men de intrycken dränktes av de starka ropen från spåren kring den stora byggnaden, huset med sitt kors, sina spräckliga fönster och sin stora port. Sök! ropade hon till flocken. Sök efter en ingång!

De rusade i cirklar runt byggnaden, de ropade och morrade och stannade emellanåt för att leta efter något. Honan bromsade utanför porten och ställde sig på bakbenen med frambenen lutade mot dörren. Hon krafsade på porten, hon försökte tvinga upp den med sin tyngd, men den vägrade att ge med sig. Svagt ljus skimrade ut från springan mellan tröskeln och dörren och honan stack in en tass där. Hon trevade efter något, vad som helst, försökte trycka och tvinga sig fram, men ingenting hände. Den grå sneddade runt hörnet och stannade bredvid henne. Hans tunga hängde utanför och han andades tungt. Ingen väg in, sa han. Vi kommer inte in.

Honan vägrade att ge sig. Två andra slöt upp kring henne och försökte gemensamt att lyckas med det som hon hade misslyckats med. Den grå sprang därifrån och fortsatte att cirkla runt byggnaden, men han såg något i ögonvrån och gjorde en tvär sväng tillbaka. I öppningen till stenbyggnaden stod en lång och stor man, och han höll något i händerna vars spets var riktad mot honan och de två andra. Den grå morrade ilsket och rusade mot mannen, som dock stod kvar orörlig; honan vände sig om och såg människan rätt i ögonen, och hon visste vem det var. *Du!*

Hon greps av raseri och rädsla, men när den grå gjorde samma upptäckt och kände igen mannen, rusade han bara vidare, mer motiverad än någonsin att fälla honom som byte. Någonting lät, döden for genom luften och en av vargarna bredvid honan fick en pil i halsen. Han tjöt och kastades bakåt; blod skvätte ut över porten och han segnade ner till marken, darrande av smärta och chock. Det forsade från halsen, han stirrade skräckslaget på sin ledare, vad är det som händer? Men hon lät honom ligga och backade snabbt undan, plötsligt medveten om faran som flocken befann sig i.

Den grå tog ett språng och kastade sig genom luften, men mannen backade undan och drog igen dörren ögonblicket innan vargen slog emot och föll

till marken. Den grå krökte ryggen och kastade sig mot dörren igen, men det var lönlöst.

Kom! ropade honan. Kom! Det är farligt här! Vi måste härifrån! De andra flydde in i mörkret igen, mot skogen. Hon väntade otåligt på den grå, och till slut gav han med sig och sprang efter. Han rusade förbi henne och hon följde honom, den sista att lämna platsen, men ett ljud bakom varnade henne och hon kastade sig åt sidan. En pil sköt ner i snön, precis där hon just hade stått. Hon vände sig om och såg mot stenhuset. Mannen hade sitt vapen riktat mot henne och han sköt igen. Hon undvek enkelt pilen, och sprang sedan därifrån, bort från platsen och faran. Men den människan kände hon igen, hans lukt skulle hon aldrig glömma, och om hon hade haft ett språk hade hat varit det enda ord som kunnat beskriva vad hon kände för honom.

Flocken flydde ut i skogarna runt Aios, där natten var stilla och fri från främmande lukter; det som fanns omkring dem var bekant och betryggande. Men de var en mindre, och det tänkte inte den grå låta dem glömma. När den svarta honan till slut stannade och flocken följde henne, sjönk spänningen undan och de slappnade av. De la sig ner i grupp och andades lugnare. Någon tvättade en annan. En la huvudet mellan tassarna och halvslöt ögonen. En tredje gnydde och gick av och an mellan träden, en bit bort.

Honan höll sig utanför flockens cirkel. Hon ställde sig på en liten upphöjning ett stycke därifrån, sniffade i luften och spetsade öronen. Hon lyssnade alltid efter nya ljud och sökte efter nya dofter, signaler från människornas hem. De stack i hennes nos, som taggar från en buske, men kvinnan som hon hade mött för ett kort tag sedan hade haft en annan lukt. Den människan hade inte varit från de andras hem. Det hade känts... mjukare, annorlunda. Hon hade anat något liknande förut, men det var länge sedan och hon min-

des inte situationen eller platsen, bara att det inte hade varit förknippat med obehag. Men deras revir var skogarna runt byn, tills de hittade vad de sökte, och tills dess skulle ingen människa inkräkta hos dem.

Hungern högg i hennes mage och i morgon måste de jaga, och skulle de ha någon chans att fälla något måste de vila nu. Jaktmarkerna häromkring var dåliga, det fanns inte mycket kött och det som fanns var magert. Flocken svalt och de började bli osäkra.

Det visste den grå, och därför gick han mot kullen där honan stod och han stirrade på henne från dess fot. Hon vände sig mot honom, mötte hans blick och sträckte på sig. Hon såg reslig ut i det svaga ljuset från månen, medan han liknade ett magert spöke nere bland skuggorna. De stod så ett tag, och oron spred sig över flocken. Hon sänkte öronen och gick nerför kullen. Den grå backade ett par steg. Vi är hungriga, sa han. Vi måste jaga.

Snart, svarade hon. Vi vilar först. Sedan jagar vi.

Det finns inget kött här, sa den grå. Hur ska vi kunna bli mätta? Vi är många och vi behöver mycket kött. Markerna här omkring är döda.

Honan glodde på honom och det glimmade till i hennes ögon. Hon sträckte på axlarna och avancerade sakta mot den grå. Vi stannar, sa hon. Vi vilar, i morgon jagar vi, och efter det går vi till människorna igen.

Två av oss är döda, svarade den grå. Fler kommer att dö. Människorna är mäktigare än vi. Vi svälter och är trötta. Om vi inte hittar nya marker snart, med mycket kött, kommer vi att bli så svaga att vi inte kan försvara oss.

Några från flocken hade rest sig upp och ställt sig i närheten av den grå, och han stod längst fram som spetsen i deras pilliknande formation. Vi överger inte någon, sa honan. Hon gled med blicken över vargarna. De som inte hade ställt sig vid den grå låg kvar eller stod upp och avvaktade spänt på vad som skulle hända.

Den grå visade tänderna. Ska vi riskera flocken för deras skull? Ska vi svälta och bli svaga och låta människorna fälla oss?

Honan stod still. Hon andades lugnt och föreföll samlad, men några av de äldre kände igen detta och drog sig undan. Hon låste den grå med blicken, studerade honom noggrant under bråkdelen av ett ögonblick, lyssnade till hans andetag, luktade på hans rädsla, och kände hur hon greps av vrede mot hans likgiltighet inför henne. Inom en sekund var hon på honom, hon kastade sig genom luften utan ett ljud och slog frambenen omkring hans hals innan han hann reagera. Hans kumpaner skingrades snabbt och de fick fritt spelrum; den grå föll till marken men undvek honans hugg mot strupen, han slingrade sig ur hennes grepp och flög upp på fötter och backade undan, men hon rusade mot honom med sänkt huvud och högg uppåt. Han tappade nästan balansen men gav henne ett kraftigt slag i sidan som slet upp ett sår. Blodet rann ut över snön, men honan sköt ut med käftarna igen och fick tag i hans buk. Han kved till när hennes tänder trängde in i päls och kött, och hon hängde sig kvar med sitt grepp i hans kropp. Han slet och ryckte och slog henne igen, då släppte hon, han snubblade bakåt av den plötsliga överraskningen och då tog hon ett språng och landade på honom, tryckte ner honom till marken och låste käkarna runt halsen. Hon tryckte precis så hårt som hon behövde för att han inte skulle få dödliga sår men ändå förstå att han var en tandspets från döden, och han slutade att kämpa emot.

Efter ett par hjärtslag släppte honan och steg åt sidan. Hon blängde på honom med ond blick och han blängde tillbaka, slagen men inte besegrad. Flocken betraktade dem avvaktande, med blandade känslor, och honan kände sig ensam. De var rädda för henne, därför respekterade de henne. Men de kunde också lämna henne eller kasta ut henne ur flocken, och vad skulle hon göra då? Hon vände sig till den grå igen. Jag kan inte döda honom,

tänkte hon. Då lämnar de mig. Och jag behöver dem. Jag kan besegra honom i strid, igen och igen, men jag kan inte besegra dem alla.

Den grå reste sig sakta upp. Han darrade lite på benen och gick därifrån för att slicka sina sår. Honan såg efter honom en stund, men lämnade sedan de andra och gick tillbaka upp till sin kulle igen. Nästa gång går jag själv, tänkte hon och slöt ögonen. Ingen störde henne mer under den natten.

SJUTTON

Saras förråd var kanske inte det mest bekväma gömställe Catleen hade haft, men det hade sina fördelar. Om inte annat, tänkte hon när hon synat sina tio kvadratmeter noggrant, har jag gott om mat.

Det var här Sara hade allting som hon inte behövde för dagen. Förrådet var bara ett ruckel med hyllor som täckte väggarna från golv till tak och en skranglig dörr som inte ens skulle hindra en sjuårig amatörtjuv från att komma in. Lager med kött, mjöl, salt och socker, potatis, rotfrukter, kärl av olika slag, fyllde hyllorna. Listan var oändlig och Catleen roade sig med att göra en mental inventering innan hon bredde ut sin filt ovanför trasan som Sara hade där och la sig tillrätta. Det var kallt i förrådet och av uppenbara skäl kunde hon inte tända något ljus, men hennes kläder höll henne tillräckligt varm och hon jagade bort en del av kylan genom att dricka något värmande från en av flaskorna. Det borde jag egentligen inte göra, tänkte hon, jag behöver vara klar i huvudet. Men jag har förtjänat detta. Tyckte hon. Så hon korkade upp och drack, men bara lite för det fanns inte så mycket kvar och hon ville spara dropparna till en ännu regnigare dag. Hon rotade runt i

väskan för att göra en mer nödvändig inventering, och upptäckte att hon hade förbrukat mer av sina berusande dumheter de senaste dagarna än på länge. Det var nästan bara det användbara kvar. "Bedövande", sa hon lågt för sig själv för att minnas bättre. Två små flaskor med svart, trögflytande innehåll, ett farligt preparat som folk hade dött av på grund av att de inte kände att de gick runt med knivar i ryggen. "Vanligt hederligt gift", fortsatte hon. En liten flaska som verkade innehålla vatten. Snabbverkande. Direkt in i blodet. Dödar vid hudkontakt. Hej Thomos. Kom lite närmare. Så där ja. Oj, blev du blöt? Förlåt mig. Hoppsan, en liten olycka, du kan visst inte hålla tätt... nej men, så du dreglar. Det blöder ur dina ögon, lille vän. Varför biter du dig i tungan? Sitt still, jag kan inte hålla dig när du skakar så. Var det ditt hjärta som slutade slå alldeles just nu? Vad tråkigt.

Väldigt tråkigt.

"Sömnmedel", mumlade hon vidare. Pulver, löstes upp på sekunder, färglöst. Bra om man ville sova länge, eller se till att någon annan gjorde det. Måste blandas med vätska, helst inte med något berusande, då kunde det hända massa oväntade saker. Hon hade gjort det en gång för att sätta fart på en tråkig fest. Större delen av de tre följande dygnen mindes hon endast som en dimma.

Hon hade ett par doser kvar av de krossade bladen samt två flaskor med berusande innehåll. Det var de som nästan hade gått åt, och hon tryckte ner dem i botten av väskan för att inte frestas till att använda dem. Jag borde ta mig lite till, tänkte hon. Det är skönt att glömma, att försvinna bort ett tag. Hennes händer darrade, men hon stängde väskan och sköt den åt sidan. Det fanns mer i den, bandage, knivar, ytterligare någon flaska med underligheter i, samt en och annan mer exotisk sak som inte föll under någon kategori och som hon hittade användningsområden för när hon minst anade det. Allt hand-

lar om att packa rätt, tänkte hon. Sara lärde sig aldrig det. Men jag kan få plats med *två* hem på ryggen om det behövs. Nu räknar jag kött istället, tänkte hon och la sig på rygg och gled med blicken över hyllorna.

Catleen hade en plan, en väldigt enkel och desperat sådan, men en som för henne kändes som det enda hon kunde göra just nu. Hon var övertygad efter sitt möte med vargarna att hon inte kunde lämna Aios; skogen var stor och det fanns kanske en chans att de inte hittade henne om hon försökte igen, men den var betydligt mindre än risken att de faktiskt hittade henne. Såpass mycket visste hon om vargar, att de inte behövde vara i närheten för att veta att någon var och trampade på deras revir. Men de verkade också ha ett mål, ett syfte med vad de gjorde, och det syftet verkade vara förknippat med kyrkan. De drogs dit och Catleen hade ingen aning om varför, men hon hoppades att ett besök till Daaks hus kanske skulle kunna sprida lite ljus över situationen.

Så du ska till kyrkan. Gratulerar. Ännu en lysande plan från en mästertjuv.

"Ja men vad ska jag göra då?" muttrade hon till sig själv. Jag har ju inga andra idéer. Jag är inte byggd för sådant här. Jag stjälar saker och slår ner folk som är i vägen. Jag löser inte mysterium. Jag är konkret. Vargarna är vid kyrkan. Därför går jag dit.

Hon kunde naturligtvis bara gå på natten eller under sen skymning, vilket innebar att hennes utflykt kunde kollidera med vargarnas. Det blir deras problem, tänkte hon och gäspade. Vi har en hel natt att dela på, de kan väl ha vett på att hålla sig undan när jag är där.

Catleen la sig på sidan men det var inte bekvämt så hon rullade över på mage. Hon tänkte på varghonan som hade tittat på henne med sådan underlig blick, med ett djup som man sällan såg ens hos människor, en slags mål-

medvetenhet grundad i en formulerad tanke, en förståelse om vem Catleen var. Det hade varit... kontakt.

Catleen rös. Tanken skrämde henne och hon försökte släppa den. Hon var trött och slöt ögonen, men i drömmen kom varghonan till henne igen och sa saker utan att tala, men som ändå verkade vettigare än mycket annat som Catleen hade hört på länge.

Hon vaknade av att dörren öppnades. Det var fortfarande mörkt ute, men en svag strimma av gryningsljus hade börjat krypa över himlen. "Har du inte riggat någon varning?" sa Sara när hon stängde dörren bakom sig. "Tänk om jag hade varit en soldat."

Catleen gnuggade sig i ögonen. "Jag... jag glömde det."

"Dumt."

"Mycket."

Sara hade en liten säck med sig. Hon la den på golvet framför Catleen. "Frukost."

"Luktar nybakat."

"Det är det inte."

Sara suckade och vände huvudet åt sidan. Sedan gnuggade hon pannan med fingertopparna och sa: "Jag tänkte på det du sa i går. Och det är väl egentligen väldigt enkelt."

Catleen tog säcken och drog den intill sig, men hon sa ingenting. Sara fortsatte: "Du har rätt, på sätt och vis. Du gör vad du måste göra, och jag vet att du inte menar något illa. Du har andra värderingar än jag och ser saker på ett annat sätt. Det är därför man måste ge upp och anpassa sig i din värld, medan man i min inte ger upp och vägrar anpassa sig."

"Det är samma tillvaro", svarade Catleen lugnt. "Du måste öppna ögonen, Sara. Annars kommer du att få lida för det. Inkvisitörerna kommer att komma hit, med eller utan Thomos. Du kommer inte få det bättre här än i Daval. Och så småningom blir det gränskrig, när kejsaren får nog av Asharien och Soldarn. Då får du det värre här än på många andra ställen."

Sara skrattade bistert. "Det är precis det här jag menar", sa hon. "Du fattar inte."

"Inte du heller."

"Precis."

Catleen nickade långsamt. Hon slöt fingrarna runt säckens knut. "Aha. Du menar så."

"Så menar jag."

Sara såg på henne, men det var fortfarande mörkt och Catleen kunde inte se hennes ögon tydligt. Saras röst darrade lätt när hon talade: "Du är säker här i natt också... men sedan vet jag inte..."

Catleen fick en klump i halsen och kände sig plötsligt ensam, fastän Sara var där, som hon alltid hade varit i någon form. "Jag... jag har en plan. Jag tänkte att –"

"Jag vill inte veta." Hon öppnade dörren och stängde den snabbt bakom sig. Catleen satt kvar, hon öppnade inte säcken. Hon stirrade rakt fram, ut i mörkret, och kände hur världen växte omkring henne.

När skymningen kom till Aios, var Catleen som ett fångat djur och hon välkomnade mörkets inbrott. Förrådet kändes som en cell, och hon hade nästan gripits av panik under dagen när hon insåg vidden av att hennes rörelseförmåga var minimal. Det hade gått an så länge hon bara låg och tryckte i förrådet med sina idéer om vad hon skulle göra härnäst, men nu fick

hon dessutom brottas med insikten om att hon faktiskt var ensam. Catleen fick för sig att hon hade svårt att andas; hon ville kasta sig ut och bara kippa efter luft och springa därifrån. Hon fick klåda och gick av och an, när hon hade utforskat varje skavank i trägolvet studerade hon hyllorna och försökte räkna innehållet på dem igen. Men det gick inte, och till slut tog hon sin tillflykt till flaskan som hon hade i väskan. Innan hon öppnade den, sa hon: "Catleen, du behöver vara klar i huvudet i kväll, för du ska försöka lösa massa problem som någon annan idiot har sett till att du har hamnat i. Så drick inte så mycket." Hon skruvade loss korken och tog en rejäl klunk. Och en till. Och en till. Det värmdes, hon la sig ner på filten och slöt ögonen. Halsen brann och magen värkte, men det sjönk undan och allting kändes lite mer... hanterbart.

Kyrkan. Under skymningen, natten. Om vargarna kommer? Vad gör jag då?

Springer.

Catleen reste sig upp från filten. Hon skakade på huvudet, sträckte på armarna och småsprang lite på platsen. Sedan samlade hon ihop sina dyrkar och fäste dem i bältet, satte knivarna där de skulle vara och grävde upp ett litet, svart klot ur väskan, inte mycket större än halva hennes knutna näve. "Den här var dyr", mumlade hon när hon fäste den i bältet. Hon hade köpt ett par stycken i Melorion av en man som inte hade velat ha pengar som betalning, men det hade varit det enda Catleen hade erbjudit honom och förmodligen var det därför han hade sålt henne en omgång där bara hälften tycktes fungera som de skulle. Det värsta är, tänkte hon, att jag inte vet om denna fungerar som den ska. Det vet man aldrig förrän det är försent. Det ska inte vara *för* lätt. Och hur som helst var det här den sista. "Jag behöver den nog inte ändå", muttrade hon. Sedan greppade hon handtaget och drog i

dörren, men den ville inte gå upp. "Vad i..." Hon drog igen. Den satt fast. Sara har låst in mig, tänkte hon och försökte bibehålla sitt lugn. Hur *vågar* hon? Hur *kan* hon? Nåväl.

Catleen tog ett steg tillbaka och måttade en spark mot dörren. Den flög upp utan problem, och i samma ögonblick som Catleens fot fick kontakt med träet insåg hon att dörren öppnades utåt och att hon hade varit nära att slå sönder Saras dörr helt i onödan. Hon stirrade på den ett tag och tyckte nästan att vägen ut liknade ett stort gapskratt. Sedan tog hon sig för pannan och skakade på huvudet. "Ja, varför inte?" sa hon tyst och gick ut. Hon stängde dörren bakom sig. Ordentligt.

Aios dog när kvällen kom. Ingen syntes till, och även om ljus lyste i fönstren och brasor tändes i husen så fanns där ingen värme i vintermörkret. Elden brann för att hålla demonerna borta och den gemytlighet och värme som annars infann sig kring brasorna så här års, var bortjagad. Catleen hade inga problem med att passera genom byn obemärkt, och endast en gång behövde hon glida in i en mörk gränd för att vänta ut patrullerande vakter. Hon undrade om det var allmänt känt i byn att hon hade rymt nu, och hur mycket folk egentligen visste om vad som hade hänt. Sara hade inte sagt någonting, vilket antingen kunde innebära att Thomos hade valt att tåga om saken, eller att hela Aios visste, att vakterna letade efter henne och att Sara inte hade sagt något. Nej, tänkte Catleen. Sara skulle ha sagt något. Så jag får anta att Thomos håller en låg profil av någon anledning, och att ett eventuellt sökande efter mig sker i hemlighet. Å andra sidan, behövde han en symbol nu? Var inte uppgiften slutförd? Han hade blivit vald och styrde över Aios. Om han inte hade lagt tyngdpunkten på Catleens infångande kunde folket mycket väl redan ha glömt den delen. Det var frustrerande att inte veta, så därför be-

stämde sig Catleen för att inte fundera över saken och utgå från det värsta, att alla var emot henne.

Hon anlände till det öde torget precis lagom för att se Damokeles lämna kyrkan med en säck under armen. Han låste omsorgsfullt och skyndade sedan över torget åt Catleens håll. Hon gömde sig i en gränd och lät honom passera. Han såg ut att ha bråttom och hon gissade att han ville hem och räkna kollekten som han säkerligen bar i säcken.

Det var släckt i kyrkan. Även Akelus häkte var mörkt, och Catleen var tacksam för det. Efter att Damokeles hade försvunnit, låg hon och tryckte en stund bakom ett hus och spanade ut över torget. Hon försökte minnas om hon hade sett en mindre uppenbar väg in och bestämde sig för att chansa på att denna kyrka – precis som många andra kyrkor – hade en liten dörr in till prästrummet på baksidan. Hon tog en omväg mellan husen som gick runt torget, tills hon kom så nära kyrkans baksida som hon kunde, och där såg hon en anspråkslös trädörr som verkade tigga om att bli uppdyrkad. "Alldeles för enkelt", sa hon när hon kopplade loss två dyrkar och placerade dem i en knuten näve mellan fingrarna. Sedan sprang hon, var framme vid dörren och föll på knä framför låset. Hennes fingrar darrade, hon var nervös, det var en öppen plats, det fanns många risker att bli sedd och hon måste arbeta snabbt.

Catleen studerade låset och försökte att inte stressa. Hon hade gissat rätt, dörren förtjänade att bli dyrkad så simpelt som låset var, och hon sköt ner den ena dyrken i bältet igen medan hon tryckte in den andra i låset och satte örat intill. Efter några sekunders navigering i den mekaniska labyrinten nådde dyrken sitt mål, det klickade till och dörren var öppen. Catleen skulle precis öppna den, när hon hörde att någon sköt upp kyrkans port på andra

sidan; någon var på väg in! "Från STORA entrén", stönade hon. "Fusk." Och här sitter jag, redo att bli plockad av en passerande vakt.

Men hon satt kvar med örat tryckt mot dörren, för som hon såg det kunde det bara vara en person som besökte kyrkan vid den här tidpunkten via den dörren, och det var prästen själv. Han var inte borta länge, tänkte Catleen.

Efter en kort stund kom någon in i rummet. Catleen vred på huvudet och kikade in genom nyckelhålet. Det var mycket riktigt Damokeles som redan var tillbaka. Han verkade leta efter något bland sina papper och var synnerligen stressad. Efter en kort stund gav han upp och slog handflatorna i bordet. Han sjönk ihop med huvudet mellan axlarna, suckade djupt och stod så, orörlig, under ett par ögonblick. Catleen studerade honom fascinerat. Grät han? Hon tyckte att hon hörde något som kunde tolkas som en snyftning. Efter en stund fyllde han tvättfatet med vatten från spannen under bordet, doppade händerna, baddade ansiktet och torkade sig sedan med handduken i ett nästan rituellt mönster. Någon väntar på honom, tänkte hon. Han har bråttom för att någon väntar på honom. Han flänger fram och tillbaka i byn mitt i natten, vad sysslar han med? Hon tuggade på underläppen. Sitta kvar eller undersöka? Undersöka eller sitta kvar? *Undersöka.*

Hon kikade fram bakom väggen men såg ingen. Försiktigt smög hon runt och sprang hukad under fönstren längs med kyrkan, och tittade fram bakom kanten som vette ut mot torget. Där stod en lång och smal man och väntade utanför porten, som var lätt på glänt; Catleen greppade efter en kniv när hon såg att det var Thomos och hon omedelbart ville döda honom. Han stod och visslade med ryggen mot henne *det djävla aset*, och hade händerna knäppta som om han stod och filosoferade mot stjärnhimlen för sig själv. Sedan kom Damokeles ut genom porten. Thomos vände sig om och sa: "Hittade du den?"

"Nej", muttrade prästen medan han stängde porten. "Men vi behöver den inte ändå."

"Jag tror att det kan vara lugnande för honom", sa Thomos kort.

"Jag klarar mig utan den."

"Underligt att du har slarvat bort den. Daaks ord strör man väl inte omkring sig hur som helst... i synnerhet inte det som är tryckt."

Damokeles låste porten och drog i den hårt, en gång. "Det händer."

"Slarver."

Damokeles fnös. "Ska vi gå?"

"För all del."

Catleen följde dem med blicken tills de försvann in bland husen. Det här börjar bli en vana, konstaterade hon när hon reste sig upp och sprang efter de två männen, så gott som säker på att de var på väg till Medicus och till stugan där en ny styggelse förmodligen fanns just nu. *Kyrkan är tom, du kan arbeta ostört där inne nu.* Men Catleen hade bestämt sig... Kyrkan går ingenstans, tänkte hon, till skillnad från de här männen.

Hon kunde rutten, hon hade gjort den nyligen, och hon var där långt före Damokeles och Thomos. Hon försökte hålla tankarna borta och bara koncentrera sig på stunden, och när hon nådde Medicus hus smög hon upp bakom den låga muren och satte sig på huk med blicken fäst på stugan. Det var mörkt men inte fördraget, något Catleen tyckte var underligt. Medicus slarvade med detaljerna.

Hon tog ett djupt andetag och gled över muren, sprang på huk fram till stugans fönster och tryckte sig mot väggen. Det var tyst där inne, hon varken hörde eller kände någon rörelse, men hon visste att stugan inte var tom. Det var någon, något, där inne, något som just nu slumrade. Catleen stönade och rullade med ögonen. Jag låter som en gammal sagoberättare som försöker

skrämma barn, tänkte hon. Ta dig samman nu. Det här är bara ännu en av många konstigheter som du kommer att råka ut för, innan det blir din tur att få den slutgiltiga kniven i ryggen.

Röster närmade sig. Thomos och Damokeles. Trots kylan började hon att svettas. Dörren till Medicus hus öppnades och någon klev ut för att möta de två besökarna. Hon hörde Medicus hälsa trött på dem: "God kväll. Ni är punktliga."

"Som alltid", svarade Thomos.

Catleen kunde nästan se scenen i sitt inre. Medicus höll en tänd lykta framför sig och hans magra ansikte var hålögt och fårat av sömnlöshet. Håret var rufsigare än vanligt och kläderna satt illa. Thomos svarta ögon glänste i lampans sken och han hade händerna knäppta bakom ryggen, läpparna var hårt sammanpressade i en sammanbiten uppsyn. Damokeles tittade ner i marken och försökte undvika Medicus blick. Han gjorde istället en snabb gest mot stugan. "Är det dit vi ska?"

Thomos gav honom en blick. "Som om du inte visste."

Medicus gick före utan ett ord. Catleen såg hur han stannade framför dörren och tvekade innan han sträckte sig efter handtaget. "Han har nog inte långt kvar."

"Han är yngre", påpekade Thomos. "Betydligt yngre. Han borde vara starkare."

"Hmm."

"Ska detta vara nödvändigt?" sköt Damokeles plötsligt in. "Jag gör ingen nytta här. Jag kan lika gärna säga redan nu att –"

"- du inte går någonstans", avbröt Thomos. Han ställde sig bakom Damokeles, prästen vågade inte vända sig om men kände Thomos andedräkt i nacken. "Lyssna nu", sa han. "Jag erkänner villigt inför dig och Medicus att

jag inte har kontroll över den här situationen. Och jag erkänner också lika villigt att jag inte tror att du kan tillföra något. Men jag tänker inte ta risken att inte försöka. Så kliv in, titta på missfostret och säg vad du tror. I värsta fall tror eller vet du ingenting, och då har vi åtminstone försökt."

Damokeles vände sig om. "Du börjar bli desperat."

Thomos lutade sig närmare och sa lågt: "Ytterligare ett skäl till att göra som jag säger." Han nickade åt Medicus, som suckade, drog regeln åt sidan och tog i handtaget.

Catleen höll andan. Det kändes som en mindre evighet, när låset gnisslade och dörren sakta gled upp. Ett första tveksamt steg, förmodligen från Medicus, avslöjade att de var på väg in, och sedan följde en andlös tystnad. Medicus lykta syntes i fönstret och Catleen var frestad att kika över kanten och se vad de såg, men hon höll sig kvar.

Det rörde sig där inne, precis intill väggen. Håret reste sig i nacken på henne och det stack i huden. Ett dämpat grymtande som lät som om det kom från ett djur bröt tystnaden.

"Daak hjälpe oss..." Damokeles talade långsamt, orden lät uppgivna, förfärade. "Hur kan detta..."

Något rörde sig igen och den här gången hördes ett dovt morrande. Damokeles skrek till men Thomos greppade honom innan han snubblade ut ur stugan. "Medicus har pumpat honom full med saker. Inte sant, Medicus? Han går ingenstans?"

"Nej..." Men Medicus lät tveksam. "Han borde förstås inte ha vaknat alls."

Tystnad. Sedan Thomos: "Inte alls?"

Catleen svalde. Hon märkte att hon kramade en kniv i båda händerna. När hade hon dragit dem? Greppet var svettigt och pannan var blöt.

"Men han ser slö ut", sa Medicus lugnande. "Han kan inte resa sig upp."

Damokeles stönade och sa med svag röst: "Men vad i... jag kunde aldrig föreställa mig... hur har det här... vem?"

"Inte vet jag!" fräste Thomos. "Men det här är den fjärde på ingen tid alls! Och dom satans vargarna verkar ju inte gå någonstans! Något slags samband måste det ju finnas! Så spotta ur dig några svar nu!"

"Varför har du inte visat mig detta tidigare?" frågade Damokeles.

"Jag har varit *upptagen*", morrade Thomos. "Med att bli vald till borgmästare. Och det är ju inte direkt så att du inte har känt till situationen. Jag har gett dig detaljer. Rätt utförliga sådana."

"Men ändå..."

En tung duns avbröt dem. Thomos skrek till, Damokeles tjöt och Medicus tvingade ut dem medan han sa med darrig röst: "Han kvicknar till." De slog igen dörren och Medicus reglade den, men Catleen hörde hur det släpade och hasade där inne. Hon trängde undan alla bilder som dök upp i hennes inre för vad som hölls fången i stugan, och försökte koncentrera sig på mannens samtal. Tanken på att bli upptäckt var helt borta, totalt ointressant. Den fanns inte.

"Jaha", sa Thomos. "Och vad händer nu?"

"Han somnar snart", sa Medicus.

"Jaha. Så praktiskt. Damokeles! Har du någon åsikt om det här, eller var det fullständigt meningslöst att ta med dig hit?"

Prästen var fortfarande chockad. Han skakade på huvudet, la armarna i kors över bröstet och stirrade ner i marken. "Det var det värsta... det var det värsta... jag har aldrig sett något liknande... jag har hört om vargmänniskor, förstås... men jag har alltid trott att det varit en saga. För att skrämma barn. Och dessutom..." Han gjorde en tankfull paus. Thomos blev irriterad. "Ja?

Dessutom *vadå*?" När han inte fick ett snabbt svar, fortsatte han: "Är det trolldom? Sjukdom?"

"Vad du menar är, om detta är förbannelsen som häxan kastade för ett år sedan?"

"Jag menar ingenting! Svara istället."

"Tja... hmmm..." Hans röst fick ett nästan akademiskt uttryck. "Jag inbillar mig att sådant handlar mer om... hmm... rituella förhållanden. Och det var ett år sedan häxan brann. Nej, jag finner det högst osannolikt. Otroligt, rent av. Det skulle krävas så mycket. Det här verkar vara mer ett... nästan ett kliniskt tillstånd."

Medicus nickade. "Det är som en sjukdom." Han la till i bekymrad ton: "Och vi vet inte hur den smittar."

"Idioter", fräste Thomos. "Ni bara pratar massa dynga. Det här hjälper ingenting. Men det är mina män som drabbas! Fyra stycken!" Han lät nervös och verkade ur balans. Catleen ville smyga runt hörnet och se hur han såg ut när han var riktigt desperat. Tänk om *du* blir sjuk, Thomos. Tänk om *du* blir ett missfoster som någon låser in i en stuga. Hon log åt den värmande tanken.

Thomos sparkade i snön och gav ifrån sig ett kort skrik. "God natt!" ropade han sedan och gick därifrån. Damokeles och Medicus blev stående utanför stugan, och när Thomos hade försvunnit sa prästen till läkaren: "Jaha. Han börjar bli nervös."

"Det hade jag också varit. Han börjar väl se ett mönster."

"Vad händer med stackaren i stugan?"

"Jag antar att Thomos kommer och hämtar honom i morgon. Som han har gjort med alla dom andra. Och begraver honom någonstans i skogen."

De var tysta en stund. Catleen undrade om de fortfarande stod kvar, men så sa Medicus: "Hur länge till tror du att det här kommer att hålla på?"

"Så länge som det krävs", svarade Damokeles. Sedan gick han också. Medicus såg till att regeln till stugan satt ordentligt, sedan gick han in till sig och Catleen var ensam kvar. Hon fäste knivarna i bältet igen och andades ut.

Så länge som det krävs. Så hade Damokeles uttryckt det, och det ordvalet ledde in på så många olika tankespår att Catleen höll på att begrava sig själv i konspirationsteorier. Bättre att inte tänka så mycket och agera efter vad man visste, och se vad som händer. Hon lutade huvudet mot stugans vägg, och då hörde hon hur det rörde sig där inne igen. Hon rös, men samtidigt väcktes hennes nyfikenhet. Hon övervägde alternativen i ett par sekunder, och sedan gled hon runt huskanten och gick upp till dörren. Hon stirrade på den ett kort tag, sedan försökte hon skjuta regeln åt sidan men den satt fast. Hon släppte den och funderade igenom det hela ytterligare ett par sekunder. Sedan tog hon i, lite hårdare, och då gled regeln åt sidan. Catleen började andas snabbare. När hon tog i dörrhandtaget, darrade hennes hand. Den andra vilade på en kniv och hon drog den sakta samtidigt som hon tryckte ner handtaget och sköt upp dörren. Den knarrade, hade den gjort det förut?

Där inne var det mörkt. Alldeles svart. Hon såg inte mycket genom dörrspringan, bara konturerna av ett litet bord och ett golvskåp. Det luktade unket och hon rynkade på näsan.

Ett dovt rosslande, knappt hörbart, rullade ut genom dörrspringan. Catleen blev kall och var nära att slänga igen dörren, men hon hejdade sig och sköt istället upp den lite till. Försiktigt kikade hon runt kanten.

I vänstra hörnet stod en smal säng, och under en tjock filt låg en man. Han andades tungt, filten steg och sjönk i takt med hans andetag, och emellanåt gav han ifrån sig rosslande strupljud som lät onaturliga. Han låg på rygg

men Catleen kunde inte se mer än konturerna av hans huvud, och om det var samme man som hade fått sitt anfall i Akelus häkte för några nätter sedan, hade något hänt med honom sedan dess. Grova ojämnheter verkade ha vuxit ut på flera ställen, och det var svårt att säga vad som var vad i hans profil. Det fanns inga tydliga linjer som avslöjade käkar, näsa eller panna, bara ett ojämnt parti där huvudet satt.

Catleen höll andan. Han sov djupt, av andetagen att döma. Hon kunde inte föreställa sig hur han såg ut, men för varje sekund som gick så skapade hennes fantasi värre och värre bilder, och trots att hon var livrädd nu och hennes hjärta bultade så hårt att hon trodde att det skulle gå i bitar, famlade hon efter något i sitt bälte som kunde ge henne ljus. Hon bar alltid med sig något av det slaget, och efter en kort stund hade hon ett litet ljus och en sticka i handen. Kniven var tillbaka i bältet igen.

Detta är *ingen* bra idé, tänkte hon när hon drog stickan mot benet och den omedelbart tog eld. Hon försökte att inte titta åt mannens håll, hon förde den darrande till ljuset, tände veken och släppte den sedan på golvet. Den slocknade genast. Catleen stirrade på lågan, det var allt hon såg, men sedan lät hon sakta ögonen vandra iväg och fokusera på mannen i hörnet.

Han låg precis utanför ljusets räckvidd. Hon försäkrade sig om att han fortfarande sov, och tog sedan ett steg framåt. Det hon såg sedan, skulle hemsöka henne i drömmarna under en lång tid efteråt.

Det växte sträva hårtestar överallt i ansiktet; käkbenen såg ut som om de hade ryckts ut, slagits sönder och tryckts in igen, de sköt ut genom kinderna och spände huden så att den verkade nära att brista på sina ställen. Munnen var vidöppen, käkbenen gjorde det omöjligt att stänga den, och det stack ut gula huggtänder åt alla tänkbara håll som om någon hade varit där och vridit runt dem av ren elakhet. Pannan hade sjunkit tillbaka och hela huvudet

verkade spetsigt, tillyxat – med makaber fantasi kunde man tänka sig att det här var en grym parodi på en vargmänniska.

Catleen flämtade till och stapplade bakåt. Benen bar henne inte, hon föll ner på golvet och tappade ljuset. Det slocknade omedelbart, och då rörde sig mannen plötsligt och började morra. Han for upp med överraskande smidighet från sängen, Catleen kunde knappt se honom i mörkret men när han fäktade mot henne med armarna såg hon att fingrarna var krökta som klor och att hår växte även på handflatorna. Hon rullade undan från hans första slag och var uppe på fötter i tid för att undvika hans andra. Hon gav honom en spark i magen och han föll tillbaka ner i sängen, och då drog hon knivarna och gick till anfall. Han svepte armen genom luften igen och träffade henne över bröstet, det brände och hon snubblade bakåt, men när han stapplade efter sköt hon fram ena kniven och träffade honom i magen. Han väste och slog igen, träffade henne i huvudet och hon kände en klibbig värme sprida sig när blod rann ur såret. Hon gav honom ett snabbt slag i bröstet, ytterligare ett över huvudet och sedan ett i ryggen när han hukade sig. Han föll ner på knä till golvet och verkade tappa andan för ögonblicket. Catleen andades tungt, blod rann över ansiktet och det värkte i bröstet, men hon kramade de båda knivarna hårdare och stirrade ner på mannen med eld i blicken. Han satt kvar på knä och gungade fram och tillbaka. Hon väntade på att han skulle göra en hastig rörelse, ett utfall mot henne, men han gjorde inte det och hon samlade sig för att göra ett själv. Då vände han sig sakta om, hans gula ögon mötte hennes svarta, och han gnydde lågt. Han hukade sig och dolde ansiktet med ena armen och tittade bort. Catleen andades lugnare och sänkte knivarna. Han anföll inte igen.

Han led. Han skämdes. Och hon kände medlidande med honom, hon snuddade vid hans smärta och vid vetskapen om att han var dömd. "Hur

hände detta?” frågade hon nästan ljudlöst, men hon fick inget svar. Hon var inte ens säker på att han förstod henne. Men han sänkte armen och fortsatte att gny, och bakom ögonen såg hon ett medvetande som vädjade till henne om befrielse.

Catleen höjde knivarna igen och greps av raseri, men inte mot den sjuke utan mot allt annat runt omkring. Hon skrek och gick lös på honom med sina vapen, han vrålade en gång och grymtade ett par gånger när blodet stänkte ner väggarna och rann ut över golvet, men långt efter att han hade tystnat fortsatte hon att i frenetiskt raseri hacka sönder de delar av honom som inte var mänskliga längre. Hon kved, hon förstod det inte själv, men till slut så släppte hon knivarna och sjönk ner på knä med ansiktet lutat i händerna. Hon skakade i hela kroppen och hade svårt att andas.

Men så var det någon bakom henne. Hon öppnade ögonen men rörde sig inte. Vem?

Snabbt som vinden slet hon till sig knivarna och rusade upp och ut genom dörren, hon kastade sig över Medicus som precis hann undan och sprang i panik mot huset. Catleen fräste, hon snubblade i snön men var efter honom på en sekund, han hann in genom dörren och drog igen den men hon slet upp den innan han fick chans att låsa och slog igen den från insidan, så hårt att en tavla föll till golvet och ramen gick i bitar. Sedan tryckte hon ryggen mot dörren och glodde på Medicus, som var så rädd att han tappade sin lykta och sjönk ner på golvet i en hög. Catleen hade blodstänk i ansiktet och en vild blick, hon höll fortfarande i knivarna och hade tänderna blottade som ett rovdjur. Sedan gick hon sakta mot honom med utsträckta händer, han svimmade och allt blev svart.

ARTON

Catleen suckade och sjönk ihop med axlarna. Det förtog onekligen lite av dramatiken, att Medicus svimmade. Hon studerade honom en kort stund, bestämde sig för att låta honom ligga ett tag och började istället leta efter någonstans att tvätta av sig. Jag måste lugna ner mig, tänkte hon. Annars gör jag något som jag kommer att få ångra.

Medicus hus var stort och fullt med möbler som såg dyra ut. Det hade möjligheten att bli ett mycket vackert hem, men det verkade som om det där sista draget av finess saknades överallt. Soffan i läsrummet stod vinklad i hörnet på ett sätt som gjorde att den såg klumpig ut, snarare än bekväm. Stolar och bordet i köket stod mitt i, och gjorde varje manöver svårare än vad den hade behövt vara. Det fanns växter, men en del av dem hade tunna lager av damm på bladen och andra stod för nära fönstren och hade fått bruna fläckar. Catleen hittade ett litet rum utan fönster; där fanns en stor tunna med kallt vatten och handdukar slarvigt slängda över en stav mellan väggarna. Ingen tvekan om saken, tänkte Catleen medan hon tvättade sig i ansiktet, Medicus levde ensam.

När hon var klar tittade hon på sina kläder och konstaterade att när blodet hade torkat, kunde hon komma undan med att betraktas som en lortgris. Det var mest ansikte och händer som hade fått stänk på sig och kläderna hade bara några få fläckar. Hon tog en handduk och ett träkärl som stod bredvid, fyllde det med vatten och gick tillbaka till Medicus. Han var fortfarande utslagen och Catleen funderade på om hon skulle hälla allt vatten över honom på en gång eller ta det bit för bit.

Hon satte sig ner bredvid honom och dränkte handduken i vatten. Sedan baddade hon sakta Medicus ansikte, tills han började röra på sig och fladdra med ögonen. Då slutade hon, la handduken åt sidan, drog upp knäna mot hakan och la armarna om benen. Det tog en stund innan Medicus blev medveten om sin omgivning, men när allting började klarna och han såg Catleen, ryckte han till och fick ett skrämt uttryck i ansiktet. "Daak hjälpe mig!" viskade han. Rösten ville inte riktigt bära. "Det är ju du! Kvinnan med pojken!"

Catleen sa ingenting, hon bara glodde på honom, ansiktet dolt från näsan och neråt av knäna. Medicus kravlade undan för att vara utanför hennes omedelbara räckhåll. "Vad vill du mig?" sa han hest. "Ska du döda mig?"

Catleen harklade sig. "Finns det någon anledning till det?"

Han blev stel och stirrade på henne en lång stund. "Du... du var i stugan. Jag såg dig. Du dödade honom!"

"Skarpsynt. Hade inte jag gjort det, hade Thomos gjort det."

"Hur vet du det?"

Catleen suckade och lutade pannan mot knäna. "Jag vill att du lyssnar noga på mig nu, Medicus. Jag är i en mycket svår situation och behöver hjälp och har inte tid att tramsa. Jag skulle uppskatta om du ville ta dig tiden att prata med mig, och hjälpa mig att reda ut vad som sker." Så, tänkte hon. Ar-

tigare än så kan man inte vara. Säger han nej nu, stjal jag något dyrbart och säljer det till grannbyn.

Medicus hostade. Han rätade på sig och skakade långsamt på huvudet. "Jag vet inte... vem är du? Vad vill du?"

Catleen blundade och samlade sig. "Vi tar det från början. Det blir enklast så." Medicus sa ingenting, han kröp ihop som en skrämmd hare och väntade på fortsättningen. Catleen sänkte ögonbrynen. "Jag ska säga som det är", sa hon varligt. Medicus verkade ostabil och det gällde att ta det lugnt. "Vargar har belägrat Aios. Dom släpper inte ut någon. Tro mig, jag har försökt. Av någon anledning verkar dom intresserade av kyrkan, vilket får mig att tro att det finns en tanke med vad dom gör. Detta kommer att fortsätta, tills dom på ett eller annat sätt har avslutat det dom håller på med nu."

"Omöjligt", mumlade Medicus. "Vargar är djur. Dom kan inte tänka så. Orsak och verkan, motiv och handling... det tror jag inte på."

"Vidare", fortsatte Catleen lätt irriterat, "har du regelbundet patienter i din stuga som lider av någon sjukdom som förvandlar dom till... tja..."

"Monster."

"Kanske det. Men varginslaget är klart påtagligt. Och så vitt jag har förstått, är den stackaren som jag dödade nu, inte den förste att drabbas."

Medicus nickade. "Stämmer."

Catleen hasade sig närmare. Medicus drog armen till sig som skydd och blinkade nervöst med ena ögat. Hon sa: "Tänk efter nu. Du tror väl inte att detta är en slump? Du fattar väl att allt detta hänger ihop på något sätt?"

"Men... hur då?"

"Ah, ja." Catleen suckade. "Det var det jag hoppades att du skulle kunna hjälpa mig med. Någon liten ledtråd av något slag. Vad som helst." Hon var

frestad att skrika ut de sista orden, men lät bli. Hon ville inte ge Medicus en hjärtattack.

"Jag vet vem du är", sa han dämpat. "Du är kvinnan som försökte döda Julia."

Catleen knöt nävarna. "Det är jag inte", sa hon. "Det finns ingen kvinna som försökte döda Julia. Det var en person där, men hennes ärende var av helt annan, jämförelsevis oskyldig, natur. Faktum är att hon blev lurad."

Medicus skrattade bistert. "Thomos." Han sänkte huvudet och tittade ner i golvet. "Jag tänker inte ange dig", sa han. "Jag vet att du dödar mig om du vill, och jag vet att om jag anger dig blir jag indragen i Thomos planer. Det är illa nog att han tar sina sjuka soldater till mig. Det får räcka. Om du lämnar mig ifred, ska jag inte berätta för någon att du var här."

Catleen tyckte nästan synd om honom. Han var en ynkelig människa, en sådan som levde efter vetenskapen om att heder och principer kunde vara dödliga och att sidan som orsakade minst smärta var den mest attraktiva – oavsett hur ofta den bytte skepnad. En sådan människa var förstås opålitlig. "Jag tror dig inte", sa hon. Medicus såg upp och mötte hennes blick. "Inte?" svarade han osäkert.

"Nej. Thomos kan erbjuda dig en generös belöning. Det kanske blir öppningen till en bättre plats i en större stad."

"Jag är inte en idiot", svarade Medicus trött. "Blodspengar och tjänster köpta på det sättet är inte värda någonting. Det är som att köpslå med en spindel om hur lång tid hon ska vänta med att äta upp dig, när du redan sitter i nätet."

"Poetiskt uttryckt. Jag ska komma ihåg det. Det lät bra. Så du är inte fast i nätet, då?"

"Kanske inte helt och hållet."

"Aha. Nå. Tillbaka till ämnet. Berätta vad du vet, helt enkelt. Det kanske hjälper mer än du tror. Och kom ihåg, jag är inte Tremero. Jag vill inte ha någon polerad version. Ge mig rubbet."

Medicus reste sig sakta upp. "Jag behöver något att dricka. Vill du ha?"

"Den klassiska giftbägaren. Min far använde den emellanåt." Hon log och trodde inte att Medicus tänkte förgifta henne och släpa henne till Thomos, men sa ändå: "Jag tror inte det."

De gick ut i köket, Medicus hällde upp något som hade samma färg som mörkt trä och han tömde hela glaset på en gång. Han fyllde på det igen. "Den förste stackaren kom till mig för cirka tio dagar sedan. Hans kamrater hade hjälpt honom hit, han var likblek och hade spytt så hårt att det bara var galla kvar. Redan då kunde man höra att något var fel med hans hals. Och sedan, gradvis, blev det värre och värre. Man kunde se skillnaden från timme till timme. Efter ett dygn kunde han inte tala längre. Efter två dygn är jag osäker på om han förstod vad jag sa till honom. Han var totalt vanställd. Då kom Thomos och tog honom. Och sedan har det fortsatt, fram tills i kväll."

Catleen nickade. "Började detta före eller efter att folk började prata om vargar?"

"Strax efter", sa Medicus. "Jag minns att jag tänkte: Jaha, mer elände, mer jobb." Han tittade ner i glaset och vickade det sakta fram och tillbaka. "För att svara på din tidigare fråga: självklart fattar jag att det här har ett samband. Men jag har verkligen ingen aning, mer än att jag vägrar tro att detta är något som står i mina läkarböcker."

"Aha. Svartkonst. Så du ljög för Thomos?"

"Du har tjuvlyssnat."

"Jag råkade vara i närheten. Varför sa du till Tremero att du inte trodde på svartkonst, när du uppenbarligen gör det?"

Medicus suckade och såg nästan irriterad ut. "Tänk efter. Om vi ger Thomas ett skäl till att starta en häxjakt, kan han slita upp hela byn i rent raseri. I Daval kan det till och med ses på med blida ögon, om han jämnar byn med marken. Många anser att Aios börjar bli en otrevlig plats, rent politiskt. För långt bort, för mycket aktivitet man inte har kontroll över. Men han skulle behöva järnhårda bevis för något sådant."

"Man skulle kunna tycka att fyra sjuka män och en aggressiv vargflock är nog med bevis." Catleen log snett men Medicus fnös.

"Det ska hålla över hela kejsardömet. Då krävs det ämbetsmän och pappersarbete. Han är inte där än. Men han kommer inte att tända eld på Aios. Han är hänsynslös men inte galen. Men häxjakter behöver inte sluta i brinnande byar. Han kommer garanterat att utföra en i mindre skala, förr eller senare. Allt vi gjorde i natt, jag och Damokeles, var att vi köpte lite tid. Hade vi sagt att detta var svartkonst, hade han agerat direkt."

"Så han lyssnar faktiskt på er?"

"Han lyssnar på många i sin omgivning. Han är skarp. Han vet att han inte kan allt, så han omger sig med människor som kan det som han inte kan."

"Så som du beskriver honom, låter han nästan ödmjuk."

Medicus skrattade bistert. Glaset var tomt nu och han tog en klunk från flaskan innan han svarade. "Han har insett det som är nödvändigt för alla som vill bli framgångsrika, att han inte kan göra allt själv. Men han är analytisk, och den förmågan använder han tillsammans med andras kunskaper när han planerar sina drag."

Catleen la armarna i kors och lutade sig mot väggen. Hon stirrade ut i luften. "Det är intressant att bara hans män har drabbats."

"Mycket."

"Och massor av människor hatar honom, förstås?"

"Förstås." Medicus höll upp händerna och spretade med fingrarna. Hans blick började bli dimmig. "Låt se... av dom *du* har träffat, kan vi börja med mig. Jag hatar honom, det är en." Han sänkte vänster tumme. "Så har vi Damokeles, förstås. Två." Pekfingret. "Akelus. Honom antar jag att du har träffat, eftersom du åkte fast. Det blir tre." Långfingret. "Julia vet du ju vem *det* är. Fyra." Ringfingret. "Alla du har träffat avskyr honom. Plus alla andra också."

"Varför hatar du honom?"

Medicus sänkte armarna och tittade bort. "Jag får aldrig någon lugn och ro så länge han är i närheten."

Catleen gick fram till Medicus och ställde sig intill honom. "Vad är det med kyrkan, Medicus? Varför söker sig vargarna dit hela tiden? Vad menade Damokeles när han sa att detta skulle hålla på så länge som det krävdes?"

Medicus gav henne en nervös blick under ögonbrynen och tittade bort. Han greppade efter flaskan men Catleen ryckte undan den. "Jag vet inte", mumlade han. "Säkert. Fråga Damokeles."

"Jag tror att du vet", sa Catleen. "Och om du berättar det för mig, ska du få något att dricka som är bättre än den här smörjan."

"Sluta", muttrade Medicus. "Så ynkelig är jag inte. Och för övrigt så vet jag inte, för jag har valt att inte veta. På så sätt kan jag inte svara på frågor från sådana som du... eller Tremero." De orden fick Catleen att haja till och hennes grepp om flaskan hårdnade. "Jämför du mig med honom?"

Han skakade på huvudet. "Kan du gå nu?" sa han. "Jag vill sova. Jag har haft en lång natt."

Hon gav honom flaskan. Han tog den och ställde den ifrån sig, helt ointresserad av dess innehåll nu. "Jag blir tvungen att hämta Thomos innan gryningen. Jag måste berätta vad som har hänt."

"Vad har hänt, då?"

"Jag vet inte. Någon har varit här och dödat soldaten. Jag vet inte vem."

Catleen log, men blev snabbt allvarlig igen. "Han attackerade mig för att han ville dö. Han hade inte en chans."

Medicus suckade och blundade. "Jag vet."

Utanför var det stilla. Varken vind eller snöfall bröt lugnet men ändå kändes det för Catleen som om hon steg ut i kaos. Hon undvek stugan med blicken och gick rakt fram, över gården och ut genom den vanliga entrén. Det var dumt. Någon kunde se henne, men hon kunde inte förmå sig att gå i närheten av stugan igen. Natten hade fortfarande många timmar kvar, men Catleen var trött och orkade inte mer. Tillbaka till Sara, tänkte hon. Jag får fortsätta i morgon, bege mig till kyrkan och ta mig in den här gången, så får vi se vad som händer. Men inte i natt. Jag är för trött för det.

Hon gick med blicken fäst i marken och händerna nerkörda i fickorna. Hon kände sig ensam och Sara dök upp i hennes inre, men hon sköt irriterat undan den tanken. Jag är förvirrad, tänkte hon. Jag vet inte vad jag håller på med. Vad ska jag till kyrkan att göra? Men jag kommer ju inte ut. Det är bara en tidsfråga innan Thomos hittar mig i Aios, jag måste härifrån! Och jag kommer inte härifrån så länge vargarna vaktar skogarna.

Som om den tanken var en signal, så höjde hon blicken och såg något stryka förbi mellan två hus, runt hundra meter längre bort. Hon stannade, sedan började hon springa och när hon kom fram till platsen så såg hon spår i snön efter en varg. De ledde in mot byn och när Catleen följde dem med

blicken, såg hon vargen försvinna bakom ett hörn, ytterligare cirka hundra meter bort. Catleen sprang efter och när hon kom fram till hörnet såg hon vargen smyga mellan husen en bit bort, krökt och smidig, nästan som om den gled fram över snön. Det var den svarta honan, Catleen kände igen henne nu trots mörkret och avståndet, och det var ingen tvekan om vart hon var på väg. Mot kyrkan. Men hon var ensam. Varför?

Catleen ryckte på axlarna. Hon tog några djupa andetag, skakade undan tröttheten och följde efter vargen genom byn.

NITTON

Hon följer mig, tänkte varghonan när hon gick genom byn mot den stora platsen. Men hon luktar inte som människorna i den här byn.

Honan hade under dagen lett flocken i jakt genom skogen, men det hade varit magert. Räv och hare hade gjort att alla hade fått sig en liten köttbit, men de var fortfarande hungriga och snart skulle det driva dem till konflikt. Hennes grå rival hade hållit sig lugn, han hade varit koncentrerad på jakten och varit den som funnit mest byte. En räv och en hare, på egen hand. Han hade erbjudit bytet till henne först, hon hade gett det till flocken och sedan legat en bit utanför och tittat på medan de kämpat om resterna. Själv lyckades hon fånga en skogsmus senare framåt dagen, och den fick bli hennes frukost, middag och kvällsmat. Som tur var, rann bäckarna med stor styrka och isen hade inte lagt sig på dem. Det fanns åtminstone vatten.

Det finns större djur norrut, hade den grå sagt till henne när skymningen närmade sig. Jag har sett spår. Om vi fäller ett stort byte, är vi mätta under en tid framöver. Men här finns inga stora byten. Jorden är fattig och övergiven. Vi måste härifrån.

Om nu vargar kunde sucka, så gjorde honan det och vände blicken åt det håll där hon visste att byten fanns. Den grå hade rätt och om hon inte erkände det snart skulle han se till att hon blev tvungen. Förmodligen skulle hon bli ensam då och få ströva till andra marker själv, men den enda marken som verkade lovande var den mot norr och dit skulle flocken gå. Där skulle hon inte vara välkommen.

När mörkret kommer så vilar vi, sa hon. Sedan får vi se hur det känns när ljuset kommer igen.

Ska vi inte till människorna? undrade han nyfiket. Varför stannar vi här, om vi inte ska dit?

Vi har jagat hela dagen och är inte starka nog, svarade honan.

Vi blir inte starkare i morgon, sa den grå. Han gick i en långsam cirkel runt honan, hela tiden med ögonen fästa på henne, men hon var oberörd av hans lek och nonchalerade honom. Vi får se, svarade hon bara. Nu vilar vi. Sedan får vi se.

Sedan kom natten och honan lämnade tyst flocken och begav sig mot byn. Vi har försökt som en flock, tänkte hon, men nu ska jag försöka ensam. Kanske kan det lyckas, eftersom det andra har misslyckats.

Och nu var hon i Aios. Vargen hade känt kvinnans närvaro så fort hon kommit ur huset, och även om honan inte hade gjort en sak av att visa sig för kvinnan, hade hon inte ansträngt sig för att gömma sig heller. Det var som en prövning, ett test för att se vad hon egentligen var – hon var inte härifrån, men vad var hon egentligen? Var hon bättre eller sämre än de som hade kommit för ett tag sedan och spridit död omkring sig? Nu ser jag henne, tänkte honan. Och hon ser mig.

Vargen nådde den öppna platsen där kyrkan fanns, stod stilla en stund och betraktade den. Hon försökte minnas var de hade letat och vad de hade

försökt, men flocken hade varit splittrad och människorna hade alltid kommit så snabbt. Nu var hon ensam och kunde använda en annan metod.

Hon lyssnade spänt och sniffade i luften. Kvinnan var bakom henne men rörde sig inte. Det var ingen framför. Området var tomt. En bit åt sidan låg det lilla stenhuset där *den* människan fanns. Hon *hatade* honom. Hans närvaro plågade hennes sinnen, men han var inte där nu.

Honan gnydde dämpat och slickade sig om nosen, sedan sprang hon snabbt ut i det öppna området och mot kyrkan. Lukten blev starkare ju närmare porten hon kom, hon drogs till den nästan mot sin vilja, och fastän hon visste att den skulle vara för tung för henne, var hon ändå tvungen att kasta sig mot den, försöka pressa den bakåt med hela sin tyngd och tvinga den att öppna sig. Men det gjorde den inte. Hon gnällde och blev nervös. Lukten var så stark och brände i hennes nos, spåret ledde hit! Hon ställde sig på alla fyra igen och sköt iväg runt kyrkan i jakt på en annan väg in.

Catleen stod i skydd av skuggorna från husen och betraktade fascinerat vargen när hon försvann bakom kyrkans vänstra kant. Ska jag hjälpa henne? tänkte hon. Jag kan ta mig in på en sekund. Men om jag skrämmer bort henne, är det meningslöst. Men om inte, kanske hon leder mig direkt till... till...

Till vadå?

Till svar. I vilken form som helst. Det kan fungera. Det är värt ett försök. I värsta fall biter hon mig. "Jag *hatar* hundar", muttrade hon och stampade med fötterna för att få igång värmen i benen.

Vargen dök upp runt kyrkans högra kant, men plötsligt stannade hon och vände sig mot Catleen; trots avståndet möttes deras blickar. Det var kontakt igen och Catleen kände sig lätt omtumlad för ett kort ögonblick när vargen

verkade läsa av henne och erkänna hennes närvaro; sedan såg hon något i ögonvrån, dörren till Akelus häkte som gled upp och Akelus som steg ut med armborstet höjt och laddat. Vargen vände sig blixtsnabbt åt hans håll och hann precis hoppa undan för den första pilen, men istället för att fly därifrån gick hon ner på mage med ryggen sträckt och öronen vikta längs med huvudet. Hon blottade tänderna och morrade. Akelus laddade snabbt om och tog några steg ut på torget. Han höjde armborstet och sköt igen och Catleen var imponerad av hans snabbhet och skicklighet, men vargen undvek pilen och satte sedan av i full fart mot honom. Han skulle inte hinna ladda om.

Catleen drog en kniv och rusade mot Akelus. *Vem anfaller du? Vem beskyddar du? Vem är ditt mål?* Jag vet inte!

Catleen gled den sista biten genom snön och hamnade framför Akelus med kniven dragen; vargen stannade bara några meter från dem, men hon ville inte vika undan.

Försvinn, sa hon till Catleen. Flytta dig. Den här människan är min. Men Catleen stirrade vargen rätt in i ögonen, något hon hade hört någon gång att man inte skulle göra om man inte var ute efter bråk, och hon höll kniven framför sig. Hon hörde hur Akelus andades tungt bakom henne, ett klickande läte avslöjade att han hade laddat om och hon anade hur han höjde armborstet och siktade mot vargen igen. På det här avståndet kunde han inte missa. Hon skulle inte hinna undan den här gången.

Catleen snodde runt och knuffade honom baklänges. Han vrålade ilsket och sköt, pilen snuddade vid Catleens kind och slet upp ett ytligt sår, hon snubblade och föll på rygg ner i snön; pilen försvann in i natten. Ljus tändes runt om i husen, röster från människor hördes, vargen snodde runt och såg sig om, fler människor var på väg och eldar brann, det här var inte en trygg

plats. Hon vände sig mot Catleen som redan stod upp, deras ögon möttes – gula, intensiva; mörka, rädda. Sedan sprang hon därifrån och var borta innan Akelus var uppe på fötter igen.

Catleen såg efter vargen, vagt medveten om att situationen runt omkring henne började bli farlig. Hon kvicknade till när hon kände Akelus hand slå ner på hennes axel och krama den hårt. "Du har säkert en bra förklaring till det här."

Har jag? "Säkert", sa hon.

"Kom. Du kan inte stanna här." Han smällde igen dörren till häktet och låste den. Catleen gjorde dock helt om och var på väg att springa därifrån, men då sa Akelus, utan att vända sig om: "Dom hittar dig hos Sara."

Catleen stannade upp. Han hade kanske rätt. Men var det inte ännu dummare att följa med honom? Men han hade släppt ut henne, han hade hjälpt henne att rymma. Att fånga henne igen, vore så... meningslöst. *Du har inte alla fakta i målet. Saker kan ha hänt som har förändrat situationen. Gjort den mindre meningslös.*

Jag bits, tänkte hon. Hon sa det högt. "Jag bits."

Akelus log svagt mot henne. "Sara sa det." Sedan började han småspringa därifrån, tydligen ointresserad av om Catleen följde efter honom eller inte. Men, tänkte hon, eftersom jag inte verkar göra mycket annat än just följa efter folk och få den här natten, kan jag lika gärna fortsätta med det. Och kyrkan får naturligtvis vänta. "Naturligtvis", muttrade hon när hon sprang efter Akelus. Bakom henne började folk försiktigt öppna fönstren och se vad som hände ute på torget. Hon hoppades att Thomos inte skulle få reda på att hon var tillbaka i Aios och umgicks med hans lagmän efter midnatt alltför snabbt.

Flykten till Akelus hus var odramatisk men spänd. Catleen ångrade sig flera gånger och var nära att vända om, men hans ord ekade i hennes inre: Dom hittar dig hos Sara. Vart skulle hon ta vägen? Och hon såg ingen anledning till varför Akelus skulle lura henne, efter vad han hade gjort, så av alla dåliga alternativ som fanns, så kändes detta som det minst sämsta.

Emellanåt. Under andra ögonblick skrek varje del av henne att vända om och fly tillbaka till Sara, ta packningen och springa ut i skogen och möta vargarna igen. Eller gå tillbaka till Medicus och gömma sig där. Eller leta rätt på Thomos, tvinga honom att avskriva anklagelserna mot henne och sedan låta vargsituationen lösa sig själv och lämna Aios därefter. Eller också –

”Framme”, sa Akelus och avbröt Catleen i hennes tankar. De hade stannat vid ett litet trähus nära skogen vid Aios östra utkanter. Det hade en liten gräsplätt med ett trasigt staket som ett barn kunde hoppa jämfota över utan ansträngning och det låg virke och delar av större konstruktioner utspridda på gården. Ett vagnshjul, en trasig stol och en spann. Akelus öppnade dörren och avvaktade, men Catleen gav honom bara en kort blick så han steg in först. Hon såg sig om och följde efter med en kniv i varje hand. Akelus skratade bistert och stängde dörren bakom henne utan att låsa.

Det var stökigt i hans hem. Glöden pyrde i en öppen spis vid vänstra väggen och framför den låg en stor björnfäll som i andra sammanhang hade kunnat fungera, men som här mest såg sjaskig ut. Trasiga och smutsiga gardiner hängde för fönstren och i ett hörn nära spisen stod ett bord som var täckt med papper och böcker. ”Det luktar”, sa Catleen och rynkade på näsan. I rummets andra ände fanns ytterligare ett bord med två stolar, och på bordet stod tallrikar med matrester på. De såg färska ut, potatis och kött med grönsaker. ”Vart leder dörren?” frågade Catleen och pekade med ena knivspetsen mot en dörr nära matbordet.

"Till sängen", svarade Akelus kort. Han tog av sig skorna och satte sig ner i rummets enda fåtölj, placerad en bit från den öppna spisen; han blundade och andades ut.

Catleen gled fram och la båda knivarna som ett kryss runt hans hals. Han öppnade ögonen när han kände den kalla metallen mot huden, men han verkade lugn. "Känn dig som hemma", sa han.

"Inga dumheter nu", sa Catleen kort. "Mitt tålamod är prövat."

"Jag förstår." Han rörde sig inte, men mötte lugnt Catleens blick. "Jag visste att du var kvar i byn. Sara berättade det. Men jag trodde inte att jag skulle stöta på dig igen. Jag har improviserat."

"Du kunde arresterat mig. Slängt mig i fängelse igen. Överlämnat mig till Thomos."

Han slöt fingrarna runt Catleens högra handled. "Jag hjälpte ju dig att rymma." Hon rös, han var kall och hon var varm. Sakta drog hon tillbaka knivarna och stoppade ner dem i bältet. "Du gjorde visst det, ja. På Saras begäran."

"Men jag gjorde det. Vilket gör mig lika skyldig som dig."

"Inte i praktiken. Vad sa du till Thomos? Är han arg?"

"Tja..." Akelus knäppte händerna över magen. "Så där. Din främsta uppgift var att få honom vald, och människorna i Aios kräver en lösning på problemet med vargarna. Det hade du aldrig något med att göra. Så, visst, han är arg, han letar efter dig, men han skickar inte ut några soldater utanför byn. Han räknar nog inte med att hitta dig."

"Hmm." Det ger mig lite större rörelseförmåga, tänkte Catleen. Alltid något. "Men folk undrar väl? När ska hon avrättas? Frågar dom inte det?"

Akelus skakade på huvudet. "Dom är oroliga för sig själva nu. Du och Julia är ointressanta. Thomos och vargarna är det inte."

"Så enkelt."

"Det fungerar. Men..." Han lutade sig framåt i stolen och det slog Catleen att hon inte hade rört sig ur fläcken och fortfarande stod ganska nära. Hans andedräkt snuddade vid hennes ansikte. "...han har inte glömt dig. Och hans soldater vet hur du ser ut. Ser dom dig, blir det jakt. Om han väl hittar dig eller tror att han vet var du finns, ligger du illa till. Så slappna inte av."

Catleen rös igen. Akelus luktade svett. Hon tog ett steg bakåt och la armarna i kors. "Händer inte. Händer aldrig. Vad sa du till honom? Hur rymde jag?"

Akelus ryckte på axlarna. "Jag kom dit, du var borta. Thomos visste att du inte hade tillgång till din utrustning. Cellen var kal. Du hade inga verktyg. Ändå rymde du."

"Jaha?"

"Du är tjuv. En skicklig sådan. Ditt rykte föregår dig om man rotar lite bland papper, vilket Thomos hade gjort innan han kontaktade dig. Han var arg men inte förvånad, och han kallade mig för idiot men mest på rutin. Jag menar... det är ju det här du gör. Så klart att en trött celldörr i Aios inte är några problem för dig."

Catleen nickade uppskattande och skrattade kort. "Det kom du inte på själv. Det var Saras idé."

Akelus svarade inte.

"Det slår honom inte", frågade Catleen, "att jag är ute efter hämnd? Är han inte rädd?" Hon visade tänderna. "Det hade jag varit."

"Jag vet inte. Men..." Han såg granskande på Catleen. "...hade jag varit Thomos, hade jag definitivt varit det." Han reste sig upp och gick fram till den öppna spisen. Han slängde in några vedträn från en hög som var slarvigt staplad bredvid och tog fram ett elddon som stod på spisens yttersta kant.

Akelus har ryggen mot mig, tänkte Catleen när hon studerade hans pillande med gnistor och trä. Så dumt. Ett sådant misstag.

Och med den tanken intog hon snabbt stolen, som var precis så bekväm som den hade verkat. Akelus sa, utan att vända sig om: "Jag vill veta varför du kom tillbaka."

"Och jag vill veta varför du hjälper mig."

Akelus vände sig om. "Jag –"

"- frågade först, jag vet."

"Dessutom tycker jag att jag redan har svarat på den frågan."

"Du gjorde det för att Sara bad dig, alltså. Och varför bryr hon sig?" Den sista meningen sa hon med viss bitterhet. Akelus såg på henne en stund men vände sig sedan till elden igen. Catleen suckade och försökte sjunka ner i fåtöljen, men det gick inte att känna sig riktigt bekväm trots allt. "Ja, alltså..." började hon. Akelus hade fått en låga som spred sig. Han rörde runt lite med en eldgaffel. Catleen fortsatte: "Jag hade inte tänkt att komma tillbaka. Men jag hade inget val."

Akelus la ifrån sig eldgaffeln och reste sig upp. "Aha? Höll du på att frysa ihjäl? Det var kallt den natten."

"Nej... kylan och vinden hade jag klarat. Kanske. Förmodligen. Men det var vargarna jag inte rådde på."

Akelus la armarna i kors och såg på henne med forskande uttryck i ansiktet. Hon skruvade på sig och kände sig besvärad av hans penetrerande blick. Mot sin vilja tittade hon bort när han vägrade att ge vika. "Berätta mer", sa han lugnt.

Och Catleen berättade, men inte allt för Akelus plötsliga intresse varnade henne för något, vad visste hon inte. Medan hon berättade sållade hon bort vissa detaljer och försökte läsa hans reaktioner. Han lyssnade intensivt när

hon förklarade att vargarna hade tvingat henne tillbaka men att de medvetet hade avstått från att anfälla. Hon berättade om konflikten som verkade råda i flocken, samt att hon gissade att de var ute efter något som fanns i kyrkan och att hon trodde att de verkade ha ett motiv till vad de gjorde. Men hon berättade inte om att hon kände till sjukdomen som spred sig bland Thomos män och hon sa heller ingenting om att hon upplevde någon slags kontakt på ett starkt, primalt sätt, när hon mötte flockens ledare, den svarta honan. Akelus var tyst och lät henne prata klart. När hon inte hade mer att säga, nickade han bara stumt. Till slut blev tystnaden så besvärlig att Catleen kände sig tvungen att säga något, och det retade henne att han verkade styra situationen på ett sätt som vanligtvis var reserverat för henne. "Har du inget att säga?" sa hon. "Låter det inte underligt?"

"Tja... jag vet inte så mycket om vargar. Men jag har hört underligare saker."

"Men det är så... så... målinriktat! Dom ger sig inte, dom kommer tillbaka varje natt, och dom är beredda att riskera livet! Så mycket vet jag om vargar, att när det brinner i skogen så flyr dom. Men dom här går ingenstans."

"Du var förstas på väg till kyrkan i natt?"

Ingen idé att ljuga, det hade blivit för uppenbart. "Ja. Som jag ser det, kommer jag inte härifrån förrän detta har löst sig. Och för varje dag jag stannar i Aios, är risken större att Thomos hittar mig."

"Hmmm." Akelus blundade och gäspade, han gnuggade sig i ögonen. "Du kan stanna här. Ingen kommer att leta efter dig här."

Catleen blev genast misstänksam. "Stanna här? Det låter som om att sova i fängelset vore en bättre idé."

"Det finns plats där också."

Hon fingrade på ena kniven. "Jag litar inte på dig. Medan jag sover, hämtar du säkert Thomos med sällskap."

Akelus skrattade kort. "Knappast. I motsats till vad du verkar tro, vill jag ha så lite med den mannen att göra som möjligt."

"Så... varför?"

Akelus sträckte på benen och reste sig upp. "Du är inte säker i Saras förråd. Dom kommer hitta dig där. Och om dom gör det..."

"...så hänger dom Sara också."

Akelus log snett och ryckte kort på axlarna. "Då finns det inte mycket jag kan göra. Men hittar dom dig här, kan jag förmodligen ta mig ur det."

Catleen ställde sig upp. Hon hade fortfarande ena handen på kniven. "Hon hatar mig nu, eller hur?"

Akelus tittade in i elden, som hade börjat ta sig ordentligt. "Hon försöker. Men det är inte så lätt."

Catleen gick fram till den öppna spisen och ställde sig på andra sidan, även hon med blicken fäst på lågorna. "Vi träffas inte ofta. Jag kommer hit, är här några dagar och reser vidare till mina föräldrar sedan. I Asharien. Men hon har alltid funnits där."

"Jag har lite samma relation till min bror."

"Den i Daval?"

"Den ende jag har. Han har svårt att komma hit och jag kan inte lämna Aios hur som helst. Jag har inte träffat honom sedan jag kom hit." Han talade långsammare vid de sista orden och fick något frånvarande i blicken.

Catleen suckade och knäppte händerna bakom ryggen. Hon tänkte på Helena som hade dött ensam i sitt stora hus i Daval. Hon hade legat och ruttnat bort i månader utan att någon hade saknat henne. Om man låg där i flera månader, kunde man ligga där i ytterligare några månader till. Vad hade de

sagt till varandra då, efteråt? Att de aldrig skulle bli som henne. Men nu fanns inte Sara med i bilden längre. Hon var borta. Och då hade inte Catleen någon kvar.

Hon såg upp och märkte att Akelus tittade på henne. "Du verkar trött", sa han. "Du borde nog sova."

"Och du?"

"Jag får ge mig av till häktet igen. Men jag är snart tillbaka."

Catleen korsade armarna över bröstet och la händerna på axlarna. Hon frös, trots att hon var nära elden. "Och var skulle du sova, när du kom tillbaka?"

Han nickade mot dörren. "I sängen."

"Och jag?"

"På golvet, bredvid sängen."

"I samma rum? Spännande."

"Jag har inga fönster där. Sover du här ute, kan någon se dig. Det finns filtar i skåpet i sovrummet. Det räcker nog för att du ska få det bekvämt."

Catleen nickade. Var hon besviken? Nej. "Jag behöver mina saker. Hos Sara."

"Vi löser det. Gå och lägg dig nu." De omedelbara tankarna som for genom Catleens huvud, slog hon brutalt undan. Detta är Saras egendom, tänkte hon, och jag stjälar inte från Sara. Aldrig mer från Sara.

Akelus tog på sig skorna igen medan Catleen öppnade dörren till sovrummet och stirrade in i ett litet utrymme som knappt rymde den breda sängen. Det var obäddat och låg kläder på golvet. "Slarver", muttrade hon. Akelus gick mot dörren och sa innan han lämnade henne: "Öppna inte om det knackar. Jag låser. Du kan säkert ta dig ut om du skulle behöva det."

"Inga problem."

Han gick och stängde dörren. Hon hörde hur det rasslade i låset, och sedan försvann hans steg bort. Vart är du på väg, Akelus? undrade hon. Till häktet, mitt i natten? Var det det bästa du kunde komma på? Är du så dum att du inte fattar att jag kanske följer efter dig? Vågar du riskera en lögn?

Catleen gick fram till låset och undersökte det. Ett par snabba tag med dyrken tog hand om den saken och hon smög ut i natten. Försiktigt stängde hon, låste dörren igen och följde Akelus spår som ledde mot Aios norra del, upp mot kullen. "Jag visste det", viskade hon.

Efter en stund fick hon syn på honom. Han verkade ha bråttom och gick med blicken fäst mot marken, inte särskilt uppmärksam på sin omgivning. Han har väl mycket att fundera på nu, tänkte Catleen. Men en liten del av henne kände ändå besvikelse, för hon hade gärna velat tro att Akelus inte skulle förråda henne trots allt. Men nu var han på väg till Thomos i tron att han hade låst in henne på en plats där hon trodde att hon var säker. "Så rutinerat", mumlade hon. Jag har överskattat honom. Han var visst inte så smart som jag trodde.

Men så vek han oväntat av väster, och började istället gå in i stadens tätare kvarter igen. Om han var på väg för att träffa Thomos, hade de en mötesplats som Catleen inte kände till. "Spännande." Hon blåste värme i händerna och kände på knivarna. Hon var redo, om det skulle behövas.

Akelus ökade på stegen och han nästan sprang när han närmade sig Aios största torg. Catleen förstod och hon fnissade lite för sig själv. "Aha. Sara." Det hade han ju förstås kunnat säga, tyckte hon. Men, men...

Hon stannade och övervägde att vända om och gå tillbaka till Akelus hus igen. Men så mindes hon sina saker och tänkte att hon lika gärna kunde hämta dem nu, när hon ändå var där själv. "Och kanske tjuvlyssna lite", la hon till och fnissade igen. "Det kan bli roligt." Fast nej, så gör man inte.

Fast jo.

Fast nej, det är privat.

Jo jo jo!

Catleen såg Akelus stanna utanför Saras värdshus och knacka hårt på dörren. Hon tyckte att hon anade ett mönster i knackningen, och genom fönstren såg hon att det tändes ett ljus väldigt fort som vandrade kvickt nerför trappan. Snart var Sara framme och öppnade dörren, Akelus smet snabbt in och Sara stängde igen.

"Asch, vad sjutton..." Catleen sprang längs med gränderna tills hon var framme vid värdshusets baksida. Skjulet låg på höger sida, men hon väntade med det och smög runt med örat tryckt intill väggen, för att hitta en plats där hon hörde bäst. De var fortfarande kvar på nedervåningen och hon hörde tydligt hur de pratade om något. "Var är min öronkon när jag behöver den?" muttrade hon, men hon ville inte springa och hämta den i sin väska nu. Det fick vänta. Dessutom kändes det lite *för* mycket, att springa och hämta något sådant när allt hon gjorde var att tjuvlyssna på lite osedligheter.

"Damokeles var här med dom förut", sa Sara med dämpad röst genom väggen. "Han var hysterisk, jag kunde inte stoppa honom. Jag hade inget val."

"Du kan inte ha dom här", sa Akelus med vad som lät som provat tålamod. "Jag tror jag har Catleen under kontroll, åtminstone."

"Du känner henne inte som mig", sa Sara och skrattade ihåligt. "Hon kommer inte att ge sig."

"Då får vi väl ta hand om det på något sätt", svarade Akelus. Hans röst blev med ens hård. Catleen rynkade på pannan. Det verkade nästan som om hon hade kommit mitt i ett gräl. Men vad bråkade de om?

"Vad menar du?" frågade Sara. "Vad tänker du göra?"

"Jag vet inte!" nästan röt Akelus. "Det hade varit djävligt mycket lättare om du kunde fatta att hon skiter i dig, så vi bara kan lämna över henne till Thomos!"

"Om du gör det..."

"Kom med ett annat förslag, då! Om hon är så smart som du alltid påstår, vilket jag är beredd att tro, så har hon snart fattat vad vi håller på med! Och då vet du vad som händer."

Catleen kände en klump bildas i halsen. De pratade om henne. Och om något mer. Det högg till i magen.

"Hon... hon skulle aldrig göra så mot mig." Saras röst var svag och Catleen fick trycka örat hårdare mot väggen för att höra något. Sara rörde sig bort också, mot husets andra sida, vilket gjorde det ännu svårare. "Hon skulle förstå och vi skulle lösa det tillsammans."

"Föreslår du att vi ska berätta allt för henne? Hon är ett vandrande ego, Sara! Hon tänker bara på sig själv!"

"Hon skulle inte ange oss."

"Om det var vad som krävdes, absolut! Hon skulle köpslå med Thomos om sin frihet och använda oss som pris! *Dig*, Sara. Hon skulle sälja *dig*."

"Det skulle hon INTE!" röt Sara, och Catleen hörde hur något slogs i bitar. "Du känner henne inte, så antingen håller du käften och drar åt helvete eller så slutar du snacka skit!"

"Lugna ner dig", sa Akelus och han lät mer avslappnad. "Du har rätt. Jag känner henne inte. Men hon är trängd och vill härifrån. Som du själv sa... ni har förändrats. Ni har vuxit ifrån varandra. Ni förstår inte varandra längre. Jag menar inte att hon skulle göra det utan att tveka, men hon *skulle* göra det. För det skulle vara hennes enda alternativ. Och hon är en praktisk människa, Sara."

Det var tyst en stund. Sedan sa Sara: "Jag ångrar mig ibland, Akelus. Gör du det?"

Svaret dröjde. "Ibland. Men så dyker Thomos upp... och då ångrar jag mig inte längre."

Vad menar de? Vad i helvete pratar de om?

Catleen fick ta stöd mot väggen för att inte falla. Sara... vad pratar du om, Sara? *Vad ångrar du? Har du någonting med allting att göra? Har du det?* Catleen krympte, hon ville krypa ihop till en liten boll och sluta armarna omkring sig som en sköld. Vad var det som hände? Vad var det hon hörde?

"Vet Catleen någonting om männen som har dött?" frågade Sara sakta. Akelus svarade bistert: "Hon var där när den sista av dom fick sitt anfall. Men hon sa ingenting om det nu i natt, så jag antar att hon inte vet någonting."

"Har du varit där igen? Hos... Medicus?"

"Nej. Bara den första gången." Han lät darrig på rösten när han fortsatte. "Jag har inte orkat gå dit igen."

"Tycker du att jag –"

"Nej!" Han avbröt henne snabbt. "Det är meningslöst!"

"Ibland är det värre att inte veta."

"Inte i det här fallet."

Catleen mådde illa. Hon var nära att spy och fick kämpa för att hålla tillbaka kväljningarna. Huvudet bultade och hon fick svårt att andas, halsen sved och tårar trängde fram ur ögonen. Hon hade hört nog. Hon ville inte höra mer. Hon ville bara härifrån. Hon reste sig upp och sprang mot förrådet men snubblade och föll framlänges i snön. En kort stund låg hon kvar där utan att orka resa sig upp. Det kändes meningslöst, bröstet värkte och allting snurrade. Men så talade förnuftet till henne genom dimman och hon tvin-

gade sig upp och in i förrådet. Där låg allting som hon hade lämnat det, hon föll ner på knä och började rafsas ihop saker och trycka ner dem i väskan. "Fy faan..." viskade hon med sprucken röst. "Fy faan..." Sara. Av alla människor. Sara. Som hade förbannat Catleen för hennes lögn, som hade fått henne att må dåligt för hennes svek, som alltid hade funnits där och som alltid hade berättat allt just för henne.

Catleen grät. Tårarna rann nerför kinderna, hon mindes inte när hon hade gråtit så mycket förut, kanske när hon var liten någon gång, men det här kändes som om någon hade rivit upp ett stort sår och bara slet och ryckte i det hela tiden. "Din djävla... hur kunde du?" Catleen var inte mycket klokare egentligen, det enda hon hade förstått nu var att Sara visste precis vad som pågick, hon hade vetat hela tiden och hon hade inte sagt någonting, inte ens när Catleen var i dödsfara och desperat kämpade för en lösning! Samtidigt som *hon* framstod som heligheten själv, den som alltid var rättrogen; Catleen, som lurade och bedrog henne, svek hennes ideal och visade sig oförstående, Catleen som var den usla och som förtjänade att överges och bli ensam.

Väskan var full. Hon skulle precis dra igen den, men sedan körde hon ner armen till botten och letade efter flaskan och hittade den; hon tömde den i ett svep och hoppades nästan att hon druckit gift av misstag, men det hade hon inte. En stickande värme spred sig genom kroppen, hon slungade flaskan in i väggen så att den gick i tusen bitar och hon sjönk ihop med ansiktet i händerna. Nu har jag ingenstans att ta vägen, tänkte hon. Ingen att gå till. Sara... Sara... av alla svek... detta var det värsta.

Hon tömde en flaska till och började bli rejält snurrig. Plötsligt fick hon panik, hon ville därifrån och hon for upp på benen, tappade balansen och föll mot dörren och trillade ut på gården och slog huvudet i marken. "Aaaaj..."

Det blödde. Snön blev röd. Catleen grät fortfarande och tog sin väska, slängde den över ryggen och försökte gå därifrån. Hon trillade igen och landade på ändan den här gången, och det var frestande att bara sitta kvar och låta kylan ta henne. Jag rör mig inte, tänkte hon. Det spelar ingen roll längre. Jag bryr mig inte. Låt dem ta mig.

Hon satt där en stund och vaggade med huvudet fram och tillbaka medan illamåendet närmade sig. Efter ett tag började det bli kallt och hon drog snabbt händerna över ansiktet. Magen vände på sig, kväljningarna varnade henne för vad som skulle komma och till slut så kräktes hon. Kräkreflexerna högg i henne, hon kunde inte andas när spriten tvingade ur henne allt hon hade i magen gång på gång, stöt efter stöt. Till slut kände hon den fräna smaken av syra i munnen och hostade tills bröstet värkte. När reflexerna avtog, stod hon på alla fyra som en utslagen människa och orkade knappt röra sig. Hon stirrade ner på sina egna spyor.

Är jag förgiftad? tänkte hon. Är jag drabbad? Kommer jag att bli ett missfoster, precis som de andra?

Nej. Och inte heller kommer jag att dö i natt. Eller någon annan natt inom det snaraste.

Hon reste sig sakta upp. Omgivningen var fortfarande ostadig, men det kändes bättre. Lite bättre. "En sak i sänder", mumlade hon. "Mot kyrkan. Den här gången ska jag in." Hon började stappla mot kyrkan, stadigare för varje steg, längre och längre bort från värdshuset och Sara.

TJUGO

Catleen försökte att inte tänka på Sara när hon gick genom byn, fortfarande vimmelkantig. Det hade blivit för mycket på en gång, hon var tvungen att förtränga en del av det för att kunna fortsätta fungera. Spritens verkan hade redan börjat avta, det mesta hade försvunnit ut i spyorna och hon var tacksam för det för annars hade hon inte kunnat ta sig in i kyrkan och göra någon nytta. Jag har ingen aning om vad jag kommer hitta där, tänkte hon. Och jag har ingen aning om vad jag ska göra sedan. Jag kanske skulle gå tillbaka till Akelus hus, låtsas som ingenting och köpa mig en extra dag eller två. Han kan inte göra något nu när jag är på min vakt.

FAAN TA DIG SARA HUR KUNDE DU JAG HATAR DIG DIN HYCK-
LARE DIN SKENHELIGA –

Hon stannade och sparkade hårt på en tunna, så hårt att det kändes som om några av tårna bröts. Hon sparkade igen, slog med knutna nävar mot en stenmur och fick bita sig hårt i läppen för att inte skrika. Jag har inte fattat det än, tänkte hon. Jag är fortfarande chockad.

Fatta. Förstå. Sara har ljugit för dig från första sekund.

Vänta, tänkte Catleen. Jag ska vänta. Hon har en förklaring och jag ska lyssna på den först. Jag ska be om ursäkt för allt dumt jag har gjort och sedan ska jag lyssna på hennes förklaring, så kanske allting löser sig.

Aldrig någonsin. Men visst kan du lyssna på vad hon har att säga. Hon lyssnade ju trots allt på dig.

Gjorde hon? Jag undrar det, jag. Hon hörde vad jag sa, men lyssnade hon?

Catleen hade stått och tittat ner i marken en lång stund, medan tankarna virvlat fram och tillbaka i hennes inre. Men hon blev sakta medveten om att hon inte var ensam längre, någon i närheten bevakade henne. Hon tog ett djupt andetag och ansträngde sina sinnen. Bakom mig.

Hon snodde runt och där stod den svarta varghonan, nästan osynlig i skuggorna från husen men ändå tydlig nog för Catleen. Hennes gula ögon glimmade i mörkret och hon blinkade en gång, två gånger.

Catleen stod och stirrade på henne med ett dumt uttryck i ansiktet. Där är hon, tänkte hon. Roten till det onda. "Har du inte gått hem än?" sa hon högt ut i luften. Hon brydde sig inte om någon hörde henne, om hon väckte hela Aios. Vargen gnydde och tog några steg åt sidan, men hade hela tiden sin uppmärksamhet riktad mot Catleen. Hon tvekade, hon var osäker, men hon ville inte gå därifrån.

Catleen la huvudet på sned. "Är du rädd?" mumlade hon. Det borde du vara. Hela byn hatar dig. Hon kastade huvudet bakåt i ett kort skratt. Precis som mig då! Alla hatar mig! Sedan blev hon allvarlig igen. Hon tog av sig väskan och grävde efter det torkade köttet som hon gissade att hon skulle behöva när hon lämnade Aios, men som nu kunde få en helt annan, mer intressant funktion. Hon fiskade upp paketet, tog bort tyget runt om och höll upp köttbiten framför sig. Den var torr och hård, men det var mat för en hungrig.

Varghonan gick fram och tillbaka och gnällde, men hon ville inte komma närmare. Catleen suckade och slängde biten åt vargen, som backade undan först men sedan gick fram och nosade på köttet. Efter en kort stund tog hon det i munnen och började tugga frenetiskt. Catleen kunde inte låta bli att le.

Vargen gjorde snabbt slut på köttbiten, och när hon var klar slickade hon sig om munnen och gick några steg från Catleen, vidare in i byn. Hon vände sig om och såg på Catleen, som misstänksamt tittade tillbaka. Vill du att jag ska följa efter? tänkte hon. Väntar du på *mig*?

Hon gick mot vargen med avvaktande steg. Vargen väntade tills hon kom nära, då började hon springa så att avståndet blev ungefär lika långt som förut och sedan stannade hon. Catleen fortsatte framåt, vargen väntade och sprang, och snart fick de in rutinen. Catleen visste vart de var på väg. Till kyrkan.

Torget var tomt och öde. Inga ljus brann i fönstren, inte ens i häktet. Vargen sprang mot kyrkan och när hon nådde porten verkade hon inte längre bry sig om deras föreställning. Hon gnydde och krafsade på porten och vände sig om och såg på Catleen med en blick som hon närmast kunde beskriva som vädjande. Kom hit. Hjälp mig. Catleen stod kvar, tveksam till att gå närmare. Vargen var lynnig och ostabil, förmodligen farlig – det hade Catleen sett tidigare. Hon var inte särskilt bekväm med tanken att springa runt inne i kyrkan tillsammans med ett hysteriskt djur, men samtidigt kändes det som om situationen krävde det. Det var oundvikligt. Vargen skulle in, precis som Catleen, och hon verkade be om hjälp. "Nåväl", sa Catleen och lösgjorde dyrken för ändamålet. Hon gick mot porten och vargen, honan snodde runt och ställde sig med alla fyra brett isär, hon morrade dovt och Catleen stannade mitt på torget. Inte bra. Här syntes hon, de hade inte mycket tid på sig om det här

skulle skötas snyggt. "Bestäm dig nu", sa hon lugnt. "Antingen ska du in eller inte."

Vargen backade undan några steg. Catleen svalde, hon var nervös men gick ändå sakta fram mot porten, hela tiden bevakad av vargen. När hon böjde sig ner och tittade på låset, svettades hon i händerna och det gjorde det hela lite svårare. Hon darrade också. "Jag behöver verkligen inte det här nu", muttrade hon när hon försökte få ordning på låset som i vanliga fall hade varit något hon dyrkat i sömnen. Det här är ditt fel, tänkte Catleen och förbannade Sara. Den här vargen är helt tokig på grund av dig, och jag är här på grund av dig. Jag vet inte varför, men så är det.

Klick.

Amatör.

"Så. Öppen."

Catleen sköt sakta upp dörren, men vargen sprang in så snabbt att hon nästan slog omkull henne. Catleen såg sig hastigt om och slank sedan in och stängde dörren.

Hade hon varit lite mer noggrann, hade hon kanske märkt att folk såg henne. Runt omkring kyrkan sov man dåligt nu för tiden, och hände det något drogs man motvilligt till det med skräckblandad fascination. Någon viskade något till sin fru om en häxa med en varg, en annan sa till sina barn att sova vidare, en tredje gick efter fackla och högaffel. En ilska som legat och pyrt ett tag fick gnistor och tog eld. Folk vaknade till liv i tron att roten till det onda hade visat sig och gjort ett misstag.

Catleen var ensam med vargen i kyrkan. Hon studerade snabbt omgivningen och lokaliserade prästrummet till höger vid kyrkans bortre ände, men hann inte mycket mer än så för varghonan rusade fram till altaret och

började krafsa på golvet. Hon kved och gnydde och uppförde sig desperat, som om hon försökte gräva rätt genom, och när inte det fungerade så gick hon i oroliga cirklar runt altaret och gav ifrån sig korta, dämpade ylanden. Catleen studerade henne fascinerat och kunde inte beskriva det med något annat ord än förtvivlan. Vargen led. Hon hade sorg. Och skälet till det verkade ha med altaret att göra. Men samtidigt så högg hon till emellanåt och morrade åt Catleen, som höll sig på avstånd och nära porten en stund. Men till slut tog hon ett par djupa andetag och gick genom kyrkgången mot altaret och vargen. Honan grymtade och vek inte undan, men verkade inte heller hindra Catleen från att komma närmare. "Lugn nu", sa Catleen till sig själv och vargen. Hon kom fram till altaret och försökte slappna av för att studera det. Vargen blev tyst, hon la sig på golvet med huvudet mellan tassarna och gnydde lite. Catleen gav henne en hastig blick från ögonvrån och böjde sig sedan ner över golvet. "Jaha..." Ett altare. Och?

Hon tog av sig väskan, la den intill altaret och letade en stund, gick runt det ett par gånger och tryckte på det, försökte knuffa eller åtminstone rubba det, men det satt fast. Men när hon gjorde en mer grundlig undersökning på sidan som vette mot predikstolen, hittade hon små, tunna rivmärken i golvet. De var regelbundna och gick i små bågar.

Catleen suckade och skakade på huvudet. "Så klassiskt." Hon trevade med fingrarna efter någon slags utlösningsmekanism men hittade ingen. Irriterat försökte hon igen, men utan resultat. Vargen glodde på henne med förebrående uppsyn och Catleen fräste till: "Försök själv då om det är så enkelt!" Men vargen låg kvar och anla en närmast sårad min.

Catleen satte sig på altaret och kliade sig i huvudet. "Det här är så idiotiskt", sa hon, men inte till sig själv utan till vargen. "Jag har sett det här hundra gånger förut." Sedan tittade hon på toppen av altaret och studerade

bilderna som var inristade där. Hon kände på dem och gled med fingertopparna över Daaks kors, och då hittade hon en knappt märkbar del precis på toppen som andra förmodligen skulle missta för en trasig bit. Hon tryckte ner den. Ett svagt klickande ljud bekräftade vad hon just hade gjort. Hade hon inte aktivt lyssnat, skulle hon förmodligen ha missat det, men nu knuffade hon på altaret igen och det gled sakta åt sidan med ett skrapande läte mot golvet. Under stenen fanns en trång öppning som knappt rymde en smal människa på bredden. Den ledde ner till något svart. Men vargen for upp från golvet och kastade sig ner i hålet innan Catleen hann göra något, och innan hon sprang efter ryckte hon loss ett ljus från altaret och tände det med en av sina stickor. Vargen tjöt där nere, hon gav ifrån sig ett djupt ylande och Catleen böjde sig ner över hålet för att se vad som fanns där.

Det var ett litet rum med väggar och golv av skrovlig sten. Någon hade bemödat sig med att fästa hållare för facklor i väggarna, och längst bort fanns en bred, massiv träbänk som var helt kal. Det var där varghonan sprang fram och tillbaka, och Catleen kunde inte förstå varför. Det var bara en bänk. Hon klättrade försiktigt ner i rummet, vargen verkade inte bry sig om henne alls längre och när hon gick med ljuset mot bänken såg hon något helt annat.

Hon såg blod. Stora fläckar, många fläckar, utspridda över bänken. Det var allt, men det räckte. Vargen skrek, men i Catleens öron lät det som något annat. Det lät som gråt. Hon grät. "Vad har hänt här?" viskade hon skrämt. Hon höll upp ljuset mot väggen och såg ytterligare blodstänk på stenen. När hon tittade ner på golvet fanns det fläckar där också. "Sara..." Vad har du gjort? Vad är det som har hänt här?

Catleen såg på vargen som mötte hennes blick och stannade. Hon såg bedrövad ut, som om hon saknade något, och Catleen kände medlidande med henne. "Var det detta du ville se?" sa hon. Har det skett någon slags ritual

här? Har människor dött? Men i så fall, vad har det med vargen att göra och varför bryr hon sig om detta? För här var det tydligt att vargen visste något som Catleen inte riktigt förstod än, även om idén fanns där och kallade på hennes uppmärksamhet. Hon önskade att honan kunde tala. "Det här blir värre och värre", suckade Catleen. Hon lutade pannan i handen och försökte samla tankarna. Allt snurrade, Sara svek henne, blodiga ritualer i kyrkans källare, vargflockar runt byn, män som blev missfoster... som vargar. "Gud", stönade hon. "Hjälp mig här nu. Vad är det jag missar?"

Allting hänger ihop. Ser du inte det? Alla bitar finns här. Det är bara för dig att pussla ihop dem.

"Men det är inte så djävla *lätt!*" nästan skrek Catleen. "Jag kan inte tänka klart!"

Då avbröts hon av ljudet från glas som splittrades i kyrkan. Det lät som om en ruta gick i bitar. Sedan splittrades en till och en till, och strax efter hördes ljud från vad som verkade vara en folkmassa. Vargen vek tillbaka öronen och morrade, Catleen klättrade snabbt uppför trappan och kikade över kanten.

Tre rutor hade krossats. Facklor hade kastats in tillsammans med bränsle av någon form. Det brann redan i kyrkan och det verkade sprida sig snabbt i trät. "Varför bygger man inte kyrkor av *sten?*" stönade Catleen, men hon stod kvar. Ingen fara, tänkte hon. Jag har varit i brinnande hus förut. Men vad är det frågan om här? Hon lyssnade till folkmassan utanför. De verkade uppretade och arga, nästan som... en pöbel.

"Häxa!"

"Slyna!"

"Hora!"

Dom pratar om *mig*, tänkte Catleen. Hon tittade upp ovanför kanten igen. Bänkarna närmast porten hade börjat brinna och mattan mot altaret hade tagit sig. Någon måste ha sett mig med vargen, tänkte hon. Nu tror dom att dom har löst problemet. Jag är häxan bakom alltihopa. Naturligtvis. *Naturligtjävlavis*.

Catleen tog ett par djupa andetag och försökte lugna ner sig, men det var svårt. Först allting... och nu det här.

En hel by försöker mörda dig för att du är en häxa.

"Jag FÖRTJÄNAR inte det här!" tjöt hon, och som om vargen instämde ylade hon i takt med Catleens klagande. "Och DU håller tyst!" skrek hon till honan, som gläfsste tillbaka och glodde på henne med ilsken blick.

Catleen fick andnöd. "Jag klarar inte det här", mumlade hon. "Det här är för mycket. Nu räcker det." Hon var nära att falla och tog tag i kanten, hon tappade ljuset och vaxet rann ut över stenen när det föll till marken. Vargen försvann bland skuggorna, bara ögonen syntes.

Elden spred sig. Kyrkan började bli rökfylld och snart skulle det bli svårt att andas av *det* skälet. "Nej nej", sa Catleen till sig själv och tog ett fastare tag om kanten. "Jag har varit med om värre." Just denna situation, här och nu, kunde varit värre. Det här kan jag ta mig ur.

Hon vände sig till vargen och gjorde en lockande gest åt henne, men honan stod kvar och vägrade röra på sig. "Kom", manade Catleen. "Vi måste härifrån!"

Men vargen stod kvar. Jag går ingenstans, sa hon. Det brinner där uppe.

"Stannar vi här, dör vi!"

Elden är där. Jag är här.

Catleen gnisslade tänder. Hon ville inte lämna vargen, men hon kunde inte gärna ta henne under armen och bära henne uppför trappan. Dels var

hon säkert tung, dels skulle hon förmodligen tugga sönder Catleens strupe på vägen. Hon kanske kommer om jag försvinner, tänkte hon och började klättra upp ur hålet. Hon hörde hur vargen rusade runt där nere och gav ifrån sig massa gruffande läten. När Catleen försvann över kanten och var borta tog hon mod till sig och började klättra uppför trappan.

Kyrkan hade snabbt förvandlats till ett inferno, som spred sig från den främre delen mot den inre. Värmen sved i Catleen när hon sträckte sig efter sin väska vid altaret, röken stack i hennes ögon och genom allt detta såg hon silhuetter utanför, människor som sprang fram och tillbaka, uppretade och arga men framför allt rädda. Catleen vände sig om och såg vargen som försökte kämpa sig upp över kanten vid trappan. Hon halkade och snubblade men kom inte upp, paniken var tydligt speglad i hennes ögon nu. Catleen svalde, drog händerna genom håret och sträckte sig mot honan som genast klippte till med käkarna och visade tänderna. Catleen drog sig undan och stönade, varje sekund som gick förlorad var ett ögonblick närmare döden, varför brydde hon sig ens om den här vargen? Men hon böjde sig fram igen och den här gången struntade hon i honans varningar, hon tog henne under armbågarna och drog henne upp ur hålet, tappade fotfästet och föll på rygg med djuret över sig. Vargen var snabbt på benen och ställde sig med framtassarna på Catleens bröst. I den tunna rökdimman liknade hon ett odjur uppstiget från avgrunden, med tänderna blottade, fradga i mungiporna och ett dovt ljud som rullade upp från strupen. Catleen mötte hennes blick, och hon var inte rädd. De stod låsta så i några ögonblick, sedan krossades ännu en ruta av en stor sten och vargen ryckte till, hoppade av och kröp ihop med höjd rygg. Catleen reste sig snabbt upp. Hon andades lugnt. Den besynnerliga friden infann sig. Hon hade kontroll.

Hon sprang in i prästrummet med vargen hack i häl, som nu vägrade lämna Catleens sida, och efter en sekunds tvekan gick hon loss på dörren, men den var blockerad utifrån. Det hade de tänkt på, de små asen. Vad hade de ställt i vägen? Ett träd? Ett berg? En annan kyrka? Det kändes så. Hon såg sig villrådigt om och fick syn på prästkappan som låg prydligt ihopvikt på sängen. Hon såg också tvättfatet och spannen och fick en vansinnig idé.

Vargen tryckte sig upp mot väggen och blängde misstänksamt på henne medan hon drog ut spannen, som fortfarande var halvfull med vatten och tömde tvättfatet i den; sedan dränkte hon kappan och vred ur den. Efter det satte hon sig på huk och lockade på vargen. "Kom hit", sa hon. "Kom hit." Men vargen rörde sig inte. Elden kröp närmare, röken hade börjat lägga sig som ett tjockt täcke ute i kyrkan och började fylla prästrummet. Catleen blinkade, ögonen började rinna, elden kröp över kyrkbänkarna och slickade golvet, den närmade sig altaret. Hon slogs av brutal insikt, instängd i en brinnande kyrka omgiven av en mordlysten pöbel, med en desperat plan som enda utväg – *det här kommer inte att gå*.

"Snälla", sa Catleen stilla till vargen. "Kom hit."

Lämna henne. Hon hade lämnat dig, om hon hade vågat.

Catleen var inte så säker på det, så därför satt hon kvar och försökte få vargen att komma fram till henne, vilket hon knappt förstod själv.

Elden kommer, sa vargen. Vi dör.

"Kom", svarade Catleen. "Kom hit. Det är bara någon meter mellan dig och mig. Kom."

Vargen slickade sig om nosen och gick sedan sakta mot henne med sänkt huvud och hukad rygg, ögonen låsta på Catleen. Hon stannade någon centimeter från Catleen, som såg att hon darrade. Sakta sträckte Catleen ut handen och höll den framför vargen, som luktade snabbt på den. "Det här kan

bli mycket värre än elden”, sa hon dämpat och tog sedan blixtnabbt spannen och hällde den över vargen. Till hennes förvånan ryckte bara honan till och grymtade lite. Hon skakade på sig, men verkade inte bli aggressiv. Hon blev orolig och trampade med fötterna, men gjorde inget mer utan fortsatte att titta på Catleen som reste sig upp och la prästkappan omkring sig, över axlarna. Elden mullrade dovt genom kyrkan, en bit av porten vid entrén rasade i ett virrvarr av gnistor.

Catleen sa ingenting. Vargen var tyst. Deras blickar möttes. Catleen höll andan. Sedan sprang de.

Allting kändes som om det gick oerhört sakta när de väl hade börjat flykten genom infernot. Catleen var lugn, hon tog sikte på porten som var halvt öppen tack vare eldens framfart. Genom lågor och rök såg hon människor utanför som skuggor från en annan värld och hon drog kappan över huvudet och rusade rätt in i elden. Lågorna famlade efter hennes fötter, de slickade henne längs med benen och sträckte sig efter hennes bröst; de slog henne i ansiktet och skar i hennes hud och bredvid henne såg hon vargen springa som en svart demon genom skärselden rakt mot portarna till befrielse. Så var de ute, Catleen visste inte om hon brann eller var oskadd, men människorna i Aios såg en vidunderlig vit gestalt med en svart helveteshund kasta sig ur elden från den brinnande kyrkan, till synes oskadda, och plöja genom pöbeln som skräckslaget vek undan och flydde för sina liv. De lämnade människorna bakom sig, och vid det laget byborna hade samlat sitt bräckliga mod igen, var de redan långt borta.

TJUGOETT

Catleen sprang. Hon slet av sig prästkappan och fortsatte genom byn, men det var ingen ute och gatorna var öde. Bredvid henne sprang vargen med tungan ute, och långt efter att de hade lämnat kyrkan bakom sig, fortsatte de att springa genom natten. Catleen visste inte vart hon var på väg eller när hon skulle stanna. Kylan bet i henne och det sved i huden efter elden och så småningom började det sticka i ögonen. Tårarna rann nerför kinderna, hon sprang tills hon kom till byns ände och då fortsatte hon ut i skogen. Till slut blev hon vårdslös och slog huvudet rätt i en tjock gren, föll bakåt ner i snön och stirrade rakt upp i luften, totalt stilla. Allting snurrade, blicken blev dimmig, hon insåg att det var blod från pannan och hon torkade bort det.

Vargen stannade en bit bort och studerade Catleen på avstånd. Efter en stund gick hon fram och nosade på henne. Catleen såg in i hennes gula ögon. "Fryser du? Du är våt." Hon sträckte fram handen men vargen backade undan. Catleen satte sig upp och kände försiktigt på pannan. Den värkte men det hade redan slutat blöda, så hon kunde inte ha träffat grenen så hårt. "Jag kan inte tänka klart längre", sa hon. Hade allt detta hänt på bara en kväll?

Det kändes som en evighet. "Gryningen borde vara här när som helst", muttrade hon. Vargen la huvudet på sned och smackade med käkarna. Hon såg sig om och verkade orolig. Sedan gnydde hon dämpat och närmade sig försiktigt Catleen, som satt stilla och lät henne komma nära. Vargen luktade på henne, började med handen och gick längs med armen upp till axeln, tills hon kom till ansiktet. Sedan tog hon några steg bort, ställde sig i profil och gled med blicken mellan skogen och Catleen. "Jag tror nog vi ses snart", sa Catleen. "Jag undrar om du hittade vad du sökte i natt." Vargen sprang fram till henne igen, nosade snabbt på henne och sprang sedan därifrån. Snart var hon borta, försvunnen bland träden.

Catleen såg upp mot himlen. Än syntes inga spår av gryningen. Jag har varit effektiv, tänkte hon. Hon var matt, orkade knappt resa sig upp och när hon försökte slog nattens händelser mot henne som en svallvåg och hon sjönk ihop igen. "Jag orkar inte", suckade hon. "Jag orkar faktiskt inte."

Men ska du bara sitta här och frysa ihjäl då? Du har haft ett jobbigt dygn, men du har väl varit med om värre?

Jag vet inte, tänkte Catleen. Jag vet faktiskt inte. Jag tror inte det. För att tidigare har alltid Sara funnits, och till och med i går fanns hon som någon slags hägring av något jag kunde få... Men nu? Vad har jag nu? Hon har ljugit för mig hela tiden.

Då vet du hur Sara känner sig.

Catleen reste sig upp. Fokus, tänkte hon. Fokus. Jag måste vila. Efter det, får vi se.

Hon tog av sig väskan, öppnade den och fiskade upp bandage som hon band runt huvudet. Sedan reste hon sig upp, tog på sig väskan igen och började gå mot Aios.

Varghonan lämnade Catleen och vandrade in i skogen för att hitta tillbaka till flocken. Hon var uppgiven och bedrövad, men på ett sätt också lättad. Hon hade åtminstone kommit in till kyrkan nu och fått följa spåret till sin ände, även om hon hade hittat allt annat än det hon hade räknat med.

Människan är annorlunda, tänkte hon. Hon är inte från den andra flocken. Hon delade med sig av kött och tack vare henne är min kropp oskadd. Och hon ledde mig till spårets slut.

Honan fick upp spåret på flocken och sprang snabbare. Hon kände sig starkare än på länge, men samtidigt fanns där också en saknad. Vad skulle hon göra nu? Det fanns inga alternativ kvar.

Flocken var orolig när hon kom tillbaka och den grå hanen konfronterade henne omedelbart. Han begärde att få veta var hon hade varit och varför hon hade jagat utan dem, men hon svarade istället att hon inte hade jagat. Hon hade varit i byn. Utan oss? sa han. Några av de yngre vargarna slöt upp omkring dem medan de äldre låg kvar, skingrade runt omkring, och bevakade scenen. Utan er, svarade honan. Med er går det inte bra. Så jag gick utan er. Och nu gick det bättre.

Det gick som en susning genom flocken och vargarna drog närmare. De som låg ner, spetsade öronen och några satte sig upp på framtassarna. De som redan stod upp, gick närmare. Hittade du dem? frågade den grå.

Honan sänkte på huvudet och tittade ner i marken med halvslutna ögon. Nej, sa hon. De hade varit där, nyligen, men de var inte där längre. Och jag kände lukten efter deras blod.

Är de döda?

Jag vet inte.

Var finns de nu?

Jag vet inte.

Så vad gör vi?

Jag vet inte.

Hon la sig trött ner och tog in hela flocken med blicken. Var och en rörde hon vid på detta sätt och de kom närmare, samlade sig runt om sin ledare och avvaktade. De följer mig, tänkte hon. Fortfarande.

Vi stannar, sa hon. Ett tag till. Jag följde spåret till dess slut och hittade inget där mer än blod. Men vi stannar.

Hon fick ingen reaktion. De låg stilla och betraktade henne, fann sig i situationen och gick trötta därifrån efter en kort stund och spred ut sig igen. Honan lämnade dem och la sig utanför flocken på en liten höjd inte långt därifrån. Snart kom den grå hanen gående, han klättrade upp för höjden och satte sig ner. Hon kikade på honom under ögonbrynen.

Jag tänker inte slåss mot dig, sa han. Du är för stark för mig.

Honan grinnade mot honom och vek öronen framåt. Det vet jag, svarade hon.

Men jag tänker inte stanna hos dig heller, sa han utan att titta på henne. Vi svälter och kan inte jaga här. Flocken följer dig men du gör ingenting för oss.

Du lämnar oss, konstaterade hon kyligt.

Ja. Och när jag går, kanske flocken följer mig. När han sa det, vände han sig mot henne. Hon reste sig upp och grymtade, men han rörde sig inte. Istället sa han: Jag behöver inte besegra dig i strid för att visa att jag har styrka att leda oss. Jag vet var det finns kött och det är dit jag tänker ta flocken.

Han ställde sig upp på alla fyra och började gå därifrån med ryggen vänd mot honan. Hon morrade efter honom men gjorde inget utfall, och då vände han sig om. Jag vandrar norrut snart, sa han. Men jag hade hellre gjort det i dina fotspår.

Han gick därifrån och vidare in bland träden och försvann. Några följde honom med blicken men låg kvar. Honan la sig ner igen med huvudet mellan tassarna och slöt ögonen. Framför sig såg hon bilder av en stor man med ett armborst som sköt pilar i bröstet på den starkaste vargen flocken hade haft. Hon såg sig själv kasta sig över den mannen med ett vrål och missa honom med en hårsman när han rullade undan. Sedan blixtrade det till, mannen svingade kallt stål i vida bågar fram och tillbaka, blodet regnade över dem och hennes make var död. Eld och pilar tvingade henne och flocken tillbaka, men hon hörde skrik, rop på hjälp, som tonade bort och så småningom bara blev ett med vinden.

Den mannen, tänkte hon. Om inte annat, ska den mannen dö.

Det var mörkt i Akelus hus när Catleen närmade sig. Hon hade flera gånger varit nära att vända om och försöka hitta en annan plats att sova på. Men den bistra sanningen var att hon inte hade några alternativ, samt att hon köpte sig lite tid om hon fick Akelus att tro att allt var som det varit för några timmar sedan. Trots allt litade Catleen fortfarande på sin förmåga att spela teater. Faktum var att hon var mer sporrad än någonsin att grundlura sin omgivning. Hon kände sig inte hotad av hans närvaro, även om han hade ett farligt drag över sig som hon såg hos människor som var kapabla att hugga andra i ryggen.

Hon dyrkade upp dörren och klev in, stängde och låste och navigerade mellan allt skräp till hans sovrum. Sov på golvet, hade han sagt. Glöm det, tänkte hon och föll framlänges ner i Akelus säng. Hon slöt ögonen och somnade.

Hon vaknade efter vad som kändes som en minut av att någon stökade runt i rummet. Hon öppnade inte ögonen men försökte kvickna till och

lyssnade spánt efter vem det kunde vara och vad personen höll på med. När han svor till för att han snubblat över något, hörde hon att det var Akelus. För trött för att hålla sig vaken och vara beredd på eventuella dumheter från hans sida, slappnade hon av och somnade igen.

Nästa gång vaknade hon av sig själv. Tidigt morgonljus strömmade in i rummet och hon kände sig inte direkt utvilad, men definitivt starkare och klarare i huvudet. Kudden var fuktig vid hennes mun, hon kände sig torr i munnen och rörde sakta på sig. Ryggen värkte, hon hade somnat med väskan på och från det andra rummet hördes dämpade ljud från någon som gick runt. Catleen låg kvar en stund och kvicknade till. Allting verkade mycket tydligare nu och hon visste precis vad hon skulle göra. Aios var en helvetesplats. Hon skulle inte stanna här en sekund mer än hon behövde, och hon skulle bara klara av en sak till innan hon lämnade byn. Sedan fick vargarna göra henne till deras huvudrätt om de ville, hellre det än att fortsätta vandra in i elände efter elände.

Catleen vände sig om och satte sig upp. Huvudet värkte och hon kände på bandaget. Det sved i ansiktet och kring händerna och hon såg att hon hade fått stora, röda märken där som ömmade när hon rörde vid dem. Hon undrade hur hon såg ut egentligen och såg sig om efter en spegel, men då visade sig Akelus i dörröppningen och han höjde på ögonbrynen när han såg henne. "God morgon", sa han efter en stund.

"Är det så illa?" svarade hon.

"Nej. Men sist jag såg dig hade du inte bandage och sot i ansiktet."

Catleen stödde ena armen mot benet och lutade huvudet mot handen. "Jag tog sängen i alla fall."

"Du gjorde visst det, ja." Han suckade och la armarna i kors. "Vad håller du på med, egentligen?"

"Vad pratar du om?"

"Alla surrar om kvinnan med vargen som flydde ur den brinnande kyrkan. Alla är övertygade om att hon är häxan som är orsaken till allt ont, och att vargarna är hennes kumpaner."

"Inte illa. Är du henne på spåren?"

"Sluta nu. Det var du."

Catleen fnös. "Du pratar. Gå och lägg dig."

"JAG SA SLUTA!"

Catleen tystnade av Akelus oväntade utbrott. Hon svalde och drog täcket intill sig. "För helvete", muttrade Akelus. "Det var ju fullt med vittnen. Tror du att jag är en idiot?"

"Nej", svarade hon tyst. "Har det spridit sig?"

"Thomos vet."

"Och?"

"Han kommer titta under varenda sten tills han hittar dig. Aios kräver det."

"Det löser ingenting. Det vet han. Han kan ta någon annan."

"Vem då?"

Sara.

Catleen skakade på huvudet och slängde benen över sängkanten, men när hon reste sig upp och försökte gå förbi Akelus, flyttade han sig inte. De fick kroppskontakt, Catleen knuffade löst på honom men han stod kvar. Hon vägrade backa. Han såg trött ut. "Berätta vad du gjorde när jag gick", sa han bister.

Hon försökte hålla god min. Nattens händelser spelades upp i hennes inre, hon knep ihop läpparna och anla en oberörd uppsyn. "Jag gick till kyrkan för

att ta mig in och leta efter något, vad som helst, som kunde ge mig något svar. Vargen dök upp och följde efter.”

”Hittade du något?” frågade Akelus stilla. Anade hon ett hot i hans röst? Catleen försökte se oberörd ut samtidigt som hon letade efter tecken till oro eller ilska i hans ansikte; förberedde han sig för att ”lösa situationen”?

Hon skakade på huvudet. ”Nej.”

”Men du hade vargen med dig?”

”På sätt och vis. Den följde efter mig. Sedan vaknade bönderna till liv och försökte bränna mig. Jag flydde, som vilken sund människa som helst hade gjort.”

Akelus verkade fundera över detta. Sedan: ”Hur?”

”Jag dränkte prästens kappa i vatten och trädde den över mig som ett skynke.”

”Så fiffigt. Och farligt.”

Catleen log mot honom. Akelus sa ingenting men log svagt tillbaka, ända tills han kände något vid midjan; han tittade ner och såg att hon hade dragit kniven och lagt spetsen intill hans skrev. Han tog ett steg bakåt och släppte förbi henne. Hon körde ner kniven i bältet igen. Akelus började gå runt och plocka med saker, nästan som om han småstädade, och han frågade i lätt nonchalant ton: ”Vad ska du göra nu?”

Gud vad patetiskt, tänkte Catleen. Det där hade en femåring genomskådat. ”Lämna byn”, svarade hon med ett svagt leende. ”Jag har fått nog av det här.”

”Jag tyckte du sa att vargarna tog dig om du försökte lämna Aios.”

”Det är antingen det eller stanna kvar. Efter vad som hänt i natt är det omöjligt. Thomos hittar mig när som helst.”

Akelus knäppte händerna och nickade sakta. "Jag kan inte säga emot. Du har bara timmar på dig."

"Hjälper du mig?"

"Hur?"

"Ja, jag kan ju inte gå så här. Jag behöver snygga till mig. Har du en mössa? Och jag måste tvätta mig."

De gick ut på Akelus bakgård och in i ett litet skjul, där han skötte alla sådana bestyr. Catleen tog bort bandaget. Såret såg smutsigt och fult ut men var inte särskilt stort och huvudet värkte inte så mycket. Efter att ha rengjort det fick hon en svart mössa som satt riktigt bra av Akelus. Hon drack en liter vatten och åt några brödsivor med saltat kött och rå potatis, sedan kändes allting mycket bättre och hon hoppades att han själv skulle sätta i halsen och dö nästa gång han åt. Innan hon gick, sa hon till honom: "Kan du göra mig en sista tjänst?"

"Vadå?"

"Leta inte efter mig."

"Jag ska försöka."

Lögnare, tänkte hon. Du och Sara, båda två. "Tack", sa hon. "Vi ses kanske."

"Förhoppningvis inte. Om du förstår vad jag menar."

Catleen skrattade kort, hon satte det nästan i halsen och fick kväljningar. Sedan gick hon därifrån. När hon slängde igen dörren, kanske lite hårdare än vad som var nödvändigt, dog leendet ut och ögonen mörknade. Hon gick rakt fram och brydde sig inte om sin omgivning, tänkte bara på sitt nästa mål och vad hon skulle göra och säga då, och hon fick köra ner händerna i fickorna för hon knöt nävarna så hårt så att de darrade.

Det var tidigt, vanligtvis hade inte många klivit upp tillsammans med morgonens första ljus, men även om det inte var mycket folk ute på gatorna nu, så vilade det en spänd atmosfär i luften. En slags beredskap. Alla människor såg så... förberedda ut. Det var soldater ute, de gick i grupper och verkade vara på väg någonstans. En order ropades ut längre bort och i närheten knackades det hårt på en dörr. Allt detta kändes onaturligt och passade inte in i Aios morgonbild. Catleen anade att detta var den häxjakt som Akelus hade talat om. Den hade redan börjat, soldaterna hade med sin uppfattning om vad som var diskret börjat genomsöka byn efter häxan, och förmodligen hade Thomos gett dem en detaljerad beskrivning på hur Catleen såg ut. Samt att några av hans inkvisitörer hade sett henne tidigare.

Hon insåg att hon var oskyddad, vem som helst kunde haffa henne nu och då var det slut. Plötsligt verkade idén att bara lämna Akelus hus och gå genom byn helt vansinnig, och i det ögonblicket ropade någon bakom henne: "Stanna!"

Hon stannade. Hjärtat bultade. De var på en trång och folktom gata. Var han ensam? Hon vände sig halvt om och fångade honom i ögonvrån. Han var ensam. Precis intill henne fanns en gränd. Han närmade sig. "Vad gör du ute så här tidigt? Vem är du? Var bor du?" Han var inkvisitör, minsann, han bar rustningen men inte hjälmen. Catleen tyckte att han var ful, han hade en stor näsa som såg sönderslagen ut och en låg panna och tjocka ögonbryn. Han ställde sig bredbent framför henne och glodde dumt, men så gick hans ansiktsuttryck från standard barsk till sällsynt insikt, och då var det inte mycket att göra. Catleen kopplade ett grepp kring hans nacke, täckte för hans mun med den fria handen och släpade in honom i gränden innan han hann fatta vad som hände. När han började göra motstånd, lossade hon blixtnabbt sitt grepp, drog kniven och skar upp hans hals. Han försökte bita henne

i ren panik men hon höll kvar handen framför hans mun tills han segnade ner och var orörlig. Hon hade lyckats undvika att få något blod på sig, och utan att tänka på vad hon hade gjort torkade hon av kniven mot hans rustning och satte tillbaka den igen. Sedan skyndade hon därifrån, utan att gömma liket. Det hinner jag inte, tänkte hon. Var ska jag gömma det? Under snön? Det tar evigheter. Jag hade inget val. Han hade ropat på hjälp. Jag hade varit död. Glöm honom nu.

Hon sprang inte, det hade varit dumt, men det gjorde henne inte mindre stressad. Hon passerade ett hus där inkvisitörerna just sköt undan mannen som öppnat och trängde in i hans hem. Ett barn grät i närheten. Längre fram gick fyra soldater förbi en gatukorsning men Catleen fortsatte oberört framåt. Låtsas som ingenting, tänkte hon. Det är det enda som kan fungera.

Till slut nådde hon torget och där fanns Saras värdshus. Sträckan över den öppna ytan kändes som flera mil, men Catleen tvekade inte utan gick mot dörren och knackade hårt tre gånger. Det dröjde inte länge innan Sara öppnade; hon hade mörka ringar under ögonen, håret var spretigt och hon var blek av sömnbrist, men när hon såg Catleen blev hon grå i ansiktet.

"Jag trodde du öppnade så här dags", sa Catleen samlat.

"Jag hade tänkt att ha stängt i dag."

"Inte för stamgäster, väl?"

Sara steg åt sidan. Hon konstaterade att ingen verkade ha sett Catleen, och stängde sedan snabbt dörren och låste.

Catleen stod med ryggen mot henne. Hon hade nävarna knutna igen så hårt att benen syntes genom huden, och vid brännskadorna såg det ut som om skinnet skulle brista. Hon sänkte huvudet och tittade ner i golvet.

Sara drog armarna omkring sig. Det kändes som om hon hade en främling i sitt värdshus, varken gäst eller vän.

Catleen tog ett djupt andetag. "Berätta."

Sara stod kvar. "Vad menar du?"

Catleen vände sig sakta om och då såg Sara att hennes ögon var grumliga. Underläppen darrade och hon var röd i ansiktet. Sara sa ingenting men hennes mun arbetade. Hon fick inte fram ett ljud för hon förstod och med det kom chocken. Catleen visste.

"Vem är det som inte fattar *nu*?" viskade Catleen.

Sara suckade och tog sig för pannan. "Catleen... det finns en förklaring till allt det här."

"Det är därför jag är här", svarade hon med uppenbara svårigheter att behärska sig. "Jag hoppas på att det finns en förklaring. Vet du varför, Sara?"

Sara lutade sig matt mot väggen. Hon skakade på huvudet.

"Därför att jag skiter i varför Thomos män dör och varför vargar invaderar Aios och varför all den här... här... allt..." Hon hittade inte orden, men stammade ändå fram fortsättningen: "Jag undrar varför du inte sa något? När jag satt fängslad, när jag rymde, när jag var jagad av vargarna, när jag gömde mig hos dig... du sa ingenting. Och hela tiden visste du. Du hade kunnat hjälpa mig. Du kanske hade kunnat lösa allting. Jag vet inte, för jag vet fortfarande inte vad *faan* som händer!" Hon skrek ut de sista orden och sparkade iväg en stol. Sara ryckte till och krympte skrämt ihop. Catleen fortsatte: "Men jag vet att *du* vet! Och *du* har vetat hela tiden! Du hade kunnat varna mig, hjälpa mig, skydda mig, vad som helst! Så som jag hade gjort för *dig*!"

Men då sträckte Sara på sig och tog ett steg mot Catleen. "Du ljög för mig! Du gjorde Thomos skitgöra, du hjälpte honom att bli borgmästare! Och nu drar han hela inkquisitionen med sig hit! Och det är *ditt* fel!" Hon såg ett brinnande värdshus framför sig och där inne skrek hennes far på hjälp, men hon var fastbunden i ett träd och kunde inget göra.

"Jag gjorde ett misstag som jag ångrar bittert. Men du, du visste hela tiden. Jag skulle *aldrig* göra så här mot dig. Aldrig någonsin. Och det vet du. Jag vet att jag har varit riktigt djävla dum... men det är ingenting mot det här."

"Du vet inte ens vad det *här* är!"

"MEN BERÄTTA DÅ, FÖR HELVETE! DET ÄR JU DÄRFÖR JAG ÄR HÄR!"

Då bankade det på dörren. De blev tysta, båda andades tungt och stirrade på varandra med rödsprängda ögon. Sara vände sig villrådigt mot dörren och Catleen gick mot köket. "Jag gömmer mig i din källare", muttrade hon. "Så får du jaga iväg vem det nu är."

"Nej!" Sara sprang efter henne men det knackade på dörren igen och hon stannade, obeslutsam. Catleen vände sig om och gav henne en förvånad blick. "Nej?"

Då hördes en dämpad röst genom dörren: "Sara! Det är Medicus! Släpp in mig!" Han lät rädd, som alla andra den sista tiden. Catleen fortsatte mot köket men Sara tog tag i hennes axel och drog henne tillbaka. Catleen slog undan hennes hand och fräste: "Vad sysslar du med? Öppna dörren!" Sedan gick hon in i köket och mot källarluckan i golvet. Medan Sara fumlade med låset, skyndade sig Catleen att slita upp luckan och klättra ner. Saras källare var liten, längs med ena väggen hade hon ett vinställ som gick upp till taket och som bara verkade vara halvfyllt, och längs med andra hade hon en hylla full med råvaror. Det var knappt att stegen mellan hyllorna fick plats. Catleen stängde snabbt luckan och tryckte örat intill, nyfiken på vad Medicus kunde vilja så här tidigt på morgonen.

Men något annat fångade hennes uppmärksamhet ganska omgående. Hon var inte ensam i källaren. Ett skrapande läte, som fingrar mot sten, fick henne

att rysa och hon tittade hastigt ner. Hon hade klättrat så snabbt att hon inte hade tänkt på att det låg något på golvet, men nu skymtade hon något stort och klumpigt i mörkret. Det rörde på sig och krafsade mot stenen, men vad det än var verkade det inte bry sig om att Catleen var där. Hon drog upp en sticka från sitt bälte och satte den mot benet för att tända och undersöka.

Medicus skakade när Sara förde honom till en stol och fick honom att sätta sig ner. "Vad är det?" frågade hon stilla.

"Har du hört om kyrkan? Vad som hände i natt?" Han vred händerna och gungade lätt fram och tillbaka.

"Nej. Jag har inga gäster i dag och har inte varit ute. Berätta."

"Kyrkan brann! Folket tände eld på den, när dom såg någon smita in där med en varg! Och nu letar hela byn efter henne!"

Sara satte sig ner mitt emot Medicus. "*Henne?*" sa hon. "Hur vet dom att det är en *hon?*"

"Vet inte. En häxa, säger dom. Men Sara... är det du?"

Hon fnös och la armarna i kors och bemödade sig inte ens med att svara på frågan.

"Nej", sa Medicus och tittade ner i golvet. "Det visste jag väl. Men hur som helst... Jag är mest här för att varna dig. Thomos söker genom varje hus nu... han letar efter någon, och han kommer att komma hit."

Sara bet sig i läppen och såg ut genom fönstret. "Jag förstår."

"Du har nog inte mycket tid på dig... han kommer inte vänta med dig. Är dom fortfarande här?"

"Det är dom", svarade Sara och såg mot köket. Catleen hade varit där inne en stund nu, men hon hade inte hört ett ljud därifrån, så vad som än hade

hänt så hade det skett i tystnad. "Du får nog gå nu. Om det är som du säger, måste jag skynda mig."

Medicus nickade och reste sig hastigt upp. Han nickade igen och det verkade som om han hade något han ville säga, men Sara knuffade honom mot dörren och han gick utan ett ord. När hon hade stängt och låst, tog hon ett djupt andetag och lutade sig med armarna mot dörren.

Det var tyst i värdshuset. Inte ett ljud hördes. Hon kände hur pulsen ökade. Utanför var det lugnt, men Thomos män var inte långt borta. Skulle Medicus förråda henne? Och Damokeles? De var svaga män. Hon litade inte på dem.

Bakom henne hörde hon hur golvluckan i köket sakta öppnades. Den knarrade dovt. Hon hörde hur någon långsamt och med viss möda tog sig uppför källartrappan. Sedan var där steg över köksgolvet som gick in i det stora rummet.

Sara blundade hårt och önskade att allt var en mardröm. Hon öppnade ögonen igen men allt fanns kvar och hon vände sig om och mötte Catleen.

Catleen stod orörlig, rak. Hon höll en stor säck framför sig, hennes mun var krökt i en ond grimas och ögonen var svarta. Sara blev rädd, hon hade aldrig sett Catleen så här förut och fruktade för ett ögonblick för sitt liv.

Catleen släppte säcken och när den föll till golvet, delade sig ändarna som hon hade knutit upp och avslöjade två grå pälsknytt som låg i botten; de rörde sig knappt och gnydde svagt, med tunna stämmor, men det gick inte att ta miste på att detta var två vargvalpar, gamla nog att se och springa och kanske leka lite men inte mer än så. Deras käkar arbetade sakta och när de rörde sig, var det som om de var fast i trögflytande lera. Någon hade gett dem något som nästan slog ut dem, och de verkade bara halv medvetna om

sin omgivning. Men det var kallt och de var rädda och de tryckte sig tätt intill varandra för att bilda en sköld mot omvärlden.

Catleen vände långsamt blicken mot valparna. En av dem tittade på henne med halvslutna ögon, men blundade sedan och lutade huvudet mot sin syster.

Sara betraktade valparna med ett uppgivet uttryck i ansiktet. Hon sa, utan att se på Catleen: "Sätt dig ner, så ska jag berätta. Men låt mig berätta klart innan du avbryter med frågor."

Catleen böjde sig ner och lyfte upp säcken. Hon satte sig på en stol och la säcken i knäet, öppen, med valparna tryckta tätt intill magen. "Jag ska vara tyst", sa hon. "Men berätta nu. För jag vill veta."

Sara gick och hämtade två muggar och en kanna vatten. Hon hällde upp till dem båda och satte sig ner mitt emot Catleen. Hon försökte verka samlad, på ett sådant sätt som en person nära ett sammanbrott försöker hålla ihop alltför många trådar. Catleen visade ingen sympati. Hon väntade tålmodigt.

"Som du vet", började Sara till slut, "kom det en kvinna hit för lite över ett år sedan. Hon hyrde mitt lediga rum och bodde där ett tag. Till slut blev det så att vi blev kamratliga och vi pratade med varandra långt efter stängningsdags... ibland öppnade jag en flaska vin från källaren." Catleen kände avundsjuka och det störde henne. Självklart hade Sara andra vänner och desutom var de ju inte vänner själva längre; hon kunde knappast göra anspråk på Saras tid när hon inte ens ville ha den. Därför irriterade det henne, men hon trodde att hon såg likgiltig ut och lät Sara fortsätta.

"Till slut berättade jag för henne om min far... och om Daval och inkvisitörerna. Om Daak och kyrkan."

Catleen skakade på huvudet. "Berättade för henne om kyrkan? Hade hon bott under en sten i hela sitt liv?"

Sara gav henne en kall blick. "Jag menar naturligtvis om min syn på det hela. På hela alltet."

"Ah. Varför det?"

Sara rynkade på pannan och såg fundersam ut. "Jag vet inte. Hon var förtroendeingivande. Det var lätt att prata med henne. Och jag anade att hon hade en liknande historia att berätta."

"Hade hon det?"

"Skulle du inte vara tyst och inte avbryta?"

Catleen rullade med ögonen men sa ingenting. Sara fortsatte: "Hon berättade aldrig mycket om sig själv, egentligen. Hon pratade mest i allmänna termer... vilket övertygade mig om att hon hade åtminstone *en* mörk hemlighet. Men den fick jag förstås aldrig veta." Hon suckade och drog fingrarna över ansiktet. "Så småningom kom det inkvisitörer hit. Inte Thomos folk, utan direkt från Daval, ledda av en domare och en präst från kejsarens närmaste." Hon gjorde en paus och drack lite vatten. Handen darrade när hon ställde tillbaka glaset på bordet. "Dom var metodiska och gjorde ingen hemlighet av att dom letade efter någon. En medelålders kvinna, visade det sig. Inte helt olik kvinnan som bodde hos mig. Jag behövde inte fråga, hon kom till mig och sa att det var henne inkvisitörerna letade efter. Jag erbjöd henne gömställen och annan form av hjälp, men hon ville inte ha någon. 'Jag orkar inte längre', sa hon. 'Dom hittar mig förr eller senare ändå.'"

Så hon gav upp? tänkte Catleen fråga men hejdade sig när hon mindes vad hon lovat. Sara sa: "Hon hade gett upp. Hon tänkte vänta tills dom kom till värdshuset och bara ge sig. Men innan dess delade hon med sig av en sak som hon trodde att jag kanske kunde ha användning för någon gång." Sara var tyst så länge efter det, att Catleen vågade sig på att harkla.

"Inkvisitörerna kom dagen efter. När dom klev in i mitt värdshus och började ställa sina frågor, fick hon panik. Som om hon hade ångrat sig i sista sekunden. Hon kämpade emot och hon var oerhört stark... onaturligt stark. Hon kastade en man över hela rummet och hon röt... hon lät som ett djur. Men dom var för många och till slut fick dom henne. Det blev ingen rättegång så vitt jag vet, jag fick aldrig veta vad hon egentligen hade gjort, det var bara ett snabbt förhör, en skriftlig bekännelse och sedan ett bål. Ingen i byn var där för att titta på, endast domaren och prästen och inkvisitörerna var där. Hon tjöt när elden tog henne, hon ylade nästan som en varg. Och det sista hon gjorde innan hon dog, var att förbanna hela byn. Jordens demoner skulle hemsöka dom och låta dom lida och sedan dö som djur."

Sara skrattade bistert. "Det var förstås tomma ord. Hon bara sa så för att skrämmas. Och det fungerade, för ryktet spreds och snart kände alla till förbannelsen. Men inget hände och oron lugnade sig, även om ingen glömde vad som hade hänt. Men..." Sara nickade och log för sig själv. "Hon tänkte ändå lite på vad hon hade sagt. Hon visste en hel del om trolldom och jag gissade att hon hade använt något sådant när hon mötte inkvisitörerna. Någon formel eller besvärjelse som gav henne djuriska egenskaper. Hon var inte mänsklig när dom tog henne. Och det hon berättade för mig, var som upplagt för att göra hennes förbannelse till verklighet." Sara såg på Catleen, som inte rörde en min. Varje ord var som ett nytt blad för henne, Sara tonade fram som en främling som fick henne att tvivla över om de någonsin hade haft en gemensam barndom. "Givetvis övervägde jag det inte för en sekund. Hon hade varit tydlig i sina instruktioner och jag hade lyssnat noggrant, för jag var fascinerad... men det var aldrig mer än så. Men visst passade det bra med hennes förbannelse... låt dom lida och sedan dö som djur. Jag antar att

hon inte räknade med något, men kanske hoppades att jag någon dag skulle använda det hon lärt mig. Och då skulle hennes förbannelse slå till."

Enkelt och listigt, tänkte Catleen. Går det så går det. Och om inte, hade det egentligen inte spelat någon roll. Sara var en tacksam mottagare, hon hatade kyrkan och dess inkvisitörer och om inte annat, kunde hon med makaber fantasi föreställa sig vad hon ville göra med dem om möjligheter gavs.

"Vad var det hon berättade för dig?" frågade Catleen svagt, rädd för svaret.

"Ja du", sa Sara. "Vad tror du?"

Catleen skakade på huvudet. "Jag har ingen aning."

"Ingen som helst?"

Catleen tänkte på mannen i stugan, på vargarna i skogen, på valparna som halvslumrade i hennes knä – *du vet, men du vill inte inse. Men Sara kommer att berätta det för dig. Din sista stund i oskuldens tid är förbi.*

Sara lutade pannan mot sin knutna näve och såg ner i bordet med ett grubblande uttryck i ansiktet. Hon verkade inte bitter eller arg, bara trött och nedstämd. "Jag tänker inte berätta för dig hur man gör. Men jag kan säga det som är viktigt. Blod från ett ungt djur som inte har dödat eller älskat, var nyckeln."

"Kunde... kunde det vara vilket djur som helst?"

"Jag vet inte. Hon sa bara djur. Jag frågade inte, för det slog mig aldrig att jag skulle genomföra det. Men så kom Thomos... och han hade Akelus med sig. Efter häxbränningen lämnade lagmannen staden och Julia sökte efter en ny. Av en ren händelse hade Thomos en aspirant med sig, som visade sig vara utmärkt för jobbet. Akelus." Hon skrattade kort. "Han åt ofta här och det var så jag lärde känna honom. Först tyckte jag han var ett svin, för han kom tillsammans med andra svin. Thomos etablerade sig ganska snart som

en auktoritet. Han hade inkvisitörer med sig, han hade bett att få bli flyttad hit efter hela händelsen med häxan... allt det här vet du. Han ville uträtta något. Var trött på stelheten i huvudstaden. Folket lyssnade på honom och jag såg hur hans inkvisitörshänder sakta växte över byn. Det var uppenbart för var och en som visste något om politik. Aios var hans utgångspunkt för större planer. Det var bara en tidsfråga innan någon skulle försöka. Han råkade bli den förste.”

”Hur vet du det? Hur vet du att Julia inte hade sådana planer?”

”Thomos tänkte som en man från kejsardömetts hjärta. Han agerade som en sådan, som en man med stora planer. Julia agerade som en borgmästare, kort och gott. Han skulle föra med sig allt det som jag hade flytt från... och därför tålde jag inte Akelus i början. Men jag såg honom göra bra saker i byn och ja... det ena ledde till det andra.”

Catleen såg ner på valparna. De hade somnat men rörde oroligt på sig och sparkade på varandra när det blev för trångt. ”Älskar du honom?”

Svaret kom snabbt. ”Nej. Men det är ensamt här... och det var länge sedan sist. Han kom lägligt. Och framför allt... han hatade Thomos, någonting som till slut kröp fram under småtimmarna när vi inte kunde sova. Där någonstans föddes allting. Våldigt få vet om att vi ses. Thomos vet det definitivt inte. Vi vill ha det så.” Hon begravde ansiktet i händerna och andades ut. ” Ibland önskar jag att jag aldrig hade träffat honom. Inget av detta hade kanske hänt om inte han hade dykt upp.”

Catleen la armarna i kors. Sara tog några djupa andetag, sedan fortsatte hon: ”Akelus arbetade för Thomos i Daval som inkvisitör. Men han tänkte sluta med det, när han såg vad det egentligen innebar. Dessvärre ansåg Thomos att Akelus var alldeles för bra för att släppa, så när Akelus bror blev arresterad för att ha sysslat med svartkonst och dömd till döden, föreslog

han att Akelus följde med honom till Daval och bli ny lagman, mot att hans bror inte blev hängd. Akelus hade inget val.”

Catleen höjde på ögonbrynen. Sara grinade. ”Just det. Akelus har en bror. Men han har aldrig sysslat med svartkonst.”

Catleen fick tänka en stund innan hon förstod, men då verkade det plötsligt som den mest självklara sak i världen och hon insåg att Daval trots allt var mycket värre än Aios. ”Är han fängslad nu?” frågade hon tyst.

”Ja. Men så länge Akelus stannar kvar här och gör sitt jobb är det ingen fara. Thomos har antytt att bevisen eventuellt kan ogiltigförklaras vid ett senare tillfälle, om Akelus sköter sig. Han har använt *exakt* de orden, faktiskt.”

”Han leker med elden. I ett sådant fall är det bara en tidsfråga innan Akelus slår ihjäl honom. Vad skulle hända med brodern om Thomos dog, förresten?”

Sara rynkade pannan. ”Akelus tänker inte så. Han tar varje steg för sig. Och Thomos är steg ett.”

”Det kan gå illa. Thomos kan mycket väl vara den ende som håller hans bror vid liv.”

Sara ryckte på axlarna. ”Hur som helst”, fortsatte hon, ”så fick jag veta det här efter ett tag. Akelus hatar allt vad kyrkan och inkvisitonen innebär... för honom är alla lika illa.” Hon kramade bordskanten hårt. ”Och så är det ju. Han har ju rätt. Har man väl tagit på sig hjälmen, har man gjort ett val.”

”Du sa att Akelus själv har varit inkvisitör”, påpekade Catleen.

”Han slutade.”

”Det kanske det är fler som vill. Och känner man inte till Akelus motiv, kan man nästan tro att han arbetar för Thomos av egen fri vilja.”

Sara blängde på henne. Tinningarna pulserade och hon blev röd i ansiktet. Catleen sa inget mer och lät henne fortsätta. "Jag trodde aldrig han menade allvar. Men Thomos inflytande växte... han skulle ta över Aios. Julia var svag. Och när han tog över, då var det slut. Då skulle terrorn sprida sig. Utegångsförbud. Kyrkplikt. Angiveri. Offentliga straff. Ständig rädsla för att bli misstrodd, alltid övervakad av sina grannar. Han skulle beröva oss våra liv. Det skulle bli som i Daval. När tillfället väl uppenbarade sig, bestämde jag mig direkt. Jag ångrade mig flera gånger efteråt, men... Akelus gick inte att stoppa."

Men kom till saken då! tänkte Catleen. Hon var på väg att korsa benen, men insåg att hon hade valparna i knäet och hejdade sig.

"Akelus såg flocken först. Han berättade för mig att det fanns varg i trakten och att han hade sett valpar. Det skulle bli perfekt. Jag hade aldrig tänkt att uppfylla kvinnans förbannelse... men nu, när Akelus hade sett en vargflock, och hon själv verkade ha valt det djuret för att besvärja sig med när hon gjorde motstånd, så passade allt så bra." Sara stirrade ut i luften. Hon hade sjunkit ihop lite och vilade händerna i knäet nu. "Akelus hade invigt Damokeles och Medicus i planerna. Han hade pratat mycket med dom tidigare och räknat ut hur det låg till. Därför vågade han fråga. Båda hatade Thomos för att han fick dom att känna sig svaga. Han manipulerade dom, fick dom att göra saker dom inte ville... Damokeles predikade om saker som stödde Thomos politiska tal. Medicus fick strunta i andra sjuka om Thomos män behövde vård. Han blev deras personliga läkare, och han säger att flera har dött i byn för att Thomos uttryckligen sagt åt honom att strunta i dom för att hjälpa honom och hans tropp istället. Medicus kan inte dela på sig. Ibland hann han inte med allt. Och Thomos kom alltid först."

"Krakar", fnös Catleen.

"Lätt för dig att säga, som är ensam och stark. Men många är inte det. Och Thomos hade makt långt innan han blev borgmästare... han kommer från Daval, han vet hur man styr och ställer med människor. Han hittar deras svaga punkt, trycker på den tills det värker och släpper inte förrän dom har lovat att göra som han vill. Därför hatar Medicus och Damokeles honom, för att han äger dom och kan få dom att göra vad han vill. Dom har ingen frihet så länge han är i närheten."

"Hmm." Om det var meningen att Saras ord skulle få Catleen att tycka synd om dessa två ynkryggar, så gjorde hon inte det. Svaga människor var en sak, fega en helt annan. Sara la huvudet på sned och sa till Catleen: "Du förstår inte, eller hur? Du tycker att dom borde sagt nej till Thomos?"

"Ja. Det tycker jag."

"Du har ingen aning om vad det innebär att vara rädd på det sättet? Att känna ett rent fysiskt obehag när en människa kommer in i rummet, när han brusar upp eller bara vetskapen om att du har gjort något som kommer att tvinga *honom* till att göra något, vad som helst?"

"Jo. Men det finns en gräns, och det låter som om Medicus och Damokeles passerade den för länge sedan."

Sara bara skakade på huvudet. "Hur som helst. Akelus gick ut i skogen med facklor, armborst och svärd. Medicus gav honom gift till pilarna och när han hittade vargflocken, sköt han valparna med giftet. Två vargar anföll... en svart och en grå. Akelus dödade den grå och tvingade den svarta tillbaka med eld... flocken vågade inte göra något, några gjorde utfall ett par gånger men han höll dom undan med eld, pilar och sitt svärd. Han tog valparna och försvann därifrån, till kyrkan. Där väntade Damokeles på honom och gömde valparna i utrymmet under altaret, som jag antar att du har hittat."

Catleen nickade stumt.

"Där var det tänkt att vi skulle ha dom. Fråga mig inte varför kyrkan hade ett sådant utrymme från början... Men det fanns där och därför hade Akelus invigit honom i vår plan. Det var en perfekt plats för att utföra ritualen på."

Catleen kände hur hon blev torr i munnen. "Ri... ritualen?" Det stämde så väl. Blodet på väggarna och vargens vansinne. Men ändå. Sara i en ritual?

"Jag tänker inte gå in på detaljer. Jag tror inte det måste vara just en varg. Men när flocken kom, föll allting på plats så bra med kvinnans förbannelse. Som om den var där just för det syftets skull." Hon gjorde en paus. "Man behöver inte döda valpen. Det räcker med blod. Man behöver en del... och det ska till annat också. Inget makabert. Inget speciellt. Lite krångligt. Men det gick inte som planerat, någon av gångerna. Medicus droger hjälpte inte när vi började skära i valparna så dom blev panikslagna." Hennes röst sprack och hon fick svårt att prata. "Första gången var fruktansvärd... vargen sprang runt som om han blivit galen och det liknade nästan ett dåligt skämt när vi försökte fånga honom. Dom andra tre låg och tryckte i hörnet och darrade, livrädda för facklorna, för oss och för sin bror. Till slut fick Akelus tag på honom och tryckte ner honom mot bänken, och det gick för fort..." Hon sänkte huvudet och höll upp sina händer som krökta klor; de skakade och hon stirrade på dem som förhäxad. "Det var blod överallt efter det. Jag kräcktes. Damokeles svimmade. Akelus arbetade tyst, gjorde det sista som krävdes med blodet och sedan var vi klara. Jag försökte få honom att inse att det här var en dålig idé och att vi inte borde genomföra den... och valparnas ögon... dom var inte arga eller aggressiva... dom var bara rädda. Skakade av rädsla och när man kom närmare tjöt dom och kröp ihop intill varandra." Sara blundade. "Jag mådde så dåligt efter det. Jag drömde hur dom skrek, ensamma nere i mörkret, hur dom ropade efter sin far som var död och sin

mor som var ute i skogen. Och den natten vaknade jag och Akelus av att flocken ylade. Dagen efter fick jag min första gäst."

Catleen fick en obehaglig känsla, hon anade vad Sara menade redan innan hon fått förklaringen. Sara nickade mot henne och reste sig upp. Hon gick mot disken medan hon talade. "Man kunde blanda ut det med vad som helst..." Hon gick runt disken och böjde sig ner men tittade snart upp igen. "Vi blandade förstås ut det med vin." Hon ställde en flaska på bordet. Den såg anspråkslös ut, en typisk billig sådan som man kan förvänta sig att varje värdshus har. "En speciell årgång. Som jag tog fram, enbart när väl valda människor kom in."

Catleen såg på flaskan och sedan på Sara. "Saras berömda vin..." viskade hon. "*Vad* blandade du ut, Sara?"

Sara lät flaskan stå kvar och hon gick och satte sig igen. "Blodet. Efter att ritualen var över, var blodet rent gift. Drick det och dö. I plågor. Som ett missfoster, en sjuk avbild av djuret som det kom från."

"Och motgiftet?"

"Enkelt. Drick rent blod. Från valparna." Hon skrattade högt; det lät tomt och ihåligt. "Jag blandade ut det med vin som jag hade bakom disken, och som jag tog fram varje gång en av Thomos inkvisitörer kom in för att äta. *Alla* äter här, Catleen. Jag väntade på att han själv skulle komma, men tills dess fick hans män duga. Dom förtjänade det!" Hon ropade ut de sista orden. Catleen sa ingenting, hon satt bara tyst. Sara fortsatte: "Jag tänkte att det här driver bort dom! Det här är Aios! Försvinn härifrån! Häxans förbannelse har slagit till och ni är inte säkra, någon av er! Men om ni tar era saker och försvinner, så klarar ni er!" Hon dämpade sig och sa i lugnare ton: "Så tänkte jag. Jag vill ha bort dom härifrån. Dom har inte i mitt liv att göra. Dom har fördärvat det tillräckligt, det är min tur att ge igen och jag vill bara vara ifred."

Akelus tänker nog mest ren hämnd, ge igen på så många som möjligt och i slutändan Thomos. För honom är det personligt. Medicus och Damokeles tänker förmodligen inte alls... dom vill bara skada mannen som äger dom."

Catleen la försiktigt händerna på vargarna hon hade i knäet. "Det är bara två valpar här", sa hon sakta. "Var är nummer tre?"

Sara tvekade, men till sist kom det. "Jag... vi... behövde... mer. Det gick lika illa andra gången. Och sedan... sedan blev plötsligt Damokeles nervös. Han kom hit med valparna... i går. Vände i dörren, stannade bara någon minut, det gick inte att prata med honom. Och vi har inte hittat något bättre gömställe än."

"Gömställe." Catleen smakade på ordet. "Du säger det som om du gömmer undan ett byte. Gömställe." Hon vände bort blicken, hon orkade inte se på Sara. "Var du där?" frågade hon. "I Medicus stuga?"

"Nej", svarade Sara. "Akelus anade att Thomos skulle komma till Medicus, så vi sa åt honom att säga saker till Thomos som gjorde honom oviss... osäker. Så han började tvivla och bli rädd."

"Du undviker frågan", väste Catleen. "Varför var du inte där?"

"Jag kunde inte."

"Det förstår jag." Catleen var kall. "Då slapp du se hur totalt djävla missbildade dom där männen var." Hennes röst var låg, hon talade i oförändrat tonläge. "Han var förstörd. Totalt fördärvad. Ständiga smärtor, förtvivlad. Det var ingenting kvar!" Hon höjde rösten. "Och jag dödade honom!" Hon höll upp händerna som vapen. Sara la handen runt halsen och svalde. "Dödade du... honom?"

"Ja! Och vet du varför?"

Sara skakade långsamt på huvudet.

"Inte för att han var farlig eller våldsam! Utan för att han *bad* mig! Han *ville* dö! På grund av vad du hade gjort mot honom! Men han kunde inte säga det, förstås, för han kunde inte prata längre! Men jag vet att han ville dö... och när jag slog ihjäl honom, gjorde han inget motstånd. Men du... du hade kunnat rädda honom. Du hade kunnat stoppa allt det här." Hon tog sig för pannan och stönade. Allting verkade klarare, hon såg helheten nu, men den var svart och nästan värre än det gränsland hon hade vandrat i förut. Men hennes tid i Aios var över, den saken var klar, så hon tog försiktigt valparna och föste ihop dem och slöt säcken omkring dem. Långsamt knöt hon ihop den och lyfte den från benen; sedan reste hon sig upp och hängde den varligt över axeln. Sara satt kvar och såg på henne med dimmiga ögon. "Catleen..." sa hon.

"Ja?"

"Gå inte. Stanna, är du snäll."

Catleen skakade långsamt på huvudet. "Jag tror inte det", sa hon. "Jag tar valparna med mig nu och lämnar tillbaka dem till deras mamma. Sedan fortsätter jag till Asharien."

Hon började sakta gå mot dörren, men Sara sträckte ut handen och kramade hennes arm löst. Catleen stannade men vände sig inte om. "Kommer du tillbaka?" frågade Sara.

"Nej. Jag tror nog inte det heller." Hon fortsatte mot dörren, men innan hon öppnade den och lämnade Sara ensam, vände hon sig om. Hon tvekade en stund, det fanns något hon ville ha sagt men hon kom inte på vad det var och insåg att hon faktiskt inte hade något att säga. Så hon öppnade dörren, gick ut och stängde den tyst bakom sig. Sara satt kvar och stirrade tomt ut i luften.

TJUGOTVÅ

Tiden gick. Sara vandrade runt som ett hålögt spöke i värdshuset. Hon drog för gardinerna och reglade dörren, gick upp på sitt rum och la sig på rygg i sängen och stirrade upp i taket.

Det knackade flera gånger under dagen men hon öppnade inte. Hon anade att både Medicus och Damokeles ville komma in och prata. De var väl nervösa. Vid ett tillfälle trodde hon att Akelus stod utanför dörren och ville in. Hon kände igen hans sätt att knacka på, hårt och snabbt som om han alltid var där för att arrestera henne, men hon öppnade inte då heller. Lustigt nog var det ingen av besökarna som sa något eller ropade att de ville bli insläppta, inte ens Akelus. Sara slöt ögonen och önskade att hon var långt bort från Aios, under ett träd i Davals fruktträdgårdar för tjugo år sedan eller nerkrypen i sängen hos sin far med en smörgås, brödet fortfarande varmt från ugnen, och ett glas mjölk på nattduksbordet bredvid.

Jag har dödat fyra män, tänkte hon. Och jag har inte ådstakommit något. Hon tog ett steg tillbaka i sina tankar och försökte se på vad hon hade gjort. Vad hade hon uppnått? Planen var att driva Thomos ur byn och avskräcka

andra från att komma dit och ta hans plats. Istället hade nu en häxjakt utlysts, en som vände upp och ner på hela staden. Om Thomos lyckades uppnå något slags resultat som gjorde byborna nöjda, skulle hans position bara bli ännu starkare.

Hon tänkte på valpen som livrädd hade sprungit runt i Damokeles källarum – Akelus hade fångat honom och tagit i för hårt när han skar i honom, så valpen hade dött; han tjöt när Akelus satte kniven i honom och det var en stressad situation, eggen slant och valpen förblödde. Nästa hade råkat lika illa ut.

Meningslöst, tänkte Sara. Allting är meningslöst. Det har varit det så länge jag kan minnas och nu är det slut. Jag kommer aldrig undan, de kommer alltid att förfölja mig.

Taket snurrade. Hon sträckte ut händerna för att försöka få något slags perspektiv på sin omgivning, men de snurrade med resten av världen och hon låtsades att hon flög. Hon kände inte sängen och lyfte och det var befriande. Hon var inte där längre, hon lämnade allting bakom sig och kom till en plats där alla kände henne för den hon egentligen var och där hennes far fanns någonstans i närheten och hade det bra.

En sådan plats fanns inte. Sara ruskade på huvudet och drog armen irriterat över ansiktet. Hon försökte resa sig upp men hade svårt att hitta något skäl till varför, och sjönk tillbaka igen.

Hon låg där, apatisk, tills skymningen föll och det knackade på dörren igen. Den här gången var det hårt och bestämt och någon ropade utanför: "Sara! Släpp in oss omedelbart! Du vet vad det gäller!"

Sara kvicknade till. Det var Thomos och han var säkerligen inte ensam. Verkligheten gjorde sig påmind och hon blev medveten om vilka konsekvenser hans besök kunde få. Hon for upp från sängen och sprang ut ur rummet,

men hon stannade där när hon såg att de hade börjat arbeta på dörren. "Sara!" ropade Thomos igen. "Släpp in oss, Sara! Vi vet att du är där!"

Sara önskade att hon hade byggt en andra väg ut ur värdshuset som hon en gång hade tänkt göra och hon sprang in i sitt rum igen och fram till fönstret, men där nedanför stod två soldater och väntade på just en flyende Sara. Så Thomos hade tänkt på det. Givetvis fanns det två stycken utanför Catleens gamla rum också.

Dörren började ge efter. Sara tog ett djupt andetag, drog fingrarna genom håret och skyndade nerför trappan. Precis innan dörren gick i tusen bitar, ropade hon till Thomos: "Lugna dig! Jag kommer!"

Det blev tyst utanför. Sara drog undan regeln och låste upp. Dörren flög upp, Thomos gjorde entré, inkvisitörerna myllrade in bakom honom och spred genast ut sig. Sara hann knappt räkna dem till tio innan de hade börjat vända upp och ner på allting. "Ursäkta för det här", sa Thomos med ett snett leende, "men som du förstår, kräver mitt ämbete att jag agerar nu."

Sara följde inkvisitörerna med mörk blick. "Tänker dom slå sönder något?"

Thomos skrattade och la en arm runt Saras axel. "Ah, nej. Inte dom, inte." Inifrån köket kom ett läte från något som ramlade i golvet och gick i många bitar. Sara blängde på Thomos. "Ja, en och annan olycka inträffar ju förstås. Men Sara..." Han lutade sig över henne. "Du inser väl varför vi gör det här?"

"Jag hörde om kyrkan", svarade hon kort.

"Precis. Hmmm..." Han sänkte rösten. "Var har du Catleen, Sara? Om du kan tala om för mig var du gömmer henne, kan jag slå till och hon behöver aldrig få veta att du hade något med saken att göra."

"Jag har ingen aning om var hon är", svarade Sara och var glad att hon slapp ljuga. Men Thomos verkade inte tro henne, han la armarna i kors och såg bister ut. "Sara... ljug inte för mig nu. Det kan gå illa."

"Jag ljuger inte."

De hittade spår i förrådet som klart antydde att någon hade bott där ett kort tag; matrester och en skrynklig filt var bevis nog. De hittade blodiga kläder som Sara sa att hon använde när hon skar kött, men ingen trodde henne, så de beslagtogs tillsammans med ingredienser som någon av inkvisitörerna inte ansåg var nödvändiga för matlagning. Svavel, till exempel. Nere i källaren fanns vargspillning och en halmbädd hon hade gjort åt dem för att de inte skulle ligga på kal sten och det räckte för Thomos. Sara teg, hon sa ingenting när han hade klättrat upp från källaren och stod och tittade på henne med bister uppsyn i väntan på en förklaring. "Det verkar som om jag har haft lösningen mitt framför näsan på mig hela tiden", sa han kyligt. "Jag är inte riktigt säker på vad som pågår här, men jag har en känsla av att du kommer att berätta det för mig. Så småningom." Han gick närmare och sa tyst: "Du kan ta dig ur det här. Men du måste ge mig namn. Trovärdiga namn."

Sara böjde på huvudet. Hon stirrade ner i golvet. Allt snurrade och hon tog tag i bänken för att inte falla. Jag orkar inte mer, tänkte hon. De fångade mig... hon andades ut. Det var kanske lika bra det.

Men så såg hon sin far framför sig och huset som brann, hon tänkte på djupa källarvalv, tortyrredskap, förhör och avrättningar, allt i den store gudens namn. Hon tänkte på häxan som brann för ett år sedan, hur hon hade tjutit som en varg. Och hon bestämde sig för en sak.

De ska inte få mig. Aldrig någonsin. Jag tänker inte bli torterad i någon fängelsehåla eller skriva på ett papper. Jag väljer själv hur det ska sluta. Och nu är han här, till slut. Mannen som jag väntat på. Mannen i mitt liv.

Hon vände blicken mot vinet som stod på disken. "Jag skulle vilja ta ett sista glas innan vi går."

Thomos verkade överraskad över frågan, men gjorde en svepande gest med armen. "För all del", sa han. "Vi har inte bråttom."

Sara stirrade på flaskan ett tag. Sedan gick hon med ett lugn som överraskade henne själv bakom disken och tog ett fint vinglas från en av hyllorna, ett av de få hon hade och som hon aldrig hade framme för sina gäster. Hon korkade upp flaskan och luktade på vinet. Det luktade som vanligt. Det var rött, mer trögflytande än normalt, och det skvalpade behagligt när hon höllde upp det i glaset. Thomos studerade henne nyfiket och när hon tog glaset och förde det till näsan för att lukta på vinet, sa han: "Finns det ett glas åt mig också? Jag tror aldrig jag har smakat på Saras berömda vin, faktiskt."

Sara log omärkligt bakom glaset. Det tror inte jag heller. Finns det ett glas åt dig också, Thomos? Är det det du undrar? Hon vandrade med blicken ner till hyllorna under disken. Se där. Där står ett glas.

Hon ställde ifrån sig sitt och böjde sig ner utan ett ord, men när hon grepade glaset och reste sig upp igen, log hon besynnerligt. Thomos log osäkert tillbaka. "Sara", sa han när hon höllde upp vinet i hans glas, "det finns säkert sätt som vi kan kringgå vårt gemensamma... problem. Du och jag. Jag är inte främmande för en diskussion kring ämnet."

Sara nickade med en uppskattande min och höjde på ögonbrynen men hon sa ingenting. Hon luktade på vinet. Thomos gjorde likadant. Men han drack inte. Han studerade henne över glaskanten och rörde handen sakta fram och tillbaka, så att vinet skvalpade runt i glaset.

Tusen möjligheter for genom Saras huvud, men hon hade bara en bråkdels sekund på sig att fatta ett beslut och just i det ögonblicket kändes det här som det enda rätta: allting var över, samvetet plågade henne, men hon hade haft ett syfte med sin plan och för den sakens skull var hon beredd att gå långt. Hela vägen, faktiskt. Det här kändes... värdigt. Som en slags ursäkt, och en fullbordan.

Hon drack, sakta och med andakt. Thomos skrattade dämpat, nästan lite osäkert, men han följde hennes exempel. Hon tömde glaset, Thomos försökte göra likadant men satte i halsen och hostade. Han drack ur det sista och ställde det ifrån sig på disken. "Gott", sa han. "Inte illa."

"Det är min fars recept", svarade Sara kyligt. Hon kände värmen sprida sig i magen och hon tyckte att det stack i ansiktet, men hon var säker på att det var inbillning. Så snabbt går det inte, tänkte hon. Men det kommer att göra ont... de kommer att ha tid att hitta på saker med henne under tiden. Det tar dygn. Vad har jag gjort? tänkte hon. Jag kommer att dö. Men tanken skrämde henne inte, den var nästan välkomnande och underligt kontrollerbar, för hon visste när och hur; och framför allt, hon visste när Thomos skulle dö. Och hur.

Thomos harklade sig och hostade en gång. "Ja, Sara... jag antar att du inte tänker börjar bråka, så –"

Han avbröts av att dörren slogs upp och Akelus nästan snubblade in. Han var svettig, andfådd och röd i ansiktet och han hade inga ytterkläder på sig. Han verkade ha haft bråttom och kom med andan i halsen. Thomos vände sig om och höjde på ögonbrynen; han log osäkert och de andra skingrade sig när Akelus rätade på sig och glodde på Thomos. "Vad håller du på med?" flåsade han.

"Vad menar du?"

"Vad gör du här?" Hans blick gled över värdshuset, inkvisitörerna, Thomos och Sara. Thomos gick fram till honom och la en hand på hans axel. "Akelus... vi har hittat en hel del underligheter här hos Sara, som hon ska följa med tillbaka och förklara för oss."

Akelus gav honom en kort, irriterad blick och såg sedan på Sara. "Underligheter?"

"Vargspillning", svarade Thomos och han lutade sig nära Akelus, som om han luktade på honom och letade efter en reaktion. "Blodiga kläder. Svavel. Någon har bott i hennes skjul, verkar det som. Småsaker. Men ändå..." Han sträckte på sig. "Det var bra att du kom. Jag hade tänkt kalla på dig. Vi behöver göra det här officiellt. Tåga genom byn, och så. Kedjor och allt det där. Så att folket ser att vi tar tag i detta."

Sara ryckte till. Tåga genom byn i kedjor? Aldrig. Hon såg på Akelus med vädjande blick och han uppfattade henne. "Thomos", sa han i lugnare ton, "så kan du inte göra. Folket i Aios gillar Sara. Hon är respekterad här. Om det visar sig att du begår ett misstag nu..."

"Det gör jag inte", svarade Thomos kyligt. Han sänkte rösten och talade lågt, nästan viskade, intill Akelus öra. "Hon gjorde inget motstånd. Hon sa inte emot. Försökte inte ens bortförklara sig. Vi tog henne på bar gärning. Hon vet massor, Akelus. Hon vill bara inte berätta det än."

Akelus backade och såg på Thomos. "Du tänker inte ta henne till häktet", konstaterade han.

Thomos log svagt. Hans läppar gick isär, han fick något slött i blicken. "Vi måste förhöra henne. Det kan vi inte göra där."

Akelus var frestad att strypa honom på platsen och han hade gjort det om han inte hade varit säker på att inkvisitörerna hade hunnit hugga ner honom innan Thomos var blå i ansiktet – efteråt, hade inte spelat någon roll. "Tho-

mos", sa han. "Du kan inte göra så här. Under sådana förhållanden erkänner man vad som helst."

"Verkligen? Det undrar jag, det. Jag har alltid hävdad att det är en skrämselmyt. Och hur som helst så har jag ingen lust att diskutera detta vidare med dig. Låt gå för att hon slipper kedjor, jag tror inte hon flyr någonstans, men hon ska gå mellan oss genom byn." Han drog in luft genom näsan och knyckte på nacken. "Så att alla ser."

Sara sjönk ner på en stol nära bänken. Ge mig tid, tänkte hon. Sedan kommer de inte våga göra något. Jag ska skrämma dem till döds, jag ska bli förbannelsen som häxan sa och jag ska se Thomos vittra och dö framför mina ögon och han ska veta att det var jag som gjorde detta mot honom.

Akelus såg på Sara, som tittade rakt fram och verkade vara någon annanstans. Han vände sig till Thomos. "Kan du vänta utanför? Så kan vi åtminstone sköta det lite snyggt. Någon slags värdighet förtjänar hon."

"Hon slipper kedjorna", sa Thomos som om det var en stor gest från hans sida, men Akelus tog tag i hans krage och ryckte till. Inkvisitörerna vaknade till liv igen men han brydde sig inte om dem och ruskade om Thomos ordentligt. "Ut", sa han. "Tills jag kommer." Sedan släppte han och höll upp armarna. Inkvisitörerna backade undan igen, som en enhet. Thomos rättade till kragen med förnärmad uppsyn och gav Akelus en varnande blick. Sedan gick han mot dörren och efter en kort stunds tveksamhet följde de andra efter.

När de var ensamma, gick Akelus fram till Sara. Hon vände sig sakta om och tittade trött på honom. När han kom fram, lutade hon huvudet mot hans mage. Han strök henne över håret. "Sara..." sa han dämpat. "Vad hände?"

"Dom bara kom", svarade hon. "Och hittade allting."

Akelus satte sig på huk och såg in i Saras ögon. "Det är inte likt dig."

Hon suckade. "Catleen var här för ett tag sedan. Hon vet allt."

Akelus blinkade. "Allt? Vad menar du?"

"Allt. Det hon inte visste, berättade jag."

"Varför?"

"Hon förtjänade det. Jag orkade inte ljuga längre."

"Var är hon nu?"

"Ute i skogen, antar jag. Med valparna."

Akelus stönade och skakade på huvudet. "Jaha... det kanske var lika bra. Vi kanske kan skylla på henne och komma undan."

"Du behöver inte vara orolig", sa Sara och la handen på Akelus huvud.
"Jag tänker inte berätta något."

"När Thomos sätter igång, har du nog inget val. Till slut kommer du att börja prata."

"Nej." Hon reste sig upp och ställde sig bakom bänken, där de två glasen och den halvtomma flaskan stod. Akelus reste sig upp, oförstående. Sara sa ingenting, hon lät honom tänka efter och efter ett tag förändrades hans ansiktsuttryck från förbryllad till förskräckt. Men han var avvaktande, han ville veta säkert. "Vad har du gjort?"

"Jag delade en skål med Thomos."

"Har du druckit av vinet?"

"Jag och Thomos."

"ÄR DU INTE KLOK?" skrek Akelus och sparkade undan stolen, men Sara la ett finger över läpparna och han lyckades förmå sig till att tala tystare.

"Har du förgiftat dig själv?"

"Thomos vägrade dricka", sa hon trött. Hon blev matt och lutade sig mot bänken. "Jag... jag orkar inte. Vi har dödat flera människor, Akelus. På ett

fruktansvärt sätt. Och det vi gjorde nere i källaren... och hur som helst, så kommer kejsaren hit ändå. Förr eller senare. Vi har inte vunnit någonting."

"Vad är det du *säger*?" väste Akelus. Han såg oroligt mot dörren. Hade de hört hans utbrott? De undrade säkert var han var nu, varför det tog sådan tid. "Du kan inte ge upp, bara så där! Vad är det med dig? Du begår *själv*mord!"

"Det var enda sättet", sa hon. "Och hur som helst... så var det ett bra sätt." Hon blundade. "Jag hade inte velat dö ensam." Som Helena i sitt stora hus. Hon och Catleen hade lovat varandra att det aldrig skulle hända. "Inte ensam. Men nu blir det så ändå."

Akelus tog tag i hennes axlar och skakade henne hårt. "Lyssna nu noga, Sara. Det här är dumheter. Jag kan ta dig ur det här och så flyr vi från den här satans byn! I natt! Jag sätter dig i häktet! Ingen vet att vi är tillsammans, ingen misstänker något!"

"Men det går inte", sa Sara, nästan frånvarande. "Jag dör ju snart. Och Thomos."

"Valpblod!" utbrast Akelus. "Drick bara det där djävla valpblodet, så... så..."

"Vilka valpar? Catleen tog dom."

Akelus släppte Sara och höll upp händerna runt huvudet för ett kort ögonblick; sedan sparkade han i bänken så hårt att glas splittrades och gick sönder. "HELVETE!" Det där måste de ha hört, tänkte han. Nu kommer de.

Men dörren öppnades inte. "Akelus", sa Sara. "Förstår du inte? Jag är inte ens rädd. Jag har sakta kvävts i halva mitt liv och jag är trött på det."

"Djävla dumheter!" fräste Akelus. "Jag tänker INTE låta det här hända!"

Sara log mot honom. "Det är hur som helst försent nu."

"Det tror jag inte", mumlade han. "Det tror jag inte. Dom finns kvar där ute fortfarande... jag kan hitta dom. Jag har lite tid på mig." Han vände sig till Sara igen. "Och sedan lämnar vi det här stället! Vi kan flytta till Asharien eller Soldarn eller till ökenländerna eller vad som helst!" Han tog tag i henne med ett klumpigt grepp och tryckte henne intill sig; hon besvarade kramen efter en kort stund, och märkte att hon kramade hårdare och hårdare. "Men det är försent, Akelus. Du hittar aldrig Catleen eller vargarna i tid."

"Jodå", sa Akelus. "Jodå. Giftet verkar inte så snabbt. Jag har tid på mig."

"Catleen kommer att hindra dig. Hon kommer inte att tro dig."

"Henne bryr jag mig inte om. Det är vargarna jag vill åt."

"Men om hon är kvar... om du möter henne..."

"Det gör jag inte." Han tog Saras armar i sina händer. "Lyssna nu. Jag tänker övertala Thomos att jag kan ha dig i häktet. Det går han med på. Jag kan skjuta upp förhöret en dag eller två. Jag låser in dig och hämtar valparna. Sedan försvinner vi från Aios."

"Du får det att låta väldigt enkelt."

"Och det är därför det kommer fungera." Han skakade på huvudet och suckade tungt.

"Vi måste gå nu", sa Sara. "Dom väntar på oss."

Akelus nickade. Han tog Saras hand i sin och ledde henne mot dörren.

TJUGOTRE

Efter att Catleen hade lämnat Sara, skyndade hon ut ur byn men därefter tog hon det lugnt. Hon var fortfarande trött efter den långa natten och hade inte sovit särskilt mycket, och hon kände att om hon skulle orka ta sig genom snö och vildmark någorlunda effektivt, behövde hon vila.

Vargarna kändes inte som ett hot längre, inte heller Thomos och hans inkvisitörer. De skulle säkert inte bege sig ut i skogen nu, och om vargarna kom löste det bara ytterligare ett problem för Catleen, nämligen hur hon skulle hitta dem. De lär väl känna att jag är här förr eller senare, tänkte hon, men skogen var stor och det kunde trots allt ta tid. Men hon kände sig inte jäktad när hon väl hade lämnat Aios bakom sig och hon slog sig ner ett par kilometer utanför byn, gjorde upp ett litet skydd under en tjock gran och kröp in under trädet för att vila. Hon öppnade säcken. Valparna var knappt vid medvetande men hon gav dem lite vatten och kött som de tuggade i sig med överraskande aptit. Sedan slöt hon ögonen och bestämde sig för att koppla av en stund, samla krafter så hon skulle orka mer, men hon somnade och vaknade inte förrän flera timmar senare. Då kände hon sig utvilad, hon

gäspade och sträckte på sig och samlade snabbt ihop sina saker. Sedan lyfte hon upp säcken och bar den försiktigt över axeln och gick djupare in i skogen, för att hitta vargarna och lämna tillbaka valparna. Men framför allt för att lämna Aios bakom sig, med allt vad det innebar, och aldrig mer komma tillbaka.

Saras vandring genom byn skedde under tystnad. Hon gick mellan inkvisitörerna och tittade ner i marken; Akelus och Thomos gick framför dem. Överallt där de gick slutade folk att göra vad de höll på med och stirrade; gardiner drogs undan när man med skräckblandad nyfikenhet kikade ut, och alla viskade till varandra om hur de anat ett tag att Sara hade haft skumma saker för sig.

Sara hade slagit dövörat till och lyssnade inte på vad folk sa runt omkring henne; hon såg aldrig upp och visste inte var de var förrän de var framme vid häktet. Akelus hade utan större problem lyckats övertala Thomos att det av många olika skäl var bättre att ha Sara i häktet först, innan några planer om förhör verkställdes. Thomos hade gått med på det och bestämt sig för att använda tiden till att förbereda sig. När de kom fram, stannade Thomos med sällskap utanför. Akelus öppnade dörren och förde in Sara, som lydde utan ett ord.

"Du kan ha henne här över natten", sa Thomos kort. "Kanske eventuellt i morgon också. Vi behöver vara snabba, folket förväntar sig resultat, men det är inte bra att hasta heller. Sådant här kräver genomtanke."

"Alldeles säkert", svarade Akelus torrt.

"Vi gjorde en intressant upptäckt i kyrkan förut", sa Thomos nonchalant. "Hela rasket brann ju ner. Men när några av mina män städade upp den vär-

sta röran, hittade man – hör och häpna – ett litet utrymme under altaret. Kan du tänka dig?”

Akelus rörde inte en min. ”Nej. Det kan jag inte. Och hur så, då?”

”Ja... jag vet inte, men det känns som om Damokeles verkar ha en del att säga om saken.” Han sänkte rösten och gjorde en sak av att låta förtrolig. ”Det är ju inte alla som är så tuffa som Sara, vet du. Och Damokeles har ju varit med förr, på ett och annat förhör. Han vet vad som gäller. Så jag kanske ska arbeta lite på honom, medan jag väntar på Sara. Vem vet? Hon mjuknar nog i cellen. Tror du inte?”

Akelus ryckte på axlarna. ”Är du klar? Kan du gå nu?”

”Inte den tonen, tack.”

Akelus fnös, gick in i häktet och stängde dörren hårt bakom sig. Sara satt redan i en av cellerna, samma som Catleen hade fått, och hon var märkbart lik sin vän när hon satt lutad med ryggen mot väggen och ena knät uppdraget mot hakan. ”Problem?”

”Dom har hittat Damokeles källare och tydligen blev han så rädd så Thomas blev misstänksam när det kom fram. Idiot. Han hade väl kunnat ljuga ihop något.”

”Så nu kommer Damokeles börja prata?”

Akelus suckade lätt. ”Så småningom, garanterat. Han är svag. Men han håller nog ut en dag.” Akelus gick in i cellen och satte sig bredvid Sara. Hon log svagt mot honom. ”Jag känner mig lite yr”, sa hon. ”Och det värker i halsen.”

Akelus strök henne över kinden. ”Vi har fortfarande gott om tid.” Han reste sig upp och gick ut igen. Han öppnade dörren till vapenrummet och lyfte ut ett armborst, facklor och ett svärd. Han monterade sina vapen snabbt på sin kropp: armborst över ryggen, svärd i bälte, facklor runt midjan. Sara

hade kunnat skratta åt synen, för han såg ut som om han var rustad att möta en armé på egen hand, men hon gjorde inte det utan tänkte bara på vad som skulle hända om han inte kom tillbaka i tid. Spelar det någon roll? undrade hon. Hon tänkte på Thomos igen. Hon hoppades att hon skulle vara där när hans plågor var som värst.

Akelus trädde på sig en kappa som dölde det mesta av hans arsenal. Han låste dörren till Saras cell, men slängde in en nyckel till henne som hon fångade i ren reflex. "Om något skulle hända", sa han. "Men använd den bara i nödfall. Det är trots allt meningen att du ska vara fängslad här."

Sara tittade på nyckeln en kort stund, sedan slängde hon ut den genom gallret igen. Akelus tittade fånigt på den när den landade på golvet, utom räckhåll för henne. "Jag behöver den inte", sa hon. Än en gång slog det honom hur lik hon var Catleen, när hon satt så där.

"Förstås inte", sa han och tog upp den från golvet och la den på bordet. "Nå. Vi ses snart."

Sara hostade. Det värkte i bröstet och hon fick hämta andan innan hon kunde svara. "Var försiktig", sa hon och Akelus försvann ut genom dörren och var borta.

Jakten hade varit usel. En hare och en räv. Det hade knappt räckt till hälften av dem och det hade blivit ett veritabelt slagsmål om vilka som skulle få dela på bytet. Jakten hade inte direkt skett med någon finess heller. Under spanning efter något större byte, hade dessa mindre haft oturen att vara i närheten, och den varg som fått vittring först hade satt efter i hög fart med de andra bakom sig. Sedan hade slakten och slagsmålet börjat.

Den svarta honan hade stått utanför allt det där, och så hade även hennes grå rival. Hungern slet i henne men hon var inte den som behövde köttet

mest, så hon lät de andra tampas om de magra bitarna. Den grå låg på andra sidan och studerade flocken. Sedan satte han sig upp på framtassarna och såg på henne. Hon tittade bort, ointresserat, och gick en bit in i skogen för att komma bort från flocken. Hon gick upp på en kulle som gav en bra överblick över det omedelbara området. Efter en stund följde den grå efter, som hon hade anat, och han ställde sig bredvid och kikade in bland träden, precis som hon.

Så här ska det inte gå till, sa den grå. Han tittade rakt fram men stod nära. Hon gav honom en hastig blick som inte var helt utan förståelse och sänkte huvudet. Nej, sa hon. Så här ska det inte gå till.

Jag går nu. Jag lämnar dig.

Ge mig en natt till. Du, jag och flocken. Låt mig leda er till kvinnan.

Den grå slickade sig om nosen. Varför? undrade han. Hon tillhör en annan flock. Hon är inte en av oss. Hon är en av *dem*.

Vi har inte försökt det förut, så jag vill försöka. Jag tror att det kan gå.

Den grå la huvudet på sned. Han såg sig om. Ja, sa han. Men vi återvänder inte hit sedan. Vi fortsätter norrut, oavsett.

Honan nickade. Även hon var tvungen att inse att detta höll på att gå så långt, att det kunde kosta flocken livet. Ingenting var värt det, inte ens hennes valpar. Hon smackade med käkarna och visade tänderna. Om vi ser mannen som dödade min hane, sa hon, så jagar vi honom men jag fäller honom.

Den grå blinkade. Ja, svarade han. Vi jagar, men det är ditt byte. Sedan sniffade han i luften och morrade svagt. Honan kände det också, någon var i närheten och gjorde intrång på deras revir. Längre bort hade vargarna slutat slåss om maten och var stilla nu; honan sprang nerför kullen med hanen hack i häl, och när de kom fram till flocken stod vargarna som en, uppmärk-

samheten riktad mot något i skogen som närmade sig. Honan bromsade in i snön och stod blick stilla; sedan kastade hon sig in bland träden och sprang mot något som obönhörligen drog henne till sig, något som hon trodde att hon aldrig skulle få känna igen.

Catleen hade till slut hittat ett färskt spår efter vargarna som hon följde nu. Hon gick sakta genom skogen som var tyst och stilla. Men den slumrade inte, den höll andan och avvaktade. Catleen sträckte ut tungan och smakade på atmosfären, som hon ibland gjorde när hon anade att ett stort ögonblick närmade sig. Luften kändes klar och ren att andas. En omedelbar tanke slog henne, att hon hade önskat att Sara var här med henne och att de var på väg från Aios tillsammans, men den sköt hon snabbt undan. "Sara", muttrade hon, oviss om det hon kände var saknad eller lättnad.

När spåren blev tätare och djupare, lyfte hon av säcken från axeln och bar den i sin famn som om hon höll i ett barn. Hon kände hur valparna rörde oroligt på sig, de gnydde svagt och var livligare än förut. Catleen öppnade försiktigt säcken för att titta till dem, men då högg en av dem mot hennes hand och hon drog snabbt undan den med ett kort skratt. Här börjar man vakna till, tänkte hon. Hon gick nerför en backe och hamnade i en liten dalsänka, och när hon såg upp från säcken mötte hon den svarta honans ögon.

Vargen stod ett tiotal meter längre bort, mellan två stora träd, med benen brett isär som om hon var redo för språng. Hon stirrade på Catleen med rest ragg och tänderna blottade, men Catleen var inte rädd. Hon satte sig sakta ner på huk och la säcken på marken. Sedan öppnade hon den och tog ett par steg tillbaka. Honan studerade henne misstänksamt, men när det började röra på sig inne i säcken rusade hon fram och grävde med ansiktet i tyget.

Där nere hittade hon vad hon hade letat efter, och med trötta men nyfikna ögon blinkade valparna mot henne och tjöt av glädje när de kände sin mors doft och värme skölja över dem. Hon grymtade och morrade och greppade först den ene med tänderna och lyfte ut honom, sedan den andra och lyfte ut henne också. Väl i snön rullade de runt med nyvunnen styrka, som om krafterna återvände för varje sekund, och mamman kastade sig över dem och brottades med dem i våldsam lek. Valparna klängde sig fast vid henne som om de aldrig skulle släppa igen, hon tog dem i nacken med käkarna och lyfte upp dem, ställde ner dem försiktigt och lyfte upp dem igen. Valparna brottades med varandra och med henne så att snön yrde, sedan tvättade de varandra och brottades igen. Det var våldsamma, glädjefyllda lekar. Catleen lutade sig vid ett träd precis vid backens fot och studerade dem fascinerat, med ett svagt leende. Hon kunde inte minnas när hon sett sådana enkla uttryck för att allt runt omkring var oväsentligt och att det som verkligen var viktigt var just detta ögonblick.

Medan vargmodern omfamnade och kysste sina valpar och de kramade henne hårt, dök andra vargar upp på dalsänkans topp. De stod i en halvcirkel på andra sidan och betraktade scenen och höll sig på vördigt avstånd. Men till slut var det någon som bröt linjen och sprang ner och då följde de andra efter. En gemensam glädje spred sig genom flocken, till och med den grå som Catleen hade sett som flockens kallblodige mördare var där och delade stunden med de andra. Hon skrattade dämpat och det slog henne först efter ett tag att hon var ensam mitt i en vargflock och inte kände den minsta oro över det.

Men ögonblicket dränkte andra signaler som närmade sig. Det kvävde intryck som flocken vanligtvis hade varit känsliga för. De varken hörde eller luktade gestalten som kröp upp över backens kant och som gled in bakom ett

träd. Det var först när något tändes och de första stråken av brandrök började sprida sig, som de mest lyhörda i flocken reagerade och stannade upp. Men då var det försent.

Ett skarpt, susande lät och ett lätt vinddrag varnade Catleen. Mitt i allt liv föll valparna plötsligt orörliga ihop. Catleen snodde runt men hann bara halvägs. En pil for genom luften och träffade henne i ryggen mellan skulderbladen; den trängde genom kläder och hud, hon kände hur värmen spred sig när såret öppnades och blodet rann. Allting snurrade, hon blev yr och försökte ta tag i trädet men insåg att det var meningslöst för hon skulle dö, och hon snurrade runt och föll framlänges ner i snön. Men innan allt blev svart, hann hon se och uppleva tusen saker: Akelus.

Han stod på dalsänkans kant med armborstet laddat och riktat. Catleen låg med magen ner i snön och rörde sig inte. Vargarna hade stannat upp och bildat en cirkel runt valparna, som inte rörde sig. Honan stod framför dem och skakade av ilska och rädsla. Den grå slöt upp bredvid och de var två. Akelus hade kört ner två facklor i snön som brann hotfullt; han böjde sig ner och doppade pilen i elden, den tog sig omedelbart och han sköt. Medan den fortfarande rusade mot sitt mål släppte han armborstet och drog upp facklorna och höll dem framför sig som vapen. Pilen träffade en av vargarna i bröstet, han tjöt och föll till marken medan pälsen tog eld, och med det rusade Akelus nerför backen med facklorna framför sig. Flocken skingrades innan någon hann ta valparna och fly, de vrålade och tjöt men var livrädda för människan med elden som redan hade dödat flera av dem tidigare, och han plöjde fram till valparna som låg sövda och andades häftigt. Honan gick till anfall men han brände henne med facklan när hon kom nära. Hon studsade tillbaka med ett skrik och då tog han båda facklorna i en hand, fångade val-

parna och slängde dem över axeln ner i säcken han bar över ryggen. Den grå kastade sig över honom bakifrån, han snurrade runt och svingade facklan framför sig men föll till marken med vargen över sig. Honan närmade sig igen, men Akelus brände den grå över ryggen och tog sig upp när vargen kastade sig undan i ren panik. Den svarta backade; hon var vansinnig men rädd. Inte igen! tänkte hon. Samme man! Han hade dödat hennes hane och tagit hennes valpar en gång, och nu tog han hennes valpar igen!

Akelus såg hur flocken mobiliserade sig. De drog närmare, de utmanade honom, högg och nafsade, gjorde utfall medan han backade uppför dalsänkan igen. Han nådde armborstet, körde ner facklorna i snön och laddade snabbt en ny pil och tände den. Med ett säkert skott satte han ännu en varg i brand, och de andra ryggade tillbaka inför detta fruktansvärda vapen.

Vi måste fly, sa den grå till honan.

Vi kan fälla honom! svarade hon. Nu! Alla på en gång! Han kan inte ta oss alla!

Det är inte värt det! sa den grå och med de orden vände han och sprang därifrån. Det dröjde inte länge innan den första vargen följde honom, och sedan resten. Akelus stod kvar med en ny pil laddad och klar; lågorna slickade träet och brände hans fingrar.

Men honan stod kvar. Hon stod bredvid Catleen och blängde på Akelus med onda ögon. Hans finger runt haken darrade, plötsligt kunde han inte skjuta; han försökte tvinga fingret bakåt, men det lydde inte. Vargen brännmärkte honom med sin blick och han tog ett steg bakåt. Men när hon följde, sköt han. Pilen missade henne precis och slog ner vid Catleens huvud. Vargen tittade på den, sedan på Catleen.

Först min hane. Sedan mina valpar. Och nu du. Hon luktade på Catleen och knuffade på henne med nosen, men Catleen rörde sig inte. Akelus laddade nervöst en ny pil, men då vände vargen om och sprang därifrån.

Akelus var ensam kvar, men han andades inte ut. Det här är långt ifrån över, tänkte han. De finns kvar här i närheten. Jag måste härifrån. Han fäste armborstet över axeln och tog en fackla i varje hand. Sedan sprang han därifrån och lämnade Catleen i snön.

TJUGOFYRA

”Det här är mycket intressant”, sa Thomos och lutade sig tillbaka i sin stol bakom bordet. Han var i det rum där han hade avslöjat sina planer för Cateleen för några dagar sedan, men den här gången hade han två andra gäster. Damokeles och Medicus.

Damokeles var nervös. Han vred händerna som om han var på väg att påbörja en bön hela tiden, och han svettades. Medicus hängde med huvudet och hade armarna i kors över bröstet.

”Damokeles”, sa Thomos och putade med läpparna. Han fattade pennan och höll den redo som ett vapen ovanför papperet. ”Akelus kände till ditt lilla underjordiska utrymme, som du använde för ensam bön enligt dig själv. Han skickade först ut trevande förslag till dig om att låta honom använda det till obestämda saker, och när det inte gick blev han otrevlig. Korrekt?”

Damokeles torkade sig med en näsduk över pannan och nickade. Medicus gav honom en blick ur ögonvrån. Thomos log och började skriva. ”Gott. Jag antecknar. Du får givetvis läsa detta innan du skriver under.” Medan han skrev, fortsatte han: ”Vid de tillfällen då du släppte in Akelus i kyrkan, hade

han en kvinna med sig. Du hävdar att detta var Sara, men du är inte säker för hon bar en kappa med en huva. Första gången hade dom något med sig, ett bylte. Ett stort sådant. Nästföljande gånger hade dom inte det. Akelus hade sagt åt dig att inte använda rummet tills han sa att det gick bra, men till slut blev du orolig och undersökte. Och då hittade du två vargvalpar, samt spår av blod. Du tog valparna och gick med dom till Sara, som efter gräl tog emot dom." Han såg upp från papperet och slutade skriva. "Men du säger att hon inte var förvånad. Grälet handlade inte om att hon var oförstående, utan om att hon inte ville ha dom."

Damokeles nickade igen. Han undvek Thomos blick. "Ja. Det stämmer. Så var det."

"Gott! Och det är allt du vet! Sedan brann din kyrka ner och så vidare." Thomos vände sig till Medicus. "Över till dig, då. Du säger att Akelus kom till dig och förvarnade dig om att du skulle få patienter av konstigt slag snart. Korrekt?"

Medicus nickade och grymtade. Thomos började anteckna igen och fortsatte prata: "Han sa att du skulle göra allt för att förvirra mig och skapa osäkerhet. Ena stunden kunde det vara svartkonst, andra gången en epidemi, sedan kunde det förstås vara den där förbannelsen som häxan slängde ur sig och så vidare."

"Ja."

"Och Sara var där, med honom. I bakgrunden."

"Ja."

Thomos höjde pennan. Bläcket rann från spetsen och bildade små plumpar på papperet. "Reagerade du på det? Tyckte du inte det var underligt?"

"Mycket. Men Akelus var obehaglig och han skrämde mig."

"Mmm-hmmm." Thomos började skriva igen. Han arbetade ett tag utan att säga något, och under den tiden utväxlade Medicus och Damokeles skyldiga blickar.

"Ni är förstås skyldiga till medhjälp av brott", sa Thomos torrt när han hade skrivit en stund. "Men å andra sidan ger ni mig namn tillsammans med era bekännelser..." Han tittade upp och la pennan åt sidan. Med händerna knäppta över magen sa han: "Aios behöver en präst och en läkare. Det är inte min sak att jaga bort två dugliga män. Men det fattas förstås fortfarande en hel del pusselbitar här. Jag tror nog att Sara och Akelus kan hjälpa mig med det." Han lutade sig bakåt och såg upp i taket. "Ja, det tror jag nog. Med lite övertalning, säkerligen. I synnerhet med Sara. Hon är nog segare än man kan tro. Men jag kan inte riktigt se sambandet... Sara och Akelus... vad har dom gemensamt?" Han skrattade till. "Ha! Det har jag missat totalt! Och ingen av mina informatörer har sett det heller! Slugt." Han reste sig upp och gick mot den öppna spisen där elden brann friskt. Damokeles och Medicus följde honom med blicken. "Det förstås", sa han, "ingen av dom är direkt dum. Akelus kan sina saker, och vem vet vad Sara kan? Hon är ett stort mysterium."

Han lutade sig mot spisen och stirrade in i elden. Det stack i hans strupe och han kände sig törstig. Under hela dagen hade han mått underligt, haft huvudvärk och svårt att andas. För någon timme sedan, precis innan inkvisitörerna hade kommit med Damokeles och Medicus, hade han fått starka kväljningar men det hade gått över. Nu kände han hur det vände sig i magen igen och han fick något i strupen. Han hostade och satte i halsen och kippade efter andan.

Damokeles och Medicus såg på varandra. De hade ingen aning. Men de gissade, och satt kvar.

Thomos snodde runt. "Skriv på!" befallde han och gjorde en snabb gest mot papperen på bordet. "Sedan kan ni gå! Vi diskuterar detaljer senare."

Damokeles och Medicus skrev på sina papper medan Thomos fick kämpa för att inte spy. De gick därifrån, och när Medicus stängde bakom sig såg han Thomos genom dörrspringan vika sig dubbel och kräkas över golvet. Han gick därifrån och låtsades ovetande om situationen.

Thomos sjönk ner på knä och försökte andas lugnt. Vad var det här? Var det något han hade ätit? "Men jag har inte ätit något i dag", muttrade han. "Jag har inte haft tid." Magen slog kullerbytta igen och den här gången kom det galla, men med den följde också något mycket värre, ett djupt, gurglande läte som rev i Thomos strupe och som lät onaturligt, som om någon annan bodde i hans kropp och gjorde de ljuden.

Han kröp mot stolen och satte sig i den, ihopsjunken. Smärtan högg som en regelbunden puls i magen. Han hickade till och ett dovt, bubblande läte rullade upp ur strupen igen. Han slöt ögonen.

Jag är förgiftad.

Han öppnade ögonen. Det glimmade till av gult i dem. Han slog näven i bordet så hårt att papper och bläckhorn flög ut över golvet och han skrek högt. Sedan rusade han upp från stolen och vätte bordet. När dörren öppnades och en oförsiktig inkvisitör ville undersöka vad som stod på, höll han på att få en ljusstake i huvudet. Thomos for runt som en orkan i sitt rum, men han var tvungen att sluta för attackerna kom igen och han kräktes i elden. Den här gången var det rött av blod, och i någon slags desperation slog han handflatorna i det och kände på det. Då mindes han. "Jag har druckit vin." Det *berömda* vinet.

Hos Sara.

Vargvalpar.

Männen i stugan.

Thomos reste sig långsamt upp. "Sssaraaa." Han stormade ut genom dörren och nerför trapporna, och de som hade oturen att vara nära honom då kunde efteråt svära att han flåsade som ett djur och att ögonen glimmade med en överklig glans.

Saras mage hade vänts ut och in tre gånger. Hon låg på golvet så långt bort från resultatet som möjligt och försökte andas lugnt. Hon väste, det värkte i strupen och hon svettades. Det gjorde ont i kroppen, en svag men påträngande smärta som sakta blev starkare.

När skymningen närmade sig, hade det samlats folk utanför. En del hade facklor, andra hade högafflar, och de blev fler. De mässade hennes namn i en kusligt monoton ton, och de ville ha henne där och straffa henne för allt elände som hon var orsak till.

Sara ångrade sig. Med all kraft önskade hon att hon inte hade druckit vinet och att Thomos hade kunnat få leva, om hon bara hade sluppit det som hon genomled nu. Och det skulle bli värre. I ett ögonblick av självömkan hade hon tyckt att allt var meningslöst och låtit samvete samt en högre känsla för rättvisa styra ett beslut som hade verkat vettigt då: Jag dricker, Thomos dricker, han dör. Jag orkar inte längre, jag har fått nog, så jag ser till att fullfölja planen så jag har gjort något vettigt under min tid här.

Men nu svor hon över sin egen enfald och önskade att hon hade *den* Sara här, som med känsla för melodrama hade svept bågaren som en samvetstyngd mördare. "Var är Akelus?" stönade hon. "Snälla... skynda dig..."

Det fanns säkert en kritisk punkt som hon inte fick passera, för att motgif-tet skulle verka. Hon hade ingen aning om var den gick eller om den faktiskt fanns, men det kändes som om den gjorde det och att hon närmade sig den.

Försiktigt trevade hon längs med ansiktet men kände inget som var annorlunda.

Det ryckte i dörren. Sara tvingade sig upp på knä och hoppades innerligt att det var Akelus som kom, men när personen utanför började banka och slå och svära, insåg hon att det var någon som ville in men som inte hade nyckel. Pöbeln hade fått nog. Nu kom de för att hämta henne.

Det var tyst en stund. Det rasslade i låset. Dörren öppnades. Och Thomos klev in. Bakom honom ropade folket efter Sara men han slog igen dörren och låste den snabbt.

Sara flämtade till och la handen framför munnen. Thomos såg annorlunda ut; hans ögon hade små fläckar av gult i sig och ojämnheter som nästan liknade bölder bubblade ut från pannan. Håret var rufsigt och han svettades så det rann om honom. Sara såg fläckar på kläderna efter vad hon gissade var kräkattacker. "Vad är det som händer?" morrade han och stegade mot Sara, som tog sig upp på benen och backade undan.

"Jag vet inte", svarade hon, och då ångrade hon ingenting längre. Han var döende och han förtjänade det och insikten om att han förvandlades till ett missfoster gjorde honom härligt desperat i hennes ögon.

Thomos greppade gallret och skakade det; sedan såg han spåren på golvet och flinade. "Vet du att dom har byggt ett bål åt dig? Dom har visst bestämt sig. Du är en häxa. Du trodde att du skulle komma undan, eller? Men det verkar visst inte så."

Undrar om jag ser ut så där? tänkte Sara. Men hon hade inga bölder, det hade hon känt; ögonen, kanske?

"Det trodde jag inte", svarade hon kyligt.

Thomos stirrade på henne. "Vad menar du?"

"Vad tror du?"

"Du... drack, fullt medveten om att du skulle dö?"

Hon svarade inte, rörde sig inte.

"Vad har jag någonsin gjort dig?" röt han. "Eller dom andra! Vad hade dom gjort dig? Du har haft det bra här! Vi har inte stört dig!"

"Det handlar inte om det", svarade Sara lugnt. "Du förgör. Dagligen. Som ett jobb. Du dödade min far."

"Jag har aldrig träffat din far! Jag har aldrig haft med honom att göra!"

"Inte du personligen. Men ni är likadana allihopa. Präster, domare, inkvisitörer."

Thomos ruskade på huvudet. "Det här förstår jag inte. Men uppriktigt sagt ger jag faan i det." Han pressade ansiktet mot gallret så att läpparna sköt in och putade ut; han hade dålig andedräkt och Sara rynkade på näsan. "Så här är det", sa han. "Jag dör och det är ditt fel. Om inte du gör något åt det, kommer det att hända saker. Och som sagt... dom har byggt ett fint bål åt dig ute på det stora torget. Nära ditt värdshus."

Sara sa ingenting. Hon satte sig ner på britsen med armarna i kors och nonchalerade Thomos, som fortsatte: "Jag jämnar byn med marken. Ingen skonas. Alla dör."

Sara vände sig sakta mot honom. "Det kan du inte."

"Inte jag ensam, nej. Och förmodligen inte innan jag dör. Men det finns bevis nog för att stämpla Aios som en häxkittel. Jag skickar allt till Daval och inom kort kommer domare hit med en armé. Dom väntar bara på en ursäkt att utplåna det här stället!"

"Du ljuger."

"Jag har bekännelser från Medicus och Damokeles. Jag har mitt eget tillstånd, som många kommer vittna till när det blir värre. Jag har mina män som har dött. Jag har häxan som brändes för ett år sedan. Jag har dig. Jag har

vargarna. Jag har HUR DJÄVLA MYCKET SOM HELST! Och om du vill ha alla människors liv på ditt samvete när du möter Daak, så är det upp till dig! Men tvivla inte en sekund, för jag kommer att göra det! JAG HAR FAAN INGET ATT FÖRLORA! VAREND A DJÄVEL SKA BRINNA PÅ BÅLET OM JAG DÖR SÅ HÄR!"

Sara svalde. Thomos ögon brann och han skakade gallret så hårt att det hotade att lossna. Hans ansikte fick djuriska drag. "Och innan allt det", sa han i mer dämpad ton, "ska jag släpa dig i håret genom Aios, med den blodtörstiga folkmassan efter mig, och själv sätta dig på bålet, framför ditt värdshus."

Sara visste att han var kapabel till allt detta och hon hatade honom ännu mer. Hennes egen situation hade blivit helt ointressant, hon ville bara se den här mannen dö i plågor, men om det skulle innebära att Aios brändes tillsammans med folket som levde där, blev hon tveksam.

"Du överväger det", fräste Thomos. "Du är fullständigt hänsynslös. Du tvekar. Du är beredd att offra hundratals människor för den här sakens skull. Som inte ens är *personlig*!" Han slog ut med armarna och skrattade hest. "Om jag ändå *hade* dödat din far, så vi hade kunnat haft en *vettig* vendetta här! Eller om jag hade våldtagit dig, eller tagit ditt värdshus från dig, eller... men jag har ju inte gjort dig *någonting*!"

Sara försökte tala men strupen kändes tjock och hon hostade istället. Thomos väntade och till slut sa hon: "Det hade inte min far heller. Men dom dödade honom ändå. Bara för att."

Thomos svor och sparkade undan stolen vid skrivbordet, men då föll hans blick på nyckeln som låg där. Han slet åt sig den och sprang fram till gallret; med darrande händer började han fumla med låset. "Vi ska diskutera det här, du och jag, lite närmare." Han blängde på Sara med ett elakt grin medan han

arbetade med låset. Hon reste sig sakta upp och stod still, till synes oberörd. Hennes fantasi spelade upp tusen scenarion och alla hade med någon slags förnedring att göra, men en gång i tiden hade hon besegrat män som var större och skickligare än Thomos och hon kunde göra det igen.

Han tvekade när han såg hennes lugn. Hon gav honom en kall blick. Låset öppnades och dörren gled upp och lämnade ett par centimeters glipa. Det var bara att kliva på. Men Thomos stod kvar, och sedan backade han undan och lutade sig mot bordet. "Jaså minsann", sa han. "Du tänker inte ge dig." Han sänkte huvudet och lutade hakan mot bröstet.

Sara suckade. Fyra människors död vägde tungt. Flera hundra till? Var det så hon skulle bli ihågkommen?

"När Akelus kommer tillbaka, kan han hjälpa dig."

Thomos höjde huvudet. Han log och såg ut som ett missbildat rovdjur.

TJUGOFEM

Vargarna flydde inte långt. De samlades en bit från dalsänkan och väntade på ledarhonan, som dök upp en kort stund senare.

Vad gör vi nu? frågade den grå.

Vi jagar honom, svarade honan. Det gick ett oroligt sus genom flocken men det blandades med grymtade uppskattanden. Han hade dödat för sista gången.

Han är farlig, sa den grå. Han har eld.

Vi var inte förberedda, svarade honan. Det är vi nu. Han kommer inte långt.

Hon såg sig om och studerade sina vargar. De väntade på hennes besked. De var trötta och hungriga men de hatade mannen som ännu en gång gjort intrång på deras revir. De skulle följa henne.

Nu jagar vi, sa hon, men innan flocken hann reagera på det fortsatte hon: Men vi är inte alla här än.

Vi är alla, sa den grå. Vem saknar du?

En till, svarade hon. Följ mig.

Catleen hade aldrig riktigt förlorat medvetandet. Hon hade hört någons i den vaga periferin hur vargar dog omkring henne och hur de hade skingrats när Akelus attackerade. Sedan hade allt blivit tyst och hon undrade om hon dog. Är det så här det blir då? tänkte hon. Tyst och mörkt. I en evighet. Men smärtan höll henne kvar, pilen som satt i ryggen och som skrapade mot hennes ben. Jag är lam, tänkte hon. Jag kan inte röra mig. Akelus träffade mig mitt i ryggraden. Jag kommer att frysa ihjäl här.

Men pilen hade inte träffat mitt i ryggraden. Den skrapade mot revbenen och Catleen kämpade mot blodförlust och smärta. Efter ett par evigheter sträckte hon försiktigt på ena benet och det rörde sig. Hon försökte vända på huvudet, det lydde men gjorde så ont att hon inte fortsatte. Fingrar och armar verkade fungera. Alltid något, tänkte hon.

Mitt bland allt sus blev hon medveten om att hon inte var ensam längre. Efter en stund tvingade hon sig själv att höja huvudet, och då såg hon vargarna samlade runt om henne. De stod i en krökt linje runt om och studerade henne vaksamt. Honan stod framför dem, nästan intill Catleen, och hon sänkte huvudet och luktade på henne.

Lämna henne, sa den grå från ledet. Hon är människa och hon är död.

Vi stannar en kort stund, sa honan. Om hon orkar, kan hon hjälpa.

Hon är *inte* flock! morrade den grå, men honan snodde runt och fräste åt honom: Hon är *inte* kött! Det här är *inte* vårt byte! Han är! Inte hon!

Efter den var den grå tyst och de väntade på Catleen.

För henne var det en märklig syn. Kvällen närmade sig och vargarnas ögon glimmade i skymningsljuset. De var tysta och tålmodiga, nästan förväntansfulla. Hon var nästan död men hon var inte mat för dem, så hon förstod att de var här av ett annat skäl.

"Satans... djävla... Akelus...", väste hon. Det fanns sätt att lösa detta. Sätt som förmodligen ledde till döden. Men hon var nästan där hur som helst, så ett extra dygn eller två skulle bara vara en förlängning.

Catleen rörde sakta på armarna och fick använda all sin viljestyrka för att inte skrika när smärtan rusade över hennes rygg. Hon kände blodsmaken på tungan, men hävde sig ändå upp med blicken riktad rakt fram. Flocken försvann i flimret, hon var blek, nästan vit, och hade mörka ringar under ögonen. Hennes ansikte var vanställt till en ful, ond grimas och hennes läppar darrade. Jag är levande död, tänkte hon. Jag är ett spöke.

Hon försökte sätta sig på knä. Höger axel gjorde så ont att det kändes som om någon karvade i henne inifrån. "Åååh..." Hon böjde huvudet bakåt och blundade hårt. Hon grät. Sedan förde hon sakta vänster arm upp bakom ryggen och trevade försiktigt med handen längs med skulderbladen. Hon kände det halvt stelnade blodet mot sina kläder och kom åt pilen med långfingret; den rörde sig knappt, men känslan skar genom henne som tusen knivar. Den svarta honan studerade henne tålmodigt och nyfiket. Det hände saker. De väntade.

Catleen försökte att andas lugnt. Ögonen var blanka och vattniga, hon stirrade upp mellan trädkronorna och skymtade en bit av himlen. Hon tänkte på saker som hon hade i sin väska, och sedan gick allt väldigt fort. Hon tog tag i pilen, hann med en tacksamhetens tanke att hon hade ett bra grepp, drog så hårt hon kunde bakåt, kände hur trä och metall slet genom senor och blod och tyg och rev upp såret som började blöda; men någon slags rörelsefrihet återfick hon omedelbart, även om en annan slags smärta ersatte den gamla, och med darrande händer och endast medveten om de närmaste sekunderna famlade hon efter sin väska, öppnade den och drog ut en av flaskorna med det svarta, trögflytande innehållet. Hon tänkte inte, hon

öppnade den, drack allting och kände hur hon fick ett hårt slag i huvudet. Synen försvann, det susade i öronen, allting snurrade, hon kände inte marken under sig... men framför allt, hon kände inte smärtan. Hon kände ingenting. Hon var matt men såret hade slutat blöda och hon skulle inte omedelbart dö på grund av det.

Det fungerar, tänkte Catleen. Men jag är döende och nu vet jag inte hur lång tid jag har kvar.

Spelar det någon roll?

Nej. Det gör väl inte det. Egentligen.

Hon reste sig sakta upp. Honan backade och slickade sig om nosen. Hon grymtade och småsprang mot backen, åt det håll där Akelus hade försvunnit. Flocken började röra på sig och följa henne, de gick mot backen och började sakta gå uppför. "Jag förstår", sa Catleen. "Då går vi."

Akelus var tvungen att stanna till slut och han satte sig ner med ryggen mot ett träd och vilade en kort stund. Han tillät sig att slappna av lite. Valparna vägde en del och han kände sig svag i benen efter att ha pulsat genom snön med deras tyngd på ryggen. Fortsatte han så, skulle han knappt orka gå sista biten.

Det blev mörkare och skuggorna växte. Solen hade en knapp timme kvar innan den sjönk bakom horisonten. Akelus frös. Skogen kändes större och mer hotfull när natten närmade sig och han anade att vargarna skulle följa efter honom. Om de tog honom efter mörkrets inbrott, skulle det krävas mer än eld för att hålla dem borta. Med ens såg han det framför sig, hur han sprang genom den nattsvarta skogen med odjuren bakom, och vart han än vände sig stod en varg framför honom. Till slut blev han trängd och de anföll honom från alla håll.

Akelus kände en rysning längs med ryggraden. Han blev obehaglig till mods och greps av ett nästan panikartat begär att ge sig av mot byn. När han reste sig upp, tyckte han att han hörde något och han såg sig om. Men det fanns ingenting där, bara skuggor och träd.

Men då. Något närmade sig. Han såg konturerna av en gestalt materialisera sig, glida närmare, sakta, som en vålnad som svävade över snön. Han blev torr i strupen och drog sitt armborst. Medan han laddade det hade han blicken fixerad på gestalten som kom närmare. Hon steg ut ur mörkret, blek i ansiktet men svart under ögonen, som om hon just hade klivit upp från graven; läpparna drogs tillbaka och visade tänderna i en grym grimas.

Akelus försökte att inte bli rädd. Han var inte den typen som blev rädd. Men när Catleen kom emot honom som en hämnare från andra sidan, kunde inte hans förnuft nå honom. Så hon dog inte. Hon lever. Hon är nästan död. En pil i bröstet så är det löst. Men hans finger lydde inte, hon låste honom med sina svarta ögon och han ville skjuta men kunde inte.

Bredvid henne gick den svarta vargen, och bakom dem dök bestarna upp, en efter en. De kom från skuggorna och slöt upp bakom sin ledare och rörde sig i gemensamt mönster mot Akelus.

Han återfick sansen. De hann ifatt mig, tänkte han. Och de fick mig ur balans i ett par sekunder. Men nu är det färdiglekt. Nu –

Han träffades av något och stapplade bakåt, pilen for iväg upp i luften och försvann bland trädkronorna. Han fumlade längs med överkroppen och kände en kniv. Catleen stod still, armen fortfarande låst i en kastande rörelse; Akelus drog sitt svärd men hon slungade ytterligare en kniv med andra armen och den träffade honom i axeln. Han snubblade och tvekade, sedan såg han hur många de var, vände sig om och flydde i panik in i skogen.

Catleen kände föraningar av värkar som vanligtvis hade fått henne att vrida sig av smärta. Hon var stel och hade svårt att röra sig, armarna kändes slitna bara av de två kast hon hade gjort. När Akelus sprang, kunde hon inte följa efter. Men det kunde vargarna, så honan kastade sig framåt och rusade fram över snön med flocken precis bakom. Catleen följde efter så gott hon kunde. Längre bort såg hon Akelus smita mellan träden som en sårad vessla, vargarna närmade sig snabbt och hon tyckte nästan synd om honom för den grymma jakt han utsattes för.

Akelus sprang för allt han var värd, han kände ingen smärta eller svaghet från såren, han hade aldrig varit så stark förut, och han tänkte aldrig släppa väskan med valparna – det var där Saras räddning fanns och utan den spelade det ingen roll. Han vände sig aldrig om, han hörde bara över dånet från sina hjärtslag hur morranden och tjut kom närmare och kvistar som knäcktes när vargarna plöjde fram genom skogen.

Nu fäller jag dig, tänkte honan. Nu är du min. Hon tog språng och flög genom luften och landade på Akelus axlar. Han föll framlänges av slaget och rev upp ansiktet av törnbuskar. Sedan var vargen där och högg mot honom, hon röt och vrålade på ett sätt som han aldrig hade trott att ett djur kunde göra, och det lät nästan som de dömda männen i Medicus stuga. Han värjde sig med armarna och lyckades slå till henne över huvudet så hon föll av. Men hon var uppe på fötter igen och klev upp på honom, och för ett ögonblick stod tiden still.

Du dödade min hane, sa hon. Du stal mina valpar. Och du har dödat från min flock.

Han stirrade in i hennes gula ögon. "Nej", viskade han. "Sara."

Hon attackerade, omgiven av sin flock. Akelus kunde inte försvara sig, han var ett enkelt byte för dem. Han kände hur delar av honom slets av och

kastades iväg, de rev i honom tills blodet rann och bet tills tänderna skrapade mot ben, de grävde och tuggade.

Han skrek, Catleen hörde honom skrika när hon skyndade mot slakten, det isade hennes blod och även om hon hatade den här mannen, så förtjänade han inte detta. Hon nådde fram och greppade den närmaste vargen. Förvånad över sin egen styrka tvingade hon den åt sidan och skingrade dem med armar och ben. De högg efter henne men hon högg tillbaka, till slut nådde hon honom som i fullständigt raseri gick loss på Akelus ansikte. Catleen tog tag i henne och kastade henne åt sidan, honom rullade runt i snön och vände sig sedan med vansinnet brinnande i ögonen mot Catleen.

Vad gör du? morrade hon. Det är mitt byte!

"Han är död!" röt Catleen. Vargarna ryggade tillbaka, överraskade. "Sluta!"

Det var inte mycket kvar av Akelus. Hans ben och armar var mest en massa av kött och senor. Buken var uppsliten och bröstet var så svårt rivet att man knappt såg någon hud. Ansiktet var söndertuggat på ena sidan, men käkarna arbetade fortfarande. Det kom väsande ljud från strupen, som om han försökte tala. Catleen såg på honom med avsky och medlidande; hon ville fråga honom så mycket och hon önskade honom allt ont... men inte det här.

Varghonan gick ett halvt varv runt Catleen och Akelus; flocken samlades runt henne och de väntade. Jakten var över, de hade fällt sitt byte och även om hungern hos dem var stark, var inte detta jakt för födans skull. Här fanns inget kött. Bara hämnd.

"Catleen..." väste Akelus. Hon lutade sig närmare. "Sara..." fortsatte han. "Förgiftad."

Det gick ett par sekunder innan Catleen förstod den fulla innebörden av vad han just hade sagt. Hon blev kall. "Är Sara förgiftad? Hur gick det till?"

Men Akelus kunde inte prata längre. Han kämpade för varje sekund.

"Hon behöver valpblod", sa Catleen. "Inte sant? Det var därför du... du..."

Akelus såg på henne. "Sk... skynda dig. Till häktet."

Han fortsatte andas i någon minut. Sedan gav han upp och blev stilla. Catleen drog fram väskan under honom och då blev det liv i flocken igen. Honan gick fram till henne och nosade ivrigt på väskan och knuffade på den med nosen. Catleen gav henne en lång blick men hon släppte inte väskan och öppnade den inte. Hon svalde och blundade och vägde besluten mot varandra. Vargen blev orolig och började nafsas i väskan och sedan morra mot Catleen, som vägrade att släppa sitt grepp. "Jag har inget val", sa hon tyst. Och jag har lurat mig själv lika mycket som jag lurade Sara. Och hon mig.

Hon sänkte huvudet. "Du kan få en", sa hon. "Men inte båda." Hon öppnade sakta väskan och lyfte ut en av valparna, fortfarande medvetlös men han andades och verkade bara sova en djup sömn. Honan tog honom i käkarna och la honom på marken, tvättade honom och la ena tassens på honom. Sedan vände hon sig mot Catleen, som knöt igen väskan. "Du fattar inte vad jag säger. Men jag måste ta en av dina valpar med mig, annars dör min vän."

Ge mig min valp, sa honan. Den grå lösgjorde sig från flocken och ställde sig bredvid henne. Ge oss valpen, sa han.

"Du förstår inte att jag inte tänker döda din valp. Du tror att jag tänker ta den, precis som Akelus. Men det tänker jag inte. Jag behöver bara hans blod. Sedan får du tillbaka honom."

Honan visade tänderna. Hanen likaså. Ge oss valpen. Flocken blev orolig och plötsligt fientlig. De sträckte på ryggarna och hukade sig. Många par ögon bevakade Catleen.

Hon reste sig upp. "Med lite tur, kanske du litar på mig." Hon hängde försiktigt väskan över ryggen. En svag ilning gick genom hela kroppen. Den hade förmodligen fått henne att svimma utan bedövning. Dör jag snart? undrade hon. Av mina sår eller av vargarna?

Honan högg till och den grå gjorde ett utfall, men han höll sig intill henne. Catleen rörde sig inte. Hon tog ett djupt andetag och sedan gick hon därifrån.

Det ryckte i honans muskler. Instinkt sa åt henne att springa efter och fälla den här kvinnan till marken och ta tillbaka valpen, så som hon hade gjort med mannen alldeles nyss; men det fanns något annat också, som kort och gott sa: lita på henne. Hon slets mellan de två och det var till slut den grå som avgjorde det hela genom att tappa tålamodet och springa efter.

Catleen stannade och blundade hårt. Längre än så här skulle hon visst inte komma. Men ingen varg slog henne till marken. Hon vände sig inte om, men hade hon gjort det hade hon sett hur den svarta hade kastat sig efter den grå och hejdat honom i hans framfart. Därmed fattade hon också sitt beslut, och flocken stannade kvar.

Catleen såg inte över axeln en enda gång, men efter ett tag var hon säker på att flocken inte följde efter henne. Hade situationen varit annorlunda, hade hon kanske förundrats över det beslut som den svarta honan hade fattat den kvällen och vad det hade krävt av henne. Men hon hade bara en person i tankarna nu, och hon ökade på stegen för att skynda tillbaka till Aios.

TJUGOSEX

Utanför häktet stod en folkmassa på runt hundra personer. De var uppretade och arga men de höll sig någorlunda lugna, för Thomos hade inte kommit ensam. Han hade haft inkvisitörer med sig, som hade spridit ut sig runt folket och nu stod där som tio väktare, anonyma under sina hjälmar, med händerna korsade över hjalten på sina svärd nerkörda i marken. Men i takt med att kvällen blev mörkare och solen sjönk, så blev människorna otåligare och började ge inkvisitörerna hotfulla blickar.

Thomos stannade kvar inne i häktet. Han och Sara sa ingenting mer till varandra, de bara väntade. Vid ett tillfälle fick Thomos kramper och bet sig hårt i underläppen för att inte skrika. Han vek sig dubbel och tog stöd mot bordet. Det gick över, men allt eftersom det blev mörkare i häktet, tyckte Sara att han förvandlades. För honom verkade det gå fort, själv hade hon inte haft några ökade krämpor eller nya attacker. Men hon svettades fortfarande och började få stark huvudvärk.

Solen försvann och det sista av skymningsljuset kröp tillbaka över skogen och slukades av horisonten. Mörka moln gled in över himlen och gömde

stjärnorna, men månen lyste som en stark och ensam fyr bland allt det grå. Då hördes en varg yla någonstans från skogen; det blev tyst som i graven när vargen sjöng. Men den var ensam, ingen annan stämde upp och när ylandet dog ut, hade byborna fått nog. De tryckte på mot häktet och mässade: "Ge oss Sara! Ge oss Sara! Ge oss Sara!", de krävde att Thomos skulle komma ut med henne och lämna över saken till dem. Inkvisitörerna ställde sig som en mur mellan dem och häktet och de backade undan, tveksamma; när några visade prov på mod och fortsatte framåt, höjde inkvisitörerna sina svärd.

Thomos tittade ut genom fönstret. "Idioter", muttrade han. "Snart kommer dom." Han vände sig till Sara och grinade. Tänderna glimmade i mörkret. "Då tar dom dig. Då är det slut med dig."

"Och med dig."

"Jag väntar på Akelus."

"Du behöver mig också."

Thomos leende dog ut. Han såg ut genom fönstret igen.

Någon kastade en sten från den anonyma folkmassan. Den träffade en av inkvisitörerna i huvudet, det klingade av metall när han vacklade till, och då var det någon som kastade ytterligare en sten. Sedan pressade de framåt igen, men de hejdade sig när Thomos slet upp dörren och steg ut. I ljuset från deras facklor såg han ut att växa till en jätte, och hans ögon hade smalnat av och glimmade matt. Munnen var stor och full av gula, trubbiga tänder och när han talade, verkade hans röst vara djupare och det rosslade om orden. Byborna backade, rädda för den demoniska uppenbarelse som deras borgmästare såg ut att vara i det svaga skenet.

"Vad håller ni på med?" ropade han ut över folkmassan. "Gå hem! Den här kvinnan är inte dömd än!"

"Ta hit henne!" ropade någon. "Låt henne prata själv!"

"JAG SA: GÅ HEM!" röt Thomos, men istället för att då skrämma folket till lydnad så lyckades han bara reta upp dem ännu mer. En sten träffade honom nästan i huvudet, och då ropade han till sina inkvisitörer: "Slå ner dom! ALLIHOP!"

Inkvisitörerna lydde som en. De höjde sina svärd och plöjde in i folkmassan, svingande sina vapen som liar över ett åkerfält. De slog med bredsidan och tvingade folk bakåt, emellanåt var det någon som fick ett sår och föll ner på marken, blodig, men folkmassan tryckte på och slöt sig kring inkvisitörerna som en oformlig massa. Till slut vände de den skarpa sidan till, när folket började hamra och slå på dem med vad de hade i handen utan att hålla tillbaka, och när det första svärdet trängde in i buken på en ung kvinna och hon föll död ner, då bröt helvetet ut. Thomos såg hur inkvisitörerna, trots sina dödliga utfall, tvingades ner på marken en efter en och försvann i människornas raseri. Han smet iväg och betraktade det hela på avstånd, tills det inte fanns några av hans män kvar. Då rusade folk in i häktet. Han gled in bland skuggorna och försvann.

Sara hade hört allting från sin cell och hon visste att det var lönlöst att fly. När de kom för att hämta henne, var hon beredd. De slet och drog i henne och kläderna var snart i trasor, och när de släpade henne ut ur häktet skrek folk och kastade saker på henne. Två män höll henne i axlarna och hon drogs med benen efter sig över snön. Hon fick en sten i huvudet och kände hur blodet rann nerför pannan. Fingrar som tafsade och klöste var överallt, de slet av henne kläderna och till slut var hon naken, så när som på ett par trasor som hängde över axlarna och nerför bröstet. Hon frös och svettades, hon ville kräkas men det kom inget, det skar i magen och dunkade i huvudet. Hon visste vart hon var på väg. Till bålet. Hon skulle brännas, naken och sönderslagen, som en häxa.

Det var till detta som Catleen anlände. Smärtan började tränga genom och såret i ryggen blev mer och mer påtagligt. Hon hade slutat undra över hur mycket blod hon hade förlorat – när hon stupade, skulle hon veta.

Catleen kom till häktet lagom för att se hur folket släpade Sara därifrån och hon visste att det inte fanns något hon kunde göra. Än. De var ett hundratal och fler bevakade säkert händelserna inifrån sina hem, många av dem på gränsen till att rycka ut och ansluta sig till pöbeln. Minsta gnista skulle tända hela byn. Så Catleen fick tvinga sig till lugn, hon följde efter på avstånd och väntade på ett tillfälle att göra något. Exakt vad det skulle kunna vara, som gav henne en öppning till att röja undan ett hundratal män och kvinnor, slita åt sig Sara och rusa därifrån utan att de hann ifatt henne, var hon inte riktigt säker på. Men om tillfället inte hade uppenbarat sig när bålet tändes, skulle hon ta det där. Catleen försökte urskilja ansikten hon kände igen bland folket, men alla var anonyma för henne. De var inte kontaktbara, de drevs av en kuslig målmedvetenhet som förenade dem till en stor massa.

De släpade Sara mot torget framför hennes värdshus, där bålet var rest. Det var litet och lågt och staven i mitten, dit hon skulle bindas, stod på sned. Den var inte mycket längre än Sara själv. Det här var provisoriskt gjort, inte alls som de höga träkonstruktioner Catleen mindes från Daval, men det var förmodligen grymt effektivt. Elden skulle nå henne omedelbart, det skulle inte finnas någon tid för utdragen rädsla eller stigande värme. Inom någon minut efter att elden hade fått fäste, skulle hon brinna.

Catleen såg allt från en gränd nära torget, när folkmassan skingrade sig och männen som burit Sara släpade henne fram till bålet och slängde henne på marken. Hon hostade och rörde sig knappt, sedan hulkade hon och kräktes. Det slog Catleen att ingen sa någonting, de var tysta, de hade ingen

uppviglare. De var bara där för att bränna, det skulle inte predikas eller fördömas, bara skipas rättvisa. Sara låg kvar. Hundra par ögon stirrade på henne. Hon var stelfrusen och hade svårt att röra sig. Fötterna hade domnat och det stack i kroppen. Blodet hade stelnat i pannan och det högg i såret hela tiden, som om någon stod och petade på det med eggen av en kniv.

Två män fick upp henne på fötter. De slet av henne det sista av trasorna och ledde henne uppför det knappt en meter höga bålet. De snubblade och tappade greppet, Sara föll igen och de landade i en hög mitt bland allt trä. En av männen trampade igenom och fastnade, den andre stack sig i ansiktet. Sara låg kvar. Det hade kunnat vara en dråplig situation, men nu var den ohygglig och makaber, som tafatta sista steg mot döden. Efter en stund hade männen hämtat sig och de tvingade Sara upp till pålen. De hade åtminstone tänkt på att ha en liten platta där som hon kunde ha fötterna på, och med grova rep band de henne klumpigt kring pålen. Runt omkring tändes fler facklor, några från massan låtsades att de kunde något om sådant här och undersökte trät en sista gång. Det var riktigt, riktigt torrt. Det här skulle brinna bra. De två männen steg ner och gled in bland de andra.

Då hörde Catleen marscherande steg bakom sig. Hon tryckte sig mot väggen och lät dem passera, stumma inkvisitörer ledda av Thomos. Han hade inte slösat bort någon tid. Även han hade insett att han aldrig skulle kunna tackla den här pöbeln själv, så han hade hämtat förstärkning. Catleen såg honom passera i profil, han var en halvmeter ifrån men såg henne inte och hans ansikte verkade kantigt. Hon kände igen det alltför väl och när hon såg hans ögon, förstod hon att Sara inte var den enda som var förgiftad.

När de tågade ut på torget, vände sig folket om i unison. Thomos stannade med nävarna knutna och planterade på höfterna. "Ni bränner inte den här kvinnan utan min dom!" ropade han. "Jag är lagen i Aios, ni har själva valt

mig, och då ska ni följa mig! Och jag säger att ni inte bränner henne förrän jag har dömt henne!”

”Men döm henne då!” ropade någon. ”Hur mycket bevis behöver du?”

Thomos kände hur det stramade i strupen. Akelus hade inte kommit än, han hade placerat män både vid hans hus och vid häktet, så att de skulle ta honom när han kom och föra honom till Thomos. Men tiden rann iväg och han anade att det aldrig skulle komma någon räddning från Akelus. Han vände sig till Sara som stod på bålet. Hon mötte hans blick, slagen och frusen, och de delade ett ögonblick av insikt; båda smittade och döende, och ingen Akelus i närheten.

Thomos gick rakt fram. Hans inkvisitörer stod kvar. Folkmassan vek undan och gjorde en väg åt honom; det gick förfärade viskningar bland dem när de såg hans ansikte, men han fortsatte rakt fram och klättrade upp på bålet utan att falla. Till slut stod han så nära att hans kropp rörde vid Saras. ”Akelus kommer inte”, väste han lågt. ”Visste du det?”

Hon svarade inte. Han fortsatte: ”Vi måste klara det här själva. Om du säger vad jag ska göra, ska jag rädda dig från det här.”

Akelus kommer inte, tänkte Sara. Då är det över. Vargarna måste ha tagit honom. Eller så gjorde Catleen det. Sara kände ingen besvikelse eller uppgivenhet utan istället en nästan sjuk tillfredsställelse, när hon insåg att hon inte hade något val och att det enda alternativet hon hade, innebar en bitterljuv final.

Thomos käkar arbetade. ”Nå?” sa han. ”Du har bara sekunder på dig. Sedan bränner dom dig. Och därefter...”

Då skrattade Sara hest. ”Tror du jag bryr mig om vad som händer med Aios nu? Efter det här?”

Det blixtrade till i Thomos ögon. Han förstod och han vände sig till folket i blint raseri: "Hon är er! Bränn henne!" Han klev ner från bålet. Sara skrattade efter honom och det stack så hårt i honom att han slog undan de som stod närmast och plöjde genom massan. Nu ska Aios dö, tänkte han.

Catleen såg hur folket drog närmare med facklorna. Sara slutade skratta och blev tyst. Hon blundade och väntade.

Sekunden innan det antändes, infann sig lugnet hos Catleen. Hon slappnade av. Hon kände ingen smärta, ingen panik. Det var någon där med henne. I en långsam rörelse såg hon varghonan skjuta förbi genom gränden och ut på torget. Men hon var inte ensam, från alla håll stormade flocken in i folkmassan, det ödesmättade lugnet var borta och panik bröt ut och i tumultet antändes bålet. Ingen såg vem som gjorde det eller ens om det gjordes med flit, men plötsligt sköt lågorna upp med överraskande och omedelbar styrka och sedan flydde människorna i panik när vargarna rusade runt bland dem som hungriga djävular.

Detta var tillfället som Catleen hade väntat på. Det handlade om sekunder. Hon drog sina knivar och sprang genom kaoset; hon snubblade över en varg men föll inte, ett par män ställde sig i vägen men hon slog dem åt sidan, och någonstans bland allt skrik hörde hon Thomos ryta en order som hon visste var riktad mot henne. Elden vandrade uppför bålet, hettan retade Sara och lågorna slickade henne. Catleen kastade sig genom elden och greppade pålen. Sara stirrade på henne, förskräckt och förvirrad. Catleen gjorde ett par skarpa hugg med knivarna och skar sönder repen. Sedan tog hon Sara i armen och sa: "Hoppa på tre!" Hon väntade inte på ett svar, i ögonvrån såg hon hur Thomos män mobiliserade sig i all hysteri, hur de fullständigt ignorerade folket som skingrades och istället fokuserade sig på Catleen. Hon räknade, de hoppade, när de tog mark var inkvisitörerna där.

Men så var vargarna framme igen och det blev ett virrvarr av klor och svärd när de besinninglöst kastade sig in i striden. Catleen anföll den inkvisitör som stod närmast, hon slog av honom hjälmen och högg i hans ansikte; han var blond och hade stora runda ögon, hon såg hur munnen öppnades när giporna skars upp och hörde hur han tjöt medan blodet rann utmed bröstet. Bakom henne slogs en annan inkvisitör omkull av en varg, hon snodde runt och såg att det var den svarta honan som hade räddat henne. Men vargarna var få och inkvisitörerna var många, och de sekunderna de hade vunnit skulle snart bli meningslösa om inte Catleen utnyttjade dem.

Hon tog Sara med sig och sprang. Hon hörde hur folk följde efter. Någon hejdades av en varg. Hon stannade, snodde runt och slungade båda knivarna; en av dem träffade en man i bröstet, han föll baklänges och var orörig, den andra missade precis. Han sprang med draget svärd, Catleen väntade tills det sista ögonblicket hade passerat och då duckade hon, sparkade undan benen på honom och slog med handflatan mot hans strupe. Det small till och något hände, men hon stannade inte för att ta reda på vad. Han låg still.

Ingen mer verkade förfölja dem, de hade fullt upp, och Catleen tog Sara och sprang. De lämnade torget och försvann in i en smal gränd, där Catleen ställde Sara mot en husvägg så att hon inte skulle falla, och lossade väskan med valpen i. Sara hostade och skakade på huvudet. Hon verkade febrig. "Catleen..." viskade hon. "Vad gör du här?" Hon hostade igen och fick svårt att andas. Catleen drog upp valpen som var slö men vid medvetande. Han gnällde svagt och gjorde ett försök att sprattla sig ur situationen, men han var alldeles för klen. Sara såg valpen. "Nej..." sa hon. "Nej..."

Catleen höll upp honom framför henne. "Säg vad jag ska göra. Vad ska jag göra?"

"Akelus..." Sara föll ihop. Catleen såg sig nervöst om. Vilken sekund som helst kunde någon av inkvisitörerna hitta dem. Det hördes inte lika mycket oväsen från torget längre. Vad hade hänt? Höll de på att döda vargarna?

Catleen la ena handen på Saras axel och den andra under hennes haka. Hon greppade den hårt och tvingade Sara att se på henne. "Vi har inte tid, Sara. Säg vad jag ska göra."

Saras mun arbetade men det kom inga ord. Sedan lyckades hon få ur sig ett: "Blod."

Catleen drog fram kniven hon hade virad runt smalbenet och höll ner valpen mot marken. Han försökte slita sig och hon kunde känna hur hans puls ökade i tempo för varje sekund, men hon förde kniven mot hans bröst och la eggen mot pälsen. Han darrade under hennes hand och ögonen for runt i sina hålor. Inte för djupt nu, tänkte hon. Han ska inte dö. Men jag behöver en del blod. Så det måste blöda.

Hon stack. Valpen tjöt och sparkade med benen, pälsen färgades röd och Catleen höll upp honom framför Sara, som sträckte ut händerna och tog honom ivrigt. Utan att tveka tryckte hon ansiktet mot hans sår och sög i sig av blodet. Catleen tog ett steg tillbaka; Sara slickade i sig det som om hon inte hade ätit på dagar och när hon var klar släppte hon bara valpen och stirrade rakt fram, med tom blick. Ansiktet var rödstänkt. Hon skakade. Catleen öppnade sin väska och rotade snabbt fram filt, skor och en tjock tröja. Det var det hon snabbast kunde hitta, och medan striden på torget verkade bli mer och mer avlägsen, tvingade hon Sara att ta på sig skorna och tröjan och vira filten runt om sig. Sara famlade efter henne och tryckte henne tätt intill sig. Catleen försökte skjuta bort henne, men hennes grepp var så starkt att hon

gav efter för en kort stund. "Catleen", viskade Sara. Catleen drog henne närmare. Hon tillät sig de sekunderna och kände ett rus, en direkt känsla av att allt var rätt, och hon undrade om hon någonsin skulle kunna lämna Sara igen. Eller vad hon hade gjort om Sara hade dött. Saras grävde med fingrarna i Catleens rygg. Hon klamrade sig fast som ett barn. Kommer detta att hjälpa? undrade Catleen och fick magvärk när hon föreställde sig alternativet.

Hon lösgjorde sig från Saras grepp och band om valpens sår med bandage. Sara tittade på henne under tystnad. Catleen la försiktigt tillbaka valpen i Akelus väska igen, och sedan hjälpte hon Sara upp på fötter. Sara lydde och tryckte sig intill Catleen medan de sakta gick ut från gränden.

Det var tyst utanför. Det hördes inga ljud från någon strid längre. Catleen stannade precis innan de kom till gatan. Något var fel. De klev ut och såg sig om. Ingen var där. Inga vargar, inga inkvisitörer. Catleen och Sara gick mot torget. Där brann bålet fortfarande, kroppar från de fällda inkvisitörerna samt tre döda vargar låg utspridda över området. Men det var tomt. Öde.

De började gå mot Saras värdshus. Catleen visste att det kanske inte var den bästa platsen att gömma sig på, men Sara behövde värme och vila och det fanns inget direkt alternativ just nu. Vart skulle de ta vägen? Catleen skulle tänka ut något bättre när hon hade Sara nerstoppad i en säng. Alla som kände för att hälsa på dem, gjorde det på egen risk.

Hade hon varit med under stridens sista minuter, hade hon sett hur Thomas försökt driva sina män till att döda flocken och förfölja Catleen, men hans förvandling hade fortsatt och i skenet från bålet såg han ut som ett förvuxet missfoster, någonting som häxans förbannelse hade kunnat skapa. Inkvisitörerna backade förskräckt undan när han röt åt dem att fortsätta kämpa, men när deras ledare verkade bli offer för den förbannelse som de så

länge fruktat och vargarna fanns där och trots förluster fortsatte slåss med målmedvetet vansinne, fick de nog och flydde. Thomos skrek åt dem att stanna kvar och kämpa, men de hade övergett honom.

Men han var kvar. Och nu, när Catleen och Sara sakta stapplade över torget, uppenbarade han sig på andra sidan bålet. Han hade tagit ett armborst från en av sina fallna män och han hade det laddat och riktat mot Sara och Catleen. Sara såg honom först. Han grinade mot dem bakom lågorna och sköt, pilen for iväg, Catleen hann se men inte reagera men Sara kastade sig framåt och tog pilen som skulle träffat Catleen i bröstet. Hon skrek till och segnade ner. Thomos hade redan laddat om. Catleen stod som frusen i marken och stirrade på Sara, som rullade runt på rygg och fick något glasarat i blicken. Hon log slött. Catleen kände tårarna tränga fram, inte nu, inte så här, det var ju över!

Thomos sköt igen. Catleen duckade och sedan sprang hon mot honom. Han kastade armborstet åt sidan och drog sitt svärd, men innan Catleen var halvägs framme såg hon någon annan närma sig: den svarta honan. Hon flög fram över snön rakt mot Thomos, som hade ryggen vänd mot henne, och med ett långt språng landade hon på honom och fick ett omedelbart tag om hans strupe med käkarna. Thomos skrek, Catleen saktade ner och vände sedan om och sprang tillbaka till Sara. Hon böjde sig ner över sin vän, Sara andades hest och oregelbundet som om hon kämpade för varje sekund av sitt liv och Catleen lyfte upp henne från marken. Thomos rullade runt på marken och värjde sig mot vargens attacker med armarna. Han försökte komma upp på fötter men vargen tryckte ner honom hela tiden och Catleen gick mot dem med Sara i famnen. När hon kom fram, gav hon Thomos en hård spark i huvudet. Blod skvätte ut över snön och han stönade, rullade runt och låg stilla. Vargen backade ett par steg och gav Catleen en vaksam blick. Hon

hade tungan ute och hon väntade. Catleen planterade ena foten på Thomos vänstra axel och höjde den andra foten, sedan stampade hon med all kraft på hans armbåge så att den knäcktes. Han skrek som ett vilddjur och hon gick över till hans högra axel, tryckte ner den med ena foten och sparkade sönder höger arm med andra. Thomos tjöt men kunde knappt röra sig.

Catleen vände sig till vargen. Deras blickar möttes, de talade med varandra. Sedan gick Catleen därifrån och in i värdshuset. Vargen gjorde några varv runt Thomos, som följde henne nervöst med blicken. Hon stannade och stod still ett par ögonblick. Sedan gick hon fram till honom och luktade på honom med tänderna blottade. Han blundade hårt, armarna värkte så att han knappt kunde röra dem, och ett fåfängt försök i att rulla undan gjorde så ont att han nästan svimmade. Vargen betraktade honom lugnt och gjorde ingenting.

Du är inte kött, sa hon. Du är inte ens fiende. Du är ingenting.

Hon lämnade honom där i snön och sprang efter flocken, som redan hade lämnat Aios och var på väg hem igen. Thomos låg kvar på rygg och kippade efter andan. Halsen kändes tjock, som om han hade svält massa hår, och det värkte överallt i ansiktet; något försökte komma ut. Käkarna var ur led. Han försökte ropa på hjälp men det kom bara underliga ljud ur strupen. Han låg kvar där och dog sakta, medveten om att ingen skulle komma och hjälpa honom och att hans tid var ute. Det irriterade och skrämde honom - irriterade, för att han inte ville att det skulle sluta så här; skrämde, för att plågorna skulle bli mycket värre innan det var över.

Men det kom någon. En stor gestalt avtecknade sig mot bålet eld och rörde sig sakta, beslutsamt mot Thomos. Först kände han lättnad, sedan ögonblicklig panik – mannen lyfte upp honom. Thomos försökte skrika men strupen hade vuxit igen och armarna var sönderslagna, oförmögna att lyda

honom. Han bars iväg, hjälplös som ett barn, och lämnade inget annat än eld och förödelse bakom sig.

TJUGOSJU

Sara dog inte. Catleen bar in henne i värdshuset, la henne på bordet och slet ut pilen. Hon tvättade såret, la om det så gott hon kunde med det som fanns hos Sara och det som hon själv hade med sig, och sedan bar hon upp henne till sitt rum och bäddade ner henne. Pilen hade inte träffat så djupt, hon verkade inte ha förlorat så mycket blod, och det såg ut som om hon skulle klara sig. Catleen sjönk ner på golvet och blev påmind om sitt eget sår, när bedövningen släppte. Hon undrade om den hade släppt redan för ett tag sedan och hon bara inte märkt det förrän nu, men hon tvättade såret så gott det gick och virade några lager med bandage runt om.

Hon gick ner igen och lyfte upp valpen ur väskan. Han var medvetslös. Hon undersökte hans sår men insåg snart sina begränsade förmågor inom djurmedicin och kunde bara hoppas på att han inte skulle dö. Hon gick fram till fönstret och tittade ut, men varken Thomos eller vargen var kvar. Bålet pyrde med en ilsken glöd, som ett ont öga i natten, och Catleen drog för gardinerna. Hon tog valpen och gick upp till Sara igen. Hon bäddade på

golvet med sängkläderna från det andra rummet och la sig där tillsammans med valpen. Hon somnade nästan omedelbart.

Några timmar senare vaknade Catleen av att det knackade på dörren. Hon gick ner och kikade ut genom fönstret och såg att det var Medicus som hade anlänt i den tidiga gryningen. Hon tvekade en kort stund men öppnade sedan. Han verkade inte förvånad över att hon var där och han såg tröttare ut än någonsin, med ett bedrövat uttryck i ansiktet. "Hur mår hon?" frågade han bara kort.

"Skapligt", svarade Catleen stelt. "Jag tror hon klarar sig. Hur visste du att vi var här?"

"Vart skulle ni annars vara? Får jag titta på henne?"

Catleen ryckte på axlarna och släppte in honom. Hon höll sig bara några centimeter bakom honom när de gick uppför trappan och var på spänn hela tiden, medan han undersökte Sara. Efter att han tittat på såret och känt på hennes temperatur, suckade han och sa: "Ja... det verkar stabilt. Du har gjort ett bra jobb med såret. Se till så det inte blir infekterat. Har hon druckit något?"

Catleen skakade på huvudet.

"Ge henne vatten så fort hon vaknar. Kanske något matigt... soppa." Hans blick gled ner till valpen, som slumrade lugnt bland kuddarna på golvet. Han mötte inte Catleens blick. "Jag... jag och Damokeles... vi..." Han kom inte längre. Catleen ledde honom ut ur rummet och stängde dörren bakom dem. "Ja? Du och Damokeles?"

"Vi erkände... för Thomos. Och ljög. Sa att vi hade blivit tvingade... att vi inte hade något med saken att göra. Egentligen."

Catleen blev inte överraskad. Det var precis vad hon hade väntat sig från de två männen. Däremot höjde hon lite på ögonbrynen när Medicus faktiskt

erkände. "Du är en krake, Medicus. Damokeles är inte bättre. Varför berättar du det här för mig?"

"Jag vill ha gjort åtminstone något rätt i den här röran", sa han dämpat. "Och någon hycklare har jag aldrig varit."

"Inte?"

Hon greps av ett plötsligt raseri, Medicus blev symbolen för allt elände som hade drabbat henne på sista tiden, och hon tryckte upp honom mot räcket och hotade att knuffa honom över kanten. Han gjorde inget motstånd, men hon såg rädslan i hans ögon. "Du kanske dör om jag knuffar dig nu", sa hon. "Men förmodligen blir du bara skadad. För livet. Då blir du beroende av andra. Kan du tänka dig något värre?"

Han svarade inte och hon släppte honom till slut, och lutade ansiktet i ena handen. "Stick", sa hon. "Försvinn."

Han gick nedför trapporna och mot dörren, men innan han lämnade henne sa han: "Om du får tid över, föreslår jag att du kommer och hälsar på. Det finns någon jag vill att du ska träffa." Sedan gick han. Catleen la inte orden på minnet och gick in till Sara igen. Hon la sig ner i golvsängen bredvid valpen och väntade.

Efter ett tag vaknade Sara. Hon var mycket svag och trött men verkade må bra. Catleen satte sig på sängkanten och strök Sara över ansiktet. Ingen av dem sa någonting. Sedan lutade sig Catleen framåt, så att hennes pannan rörde vid Saras, och de satt så en stund. Hon blundade. Sara blundade också, för trött för att orka prata, och efter en stund somnade hon. Catleen lämnade henne och lät henne sova i fred. Hon gick ner och gjorde lite mat och efter att hon hade ätit tog hon upp vatten och bröd till Sara. Hon väckte henne försiktigt och gav Sara en mugg och en liten bit bröd. Sara drack ivrigt men i små

mängder, det mesta rann ut längs med mungiporna och efter den lilla bit bröd hon hade fått, orkade hon inte mer. Hon drack lite till och sedan slöt hon ögonen igen. Catleen undersökte såret, det såg bra ut, och hon lät Sara sova och tog med sig valpen ner i köket för att ge honom lite mat. Han kvicknade till och var först aggressiv och stingslig, han kände mycket väl igen Catleen och mindes vad hon hade gjort mot honom, men hon släppte ner honom på golvet nära en bit kött och en vattenskål och lät honom sköta resten själv. När hon hade gått därifrån och han varit ensam en stund, hörde hon hur han började äta. Hon log för sig själv och satte sig ner på en stol nära den öppna spisen.

Julia kom på besök under sen eftermiddag. Hon knackade mjukt på dörren och hade ingen eskort med sig. Hon såg fräsch ut, utvilad och stark. Catleen bjöd in henne med ett snett leende och Julia nickade lätt. De satte sig ner vid elden som Catleen hade tänt, och Julia sa: "Jag ska inte stanna länge. Hur mår hon?"

"Hon klarar sig nog. Vet hela Aios att vi är här, eller?"

"Jag pratade med Medicus. Men det är ingen fara. Folket har... lugnat ner sig. Hur mår du?"

Catleen skrattade kort. "Hur så? Vad vill du? Är du inte rädd att jag ska mörda dig?"

"Nej, inte direkt. Jag kanske borde skruva fast några av mina värdesaker. Men jag har en känsla av att det inte behövs."

Catleen skakade på huvudet. "Du kan vara lugn. För den här gången."

Julia korsade benen. "Ingen vet var Thomos är", sa hon. "Men vittnen berättar om hur häxans förbannelse drabbade honom..." Hon slog ut med armarna. "Jag är tillsatt som borgmästare igen. Alla skäms för Saras skull."

"Så lägligt."

"Mycket." Hon lutade sig framåt och såg på Catleen med bestämd blick.

"Var är han? Folket vill veta."

"Jag vet inte." När hon såg Julias tvivlande uppsyn, fortsatte hon: "Jag lo-
var. Jag har ingen aning. Om jag hittar honom, slår jag ihjäl honom. Flera
gångar. Men jag har verkligen ingen aning om var han håller hus."

"Underligt."

"Jag lämnade honom på torget och antog att vargen skulle göra slut på
honom... men det gjorde hon inte. Såvida inte hela flocken släpade iväg
honom därifrån och åt upp honom. Eller något."

Julia avfärdade det med en nonchalant gest. "Nej, nej. Otroligt. Han måste
ha kravlat hem och ligger väl och skakar i sin säng just nu."

"Du har alltså inte letat där?"

"Jag har inte letat alls." Hon lutade sig tillbaka igen. "Det är den allmänna
uppfattning att han ligger bakom allt."

"Allt?"

"Allt."

"Den förklaringen läcker som ett såll. Även om han är ett as, kan han
omöjligen –"

"Det är det ingen som bryr sig om. Folket har bestämt sig. Thomos är den
onde. Han är drabbad av häxans förbannelse – en del vill gärna tro att han
var i maskopi med henne och bara försökte verkställa hennes plan. En intres-
sant förlängning."

"Jaha. Men det håller ju inte."

"Det håller utmärkt. Jag har inte sagt någonting, jag låter bara detta sprida
sig och till slut kommer alla ha en egen teori. Man kommer kräva mig på
svar, jag kommer uppvisa en talande tystnad som bekräftar allas teorier sam-

tidigt som jag inte presenterar en själv. Det accepterar man. Ingen förväntar sig att jag öppet smutskastar en 'kollega'. På så vis blir Thomos ett ständigt objekt att hata, utan raka förklaringar – som folket kan hävda att dom kräver, men som dom egentligen inte gör."

"Låter farligt."

"Kan bli, om jag inte gör något bra inom kort. Bygger upp kyrkan, till exempel. Och kompenserar Sara för hennes lidande."

Catleen tänkte snabbt. Vilka visste om Saras brott? Hon själv... Medicus... Damokeles... Akelus... kanske Thomos... sedan ingen mer. Ingen av dem var troliga kandidater till att berätta hur det låg till och trovärdigheten hos en del av dem var minimal. I synnerhet Akelus skulle få svårt att lägga sig i saken.

"Du ser ut som om du har något att tillägga", kommenterade Julia.

"Det har jag inte."

Julia såg forskande på henne och Catleen besvarade lugnt blicken. Sedan vandrade Julia uppåt med ögonen och Catleen vände sig om. Där stod Sara utanför sitt rum, med en filt virad runt kroppen och stirrade ner på dem – på Julia i synnerhet. Hon var blek och härjad men styrkan höll på att återvända. "Kom... pensera mig?" sa hon hest. Catleen undrade hur länge hon hade stått där. "För... vad?"

Julia harklade sig. "För allt, Sara. Men mest av allt för dom senaste dagarna."

Sara började gå nerför trappan. Hon trillade nästan men fick tag i räcket och höll sig stadig. "När jag når golvet", väste hon, "så ska du vara härifrån. Om inte..." Hon hostade. "...så dödar jag dig."

Julia bara gapade. Hon vände sig till Catleen, som bara ryckte på axlarna. "Catleen", sa Julia, "du kanske skulle prata med henne när hon är lite klarare i huvudet."

Sara närmade sig golvet. Hon sa: "Catleen håller fast dig, medan jag hugger."

Julia såg på Catleen igen, som övervägde det hela. Aios nya borgmästare tog sig för halsen och svalde. Sara var nästan nere. Hon reste sig snabbt upp och gjorde ett tafatt försök att bibehålla någon slags värdighet när hon rörde sig mot utgången. "Jaha. Vi får prata om det här senare. Jag tillskriver det här sinnesförvirring, ni har varit med om mycket och... och... ja."

Sara satte foten på golvet. "Du är visst kvar", sa hon. Julia öppnade dörren, skyndade ut och stängde den, allt på en sekund. Situationen var kanske komisk men Sara skrattade inte. Hon sjönk ihop vid trappan och Catleen fick hjälpa henne upp till rummet igen. "Vad har hänt?" frågade hon när Catleen bäddade ner henne.

"Ingen tror att du är häxa längre", svarade Catleen. "Utom jag, som vet. Julia är borgmästare och Thomos är borta."

"Borta?"

"Ja. Ingen vet var han är, ingen saknar honom."

Sara hämtade andan. "Har du varit hos Medicus?"

"Nej. Varför skulle..."

Det finns någon jag vill att du ska träffa.

Sara log.

Catleen knackade på Medicus dörr under tidig skymning. Han öppnade och såg ut som om han hade fått lite sömn nu; håret var i ordning och han hade rena kläder på sig. Damokeles dök upp bakom honom och log nervöst mot henne. Hon log inte tillbaka. "Jaha?" sa hon. "Du hade något du ville visa?"

Medicus nickade. "Kom", sa han. "Följ med." Han gick ut men Damokeles stannade kvar. De gick mot stugan och då förstod Catleen. Hon rös av obe-

hag men samtidigt också förväntan, och tanken på den perversa njutning hon skulle få om det hon hoppades på fanns där inne, chockade henne nästan.

Och det fanns det. Thomos låg nerbäddad i sängen, så långt gången i sin vanställdhet att han knappt gick att känna igen. Men det vilda håret och den smala kroppen gick inte att ta miste på, så visst var det han. När han såg Catleen, morrade han och försökte greppa efter henne, men armarna hängde som slappa tygbitar på honom och han kunde knappt röra dem. Hon stod på avstånd och betraktade honom, lugnt lutad mot dörrkarmen, utan att tycka det minsta synd om honom. "Hur länge kommer han leva?" frågade hon.

"Vet inte", sa Medicus. "Men ingen vet att han är här och ingen verkar leta efter honom, så det kan nog hålla på ett tag. Alla dom andra dog ju en våldsam död. Vi vet faktiskt inte hur länge det här kan hålla på." Han ställde sig bredvid Catleen och de såg båda på Thomos, som lyssnade spánt på deras samtal. "Det är möjligt", fortsatte Medicus, "att förloppet stannar efter ett tag och tillståndet blir permanent. Då kan han nog leva hur länge som helst."

Thomos skrek. Catleen och Medicus stängde dörren och låste den. Hon la en hand på hans axel. "Tack", sa hon. "Vad ska ni göra nu?"

Medicus skrattade bistert. "Jag stannar här. Damokeles ska missionera i Asharien och Soldarn."

"Han kommer bli lynchad."

"Som spårkrör för Daak, alldeles säkert."

"Men han är ju präst i Daaks kyrka!"

"Inte längre."

Catleen blinkade. "Det gick fort." Men Medicus skakade på huvudet. "Det har dröjt alldeles för länge." Sedan gick han in och Catleen lämnade hans hus och gick tillbaka till Sara igen.

Vargen väntade på henne utanför värdshuset, oroligt vankande av och an framför dörren. Hon var orädd och ointresserad av om någon märkte henne, och när hon såg Catleen stannade hon och tittade på henne. Catleen fortsatte i samma takt. Hon tyckte att hon skymtade den grå hanen i bakgrunden. Han stod i en gränd inte långt därifrån och vakade över dem, fortfarande misstänksam mot Catleen.

Jag vill ha min valp, sa den svarta när Catleen var framme.

"Jag har honom", sa Catleen. "Han mår bra. Vänta här." Hon gick in men vargen slank efter. Valpen låg inne i köket och sov, men när honan rusade fram vaknade han och gläfsste till av ren glädje. Catleen lät dem ha sin stund av återförening. Honan tvättade honom och lät honom klättra runt på henne och hänga i hennes päls. Catleen gick upp till Sara, som knappt var vaken. "Vad händer?" mumlade hon. "Är det någon där nere?"

"Ingen särskild", sa Catleen. "Jag kommer snart igen."

"Vänta", sa Sara. "Ta med dig något att äta. Jag är hungrig."

Catleen nickade och gick ner igen. Honan knuffade valpen framför sig med nosen, han hade lite svårt att gå men haltade fram med god vilja. De verkade ha bråttom att komma därifrån och Catleen släppte ut dem genom dörren. Den grå stod och väntade bakom hörnet och kom fram när han såg att de kom ut. Valpen hoppade upp och hängde sig runt hans hals, och han sänkte tålmodigt huvudet och skakade på sig så att valpen blev tvungen att släppa. Catleen satte sig på huk något meter från honan, och sa till henne: "Jag vet att du inte fattar vad jag säger nu. Men slit inte av det där han har runt magen än. Han behöver det. Åtminstone ett tag till."

Den grå sniffade på bandaget runt valpens bröst. Han bet försiktigt i det och ryckte lite; det lossnade en aning och Catleen stönade. Honan grinade

mot henne. Hon gick fram och tryckte nosen lätt mot Catleens hand, men bara i någon sekund och sedan backade hon undan igen. Den grå hade redan börjat gå därifrån med valpen i släptåg, men den svarta dröjde kvar. Catleen visste inte hur man sa adjö till en varg så hon försökte inte ens, utan satt bara kvar. Honan stod still och såg på henne, la huvudet på sned och blinkade en gång. Hon tog två steg framåt, som om hon ville ge något slags sista avsked, men ändrade sig och gjorde helt om och sprang därifrån. Catleen anade att hon aldrig skulle träffa den här vargen igen, och hon förundrades över att den tanken gjorde henne nedstämd. Hon gick in igen.

Sara hämtade sig snabbt under dagarna som följde, men hon och Catleen pratade nästan ingenting. Det var ingen spänd tystnad, utan snarare var det så att ord var överflödiga. Sara tog tacksamt emot all hjälp hon fick och Catleen var mer än villig att ge den. Folk kom förbi och frågade när Sara skulle öppna igen. En del såg skamsna ut, andra var bara enfaldiga, och ett fåtal hade något mörkt i blicken som Catleen inte gillade.

"Jag kan inte stanna här", sa Sara under en mörk kväll när snön dansade runt i vinden utanför. "Men jag kan inte följa med dig, Catleen."

Catleen var tyst en stund. Hon hade hittat en liten påse längst ner i sin väska med krossade blad av den svagare sorten, och de drack det sista av den blandningen nu. "Varför inte?" frågade hon.

"Jag är inte som du."

"Vad ska du göra istället?"

"Jag vet inte."

Sedan sa de ingenting på ett tag. Det blev Catleen som bröt tystnaden. "Det finns en viss ironi i allt det som har hänt. Thomos hann egentligen inte göra någonting. Egentligen förtjänade han inte det som drabbade honom."

Sara drack sakta ur sin kopp. "Thomos är en sådan man som skulle äta sitt barn till frukost om det innebar att han levde en dag extra. En sådan man förtjänar inte bättre."

Catleen svarade inte på det. Istället sa hon: "Jag vill att du följer med mig."

Sara såg på henne, men Catleen undvek medvetet hennes blick och tittade in i elden. "Varför?" undrade Sara.

"Därför att..." Hon sänkte huvudet. "Jag vill inte vara ensam."

Det var de sista de sa till varandra innan de gick och la sig, men de mindes båda hur det hade varit att bli övergiven. De sov inte ensamma den natten.

Ett par dagar senare lämnade de Aios tillsammans. De gick tidigt på morgonen, ingen såg dem gå, och de berättade det inte för någon. "Låt dom undra", hade Sara sagt. "Så får dom något att prata om i några generationer."

Det låg nysnö över marken och när de kom in i skogen gick de genom ett orört landskap. Grenarna tyngdes ner av tjocka lager som emellanåt föll av och slog i marken med en dämpad duns. Solen bröt igenom grenverket och skimrade över det vita täcket. Luften var klar och ren att andas.

Så småningom kom de till en kulle som höjde sig ovanför trädtopparna och överblickade landskapet. Österut bröt en lång bergskedja av skogen som en naturlig mur, och det växte tunnare i närheten av dess fot. När Catleen kisade ner bland träden, tyckte hon att hon såg en gestalt röra sig där. Det liknade en svart varg; hon var ensam och gick långsamt, som om hon hade uppmärksamheten riktad mot dem, och hennes ögon lyste svagt bland trädens skuggor. Catleen kände en nästan barnslig glädje över tanken att den svarta honan hade kommit för att besöka henne en sista gång, men vargen dök in bland skuggorna och försvann lika snabbt som den hade kommit.

Sara rörde vid Catleens hand. "Kom nu", sa hon. Hon började gå nerför kullen. Catleen stod kvar en stund och fortsatte titta efter vargen i hopp om att få en sista glimt, men hon kom inte tillbaka och Catleen följde efter sin vän ner i dalen.

ÖKENHERREN OCH SLAVINNAN

Tack för din tid och för att du kom så här långt. Kanske kan det vara intressant att veta att jag arbetade på en synops till en uppföljare, eftersom Catleen fastnade så starkt hos mig. Jag kom inte särskilt långt och kan bara erbjuda några rader, men i andra delen togs Catleen till fånga av ett ökenfolk och fördes till landet i väster, därifrån hennes mamma hade sitt ursprung, för att behaga herrarna i palatsen. Catleen fann sig givetvis inte i det och märkte att hon enkelt kunde fly från sina bojar långt innan de nått sitt mål, men insåg också att en bekväm resa till ökenländerna vars slutdestination var placering i palats fyllda av rikedomar, passade henne perfekt. Sålunda lät hon sig föras till nya herrar och använde sin status som slavinna till täckmantel för att barskrapa palatsen. Men förstås skulle det gå åt skogen just när allt såg som mest lovande ut, och dessutom skulle Catleen träffa någon och slitas mellan rikedom och kärlek.

Men den boken blev aldrig skriven.

Det är synd. Jag tror den hade blivit bra.